

Megnyílt a Menny

Anna Rountree

A Támadás

Valami ősrégi és rémítő zajt hallottam a hátam mögött.

Ijedten sarkon fordultam, s egy óriási faltörő kost láttam, amely magától gördült. Könnyörtelenül szelte át a sivatagi medencét. (1) Óriási kerekei - legalább 60 emelet magasak voltak - recsegve-ropogva csikorogtak a szörnyű teher alatt. Fekete törzsébe Istenkáromlásokat véstek, az elején pedig vasból készült kecskelej éktelenkedett. (2)

A jármű nagyon lassan mozgott, a sivatagban lévő emberek láthatóan mégis képtelenek voltak kitérni előle: s akik az útjába kerültek, azokat irgalmatlanul szétaposta, (3) A völgyet sikolyok töltötték be, amelyek visszaverődtek a távoli sziklatömbökről. Az egész vidék rémülettel telt meg.

A faltörő kos lassan egy homokdomb tetejére hágott, majd a másik oldalon egyre nagyobb sebességgel rohant lefelé. A lélegzetem is elállt az ijedtségtől, és kézzel-lábbal igyekeztem feljutni a mély homokban a dombtetőre, hogy lássam, merre halad.

Amint a másik oldalon lerohant a mély völgybe, a szerkezet szédületes sebességre gyorsult. A domb lábánál - éppen a faltörő útjában - egy körülkerített város feküdt. A falak és maga az egész város is homokszínű volt. Félig a homokba süllyedve, szinte egybeolvadt környezetével, azzal anyaggal, amiből épült. A bal oldalán elmosódott betűkkel ez állt: "AZ EGYHÁZ" (4).

A hatalmas és masszív faltörő kossal szemben, a város vályogtéglából épült fala gyengének látszott. A kecske-fej brutális ütközéssel betört a falon, és minden útjába kerülő épületet és lakóházat szétrombolva átgázolt a városon. Mire a szemközti városfalon is kitört, lelassult, s végül a sivatag homokjának ölelése megállította.

Döbönt csend ült a tájra.

A némaságot csak időnként törte meg egy-egy sikoly: a megcsonkítottak kiáltottak, vagy azok, akik elvesztették szeretteiket. De még a csendnél is furcsább volt, hogy csak néhányan próbáltak a faltörmeléken át elmenekülni - nagyon kevesen.

Ekkor a faltörő kos magától megfordult, és lassan nekiindult, hogy újból felkapaszkodjon a dombra. Az elején lévő kecskefej felvillanyozva vihogott, mint aki megrészegetett a kiontott vértől.

Az volt az érzésem, hogy meglátott, ezért az ellenkező irányba kezdtem rohanni a domb másik oldalán, lefelé. Futás közben tekintetemmel kétségbeesetten kutattam menedék után a sivatagban. Mögöttem tisztán hallottam a hatalmas kerekek erőlködését, amint a faltörő kost megint a domb teteje felé vonszolták.

Hirtelen egy angyal jelent meg, aki mellettem repült.

"Hová bújhatnék a faltörő kos elől?" - kiáltottam oda futás közben.

"Ez most könnyörtelenül átgördül az egész Földön. Csak fent a magasban; magasabban, mint ameddig a faltörő kos ellát, ott lehetsz biztonságban. Gyere, megmutatom neked!" - válaszolta.

A menekülés útja

Az angyal intésére egy lépcső jelent meg, éppen előttem. Egyik vége a földet érintette, de másik végét nem is láttam, oly magasra vezetett, egyenesen fel az égbe. (5) Odaléptem az aljához, és felnéztem, miközben még mindig levegő után kapkodtam.

Az angyal a lépcsőhöz repült, majd a magasból integetve hívott felfelé: "Igyekezz!" - kiáltotta - "jön a faltörő kos, és nem akarjuk, hogy észrevegye a lépcsőt. Siess!"

Korlátja nem volt, maga a lépcső pedig üvegszerű anyagból készült, amely síkosnak látszott. De mögöttem ott dübörgött a faltörő kos, így elkezdtem felfelé szaladni.

"Gyorsabban!" - hívott az angyal.

Szememet le nem vettem volna a lépcsőről, csak futottam felfelé. Az angyal egy skarlátvörös kötelet (6) tartott a kezében, ennek vége a lépcső aljához volt erősítve. Hallottam, hogy a faltörő kos már egész közel ért, de ekkor az angyal felhúzta a kötelet, és vele a lépcső alsó részét is, ahogyan a padlás-lépcsőt szokták felhúzni.

"Siess!" - sürgetett.

Lélekszakadva rohantam egyre feljebb. Az angyal megrántotta a vékony kötelet, s felhúzta a lépcső következő szakaszát is.

"Csak tovább, tovább!" - szólt az angyal, bár most már nem annyira sürgetően.

Hatalmas erőfeszítéssel végre a lépcső tetejére értem, s visszafordultam, hogy volt, hogy csak néhányan próbáltak a faltörőmeléken át elmenekülni - nagyon kevesen.

Ekkor a faltörő kos magától megfordult, és lassan nekiindult, hogy újból felkapaszkodjon a dombra. Az elején lévő kecskefej felvillanyozva vihogott, mint aki megrészegetett a kiontott vértől.

Az volt az érzésem, hogy meglátott, ezért az ellenkező irányba kezdtem rohanni a domb másik oldalán, lefelé. Futás közben tekintetemmel kétségbeesetten kutattam menedék után a sivatagban. Mögöttem tisztán hallottam a hatalmas kerekek erőlködését, amint a faltörő kos megint a domb teteje felé vonszolták.

Hirtelen egy angyal jelent meg, aki mellettem repült.

"Hová bújhatnék a faltörő kos elől?" - kiáltottam oda futás közben.

"Ez most könyörtelenül átgördül az egész Földön. Csak fent a magasban; magasabban, mint ameddig a faltörő kos ellát, ott lehetsz biztonságban. Gyere, megmutatom neked!" - válaszolta.

A menekülés útja

Az angyal intésére egy lépcső jelent meg, éppen előttem. Egyik vége a földet érintette, de másik végét nem is láttam, oly magasra vezetett, egyenesen fel az égbe. (5) Odaléptem az aljához, és felnéztem, miközben még mindig levegő után kapkodtam.

Az angyal a lépcsőhöz repült, majd a magasból integetve hívott felfelé: "Igyekezz!" - kiáltotta - "jön a faltörő kos, és nem akarjuk, hogy észrevegye a lépcsőt. Siess!"

Korlátja nem volt, maga a lépcső pedig üvegszerű anyagból készült, amely síkosnak látszott. De mögöttem ott dübörgött a faltörő kos, így elkezdtem felfelé szaladni.

"Gyorsabban!" - hívott az angyal.

Szememet le nem vettem volna a lépcsőről, csak futottam felfelé. Az angyal egy skarlátvörös kötelet (6) tartott a kezében, ennek vége a lépcső aljához volt erősítve. Hallottam, hogy a faltörő kos már egész közel ért, de ekkor az angyal felhúzta a kötelet, és vele a lépcső alsó részét is, ahogyan a padlás-lépcsőt szokták felhúzni.

"Siess!" - sürgetett.

Lélekszakadva rohantam egyre feljebb. Az angyal megrántotta a vékony kötelet, s felhúzta a lépcső következő szakaszát is.

"Csak tovább, tovább!" - szólt az angyal, bár most már nem annyira sürgetően.

Hatalmas erőfeszítéssel végre a lépcső tetejére értem, s visszafordultam, hogy lássam, valóban megmenekültem-e. A faltörő kos közvetlenül alattunk gördült, amikor az angyal a harmadik lépcső-szakaszt is felhúzta.

"Már akkor biztonságban voltál, amikor a lépcső második szakaszán feljutottál, (7) de hogy teljesen biztonságban érezhesd magad, fel kellett jönnöd a harmadikon (8) is" - magyarázta az angyal.

Miközben a faltörő kos tovább gördült, megpróbáltam levegőhöz jutni. és lehiggadni. Csak most tudtam körülnézni.

"Hol vagyok?" - fakadt ki belőlem a kérdés.

Az Éden-kert

"Az Éden-kertben" (9) - mosolyodott el az angyal, miközben a lépcsőt tartó zsinórt egy kikötőállomás oszlopához kötözte. Az oszlop tetején a következő feliratot láttam: "LÉPCSŐ-KIKÖTŐ"

Körülnéztem, s a leggyönyörűbb liget tárult a szemem elé, amelyet valaha is láttam. Lenyűgözött a látvány: szelíd domb-vonulatok, változatos színekben pompázó virágágyások és olyan pázsit, amelyet csak a régi angol kastélyok parkjában látni. Elöttem egy ösvény kanyargott a ligeten keresztül. Csendes tavak, csobogó patak, dús lombkoronájú fák, amelyek a Földön mély árnyékot vetnek, de itt árnyéknak nyomát sem láttam. Gyengéd fény áradt minden növényből.

"Ez gyönyörű!" - fogalmazódott meg bennem a gondolat. "Tényleg gyönyörű!" - szólalt meg az angyal.

Meg sem lepődtem, hogy olvas gondolataimban. Odafordultam, hogy szemügyre vegyem: magassága 188-190 cm körülinek látszott, és emberi léptékkal be, sülve a harmincas éveinek derekán járhatott. Göndör barna haja volt, hosszú, s áttetsző barna köpenyt, alatta pedig kék-fehér csíkos kezeslábas munkaruhát viselt, amelyet a farmerek hordanak. - "Ez a barna köpeny annyira vékony, hogy bizonyára fázhat benne az angyal munka közben." - villant át az agyamon.

Egy kötél-tekercs volt keresztülvetve a vállán és mellkasán, széles hurokkal megerősítve tekeredett körbe a dereka közelében, majd a hátán keresztben újból visszatért a vállára. Fehér övet hordott, s azon egy szerszámtáska függött, amely hasonlított a telefonszerelők szerszámtáskájához. Ezüst-orrú, magas szárú, barna csizmáját fűzte ki, amikor megszólított:

"Itt fönt senki nem visel cipőt" - mosolyodott el. "Ez szent hely!" (10) Lenéztem a lábamra, és meglepődve láttam, hogy én is mezítláb vagyok.

Felegyenesedett, és a csizmáját hóna alá csapta. "Itt már biztonságban vagy" - mondta "mindaz, amit láttál, lent maradt a mélyben."

"Mi volt ez?" - faggattam.

"Urunknak és Egyházának nagy ellensége." "de hát elpusztítja az Egyházat!" - kiáltottam.

A két Egyház

"Igen, bizonyos részét elpusztíthatja - legalábbis azt, ami Egyháznak nevezi magát" - folytatta. "Rajta van a felirat, hogy ez az Egyház, és sokan élnek e felirat mögött. De az igazi Egyház (Eklézsia) megmenekült: mert a valódi Egyház eleven, és gyorsabban fut, mint ahogyan egy ilyen otromba és nehézkes faltörő kos gördül. De ha nincs bennetek élet, ha csak halott kövek vagytok, akkor természetesen a faltörő kos erősebb, és semmiféle emberalkotta építmény nem tud ellenállni neki. Jézus Krisztus igazi, élő Eklézsiája elrejtőzhet a barlangokban, járhat a vízen, és felmehet a lépcsőn az Éden-kertbe. Aki az igazi Egyház része, tudni fogja, hol rejtőzik a menekülésre szolgáló lépcső-feljáró. Amikor az ilyen ember segítségért kiált, mi leeresztjük a lépcsőt, hogy megmenekülhessen. A valódi Eklézsia sokkal mozgékonyabb, mint a faltörő kos. Az élő köveknek lábuk is van.

Ekkor - mint akinek csak most jut eszébe az illendőség - megkérdezte: "Szeretnél valami frissítőt? Azt hiszem, jól esne!"

"Igen, kérek" - válaszoltam, s közben megpróbáltam tájékozódni. Egy tál gyümölcs lebegett felénk. (12)

"Tessék!" - kínált az angyal, a tálcára mutatva - "Válassz!"

Kiválasztottam pár gyümölcsöt. Volt köztük, amit ismertem a Földről, másokat még sohasé láttam, de mind hibátlan volt. Mindketten vettünk a tálcáról, és enni kezdtünk. (13)

"Jó lenne, ha tudnád, hol találhatók ezek a tikos lépcsők!" - mondta. "Van róla térkép?" - kérdeztem.

"Nincs!" - nevetett az angyal, - "a Szent Szellemben van a térkép. Csak úgy találhatsz rájuk, ha követed a Szellem vezetését: Ő majd odavezet.

A lépcső-kikötő felé pillantottam. "Ez a lépcső mintha üvegből tenne" - mondtam.

"Fényből van" (-14) - válaszolta - "Ugye, milyen szép?" "Nem szoktak az emberek leesni róla?"

"Ha nem veszik le a szemüket Jézusról, akkor nem" - kuncogott - "de nem tanácsos lenézni róla, az biztos. Elszédülhetsz, ha megpróbálsz."

"Ez a gyümölcs nagyon finom!" - kiáltottam fel.

"Hát persze, itt fent minden nagyon jó!" - mondta az angyal vidáman. Felszabadultan nevettem. Egyáltalán nem ilyennek képzeltem az angyalokat.

"Hogy hívnak?" - kérdeztem.

Azar

"AZAR a nevem" - felelte - "én vagyok az, aki hozzád siet, amikor segítséget kérsz." (15)

"Csak te végzed ezt a feladatot egyedül?" - faggattam.

"Úgy érted, az egész Földön? Ó, nem! Egyedül nem tudnék ügyelni az egész Földre. Mindegyikünk csak néhány ember mellé van rendelve, s amikor ők segítséget kérnek, válaszolunk. Ezt a néhány embert többé-kevésbé az életstílusuk szerint választják ki. Előfordul, hogy egy fejlődésben visszamaradt ember gondozása teljesen leköt egy angyalt, de általában öt személyt is el tudunk látni egyszerre. A főnök választja ki számunkra azokat, akikre gondot viselünk."

"A főnök?" - csodálkoztam.

"Igen, a közvetlen főnökünk, nem az Úr. Vagyis, úgy értem, az az angyal, aki a segítők vezetője. Amíg a Földön élsz, én vagyok az, aki megsegít, ha segítséget kérsz. Így hát, ha lehet - kérlek - ne add a fejed sziklamászásra" - mondta nevetve.

Egyik csodálkozásból a másikba estem. "Jóllaktál a gyümölcsökkel?" - kérdezte.

"Igen, köszönöm!" - válaszoltam, és a gyümölcsös tál egyszeriben eltűnt.

A javaslat

„Hát akkor,” - folytatta az angyal - "most visszatérhetsz ugyanazon az úton, amelyen feljöttél. A veszély egyelőre elmúlt, de azt javasolom, hogy ha már itt vagy, kövesd ezt az ösvényt egészen a trónteremig. Biztos, hogy van valami határozott célja annak, hogy ide kerültél, de velem nem közölték, hogy mi az. (16) Csak Atyád mondhatja meg neked, miért kellett idejőnnöd."

"Atyám?" - kérdeztem, miközben a ligetet szemlélve elmerültem gondolataimban. Már az is felfoghatatlannak tűnt számomra, hogy itt vagyok az Édenkertben, hát még, hogy mennyei Édesapámat is láthatom - s mint egy kisgyermeknek a földi apjához - odamehetek Hozzá.

"Persze, hogy odamehetsz Hozzá!" - mondta, gondolataimra válaszolva - „csak indulj el az ösvényen"

"Ez az ösvény vezet a trónterembe?"

"Itt fent minden út Istenhez vezet, nem úgy, mint a Földön."

Olyannak tűnt nekem ez az ösvény, mint egy távoli horizont, ahová soha el nem juthat az ember.

"Menj csak tovább" - nevetett - "látogasd meg Apukádat. Én majd ismét itt leszek, ha elérkezik az ideje, hogy visszatérj."

Kérdőleg fordultam felé, és a tekintetét kerestem.

"Nem akarsz megtudni, miért vagy itt?" - kérdezte. "Dehogynem!" - válaszoltam félig nevetve, félig felkiáltva.

Széttárta kezét és megrántotta vállát, mintha ezt mondta volna: "Akkor mire vársz? Miért nem indulsz?"

"Mindent köszönök" - mondtam őszintén.

Rám mosolygott, és halkán csak ennyit mondott: - "A világ-mindenség Teremtője óhajtja társaságodat. Nem illik megvárakoztatni!"

Én is elmosolyodtam, és egyetértőleg elindultam az ösvényen. Utánam kiáltott: - "Itt leszek, amikor vissza kell térned."

Visszaintettem, hogy hallottam, amit mondott. Azután, szinte lélegzetvisszafojtva elindultam az ösvényen a trónterem felé.

HOMOKVÁRAK

Legnagyobb meglepetésemre az ösvény, amelyen elindultam, velem együtt mozgott, mint egy szállító-szalag, vagy mozgójárda. Lenéztem meztelen lábamra: mozdulatlanul álltam a sima talajon, amely velem együtt haladt előre.(1) Ekkor egy másik pár lábat is észrevettem az enyém mellett. Ezek szerint nem egyedül utazom - gondoltam. Felpillantottam, és egy hatalmas, férfias külsejű angyal nézett szembe velem .

„Jó napot kívánok!” - köszöntött udvariasan.

„Jó napot!” - válaszoltam. Körülbelül 215 cm magas lehetett, szőke haja szinte világított. Azt hiszem, a fény a belsejéből származott, s onnan sugárzott a fején. majd a haján keresztül, de ez talány maradt számomra. Arca ünnepélyes volt, megjelenése tiszteletet parancsolt. Hosszú fehér köntöst viselt, és hatalmas, erős, fehér szárnyai voltak.

"Te ki vagy?" - kérdeztem kíváncsian.

Az ígéretek angyala

"Hírnök" (2) - válaszolta.

Éreztem, hogy erő árad belőle.

"Milyen üzeneteket viszel?" - faggattam.

"Ígéreteket" - hangzott a felelet - "én kézbesítem az Isten hűségéről tanúskodó ígéreteket az embereknek." (3)

"Ez aztán a hatalmas feladat!" - szellemeskedtem. Remélve, hogy talán felenged és barátságosabb lesz.

"Valóban!" - bólintott.

Merev és tartózkodó viselkedése azonban mit sem változott.

"Úgy látszik" - gondoltam - "ezek szerint az angyalok sem egyformák. Ez itt annyira megfontolt. Mint egy nagykövet." De akkor eszembe jutott, hogy érti a gondolataimat. (4)

"Kézbesítettél már a Földre valakinek ígéreteket?" - kérdeztem hangosan.

"Igen," - válaszolt, majd szünetet tartott, hogy ezzel még nyomatékosabbá tegye szavait, - "éppen neked."

"Nekem?" - kiáltottam fel csodálkozva.

"Igen, neked" - ismételte - "Amikor beléptél a Királyságba, az Úr megígérte, hogy majd bepillantasz a Mennybe - emlékszel?"

"Igen" - válaszoltam bizonytalanul, s az elém tároló festői tájat néztem. amíg emlékeimben kutattam. "Ennek sok éve már."

Az ígéret

Amikor húsz évvel ezelőtt az Úrhoz tértem, a csodák időszakát éltem át. Abban az időben az Úr több olyan dolgot is megígért, ami földi életemre vonatkozott. Bár nem tartogattam ezeket állandóan a szemem előtt, mégis észrevettem, hogy az Úr legtöbbjüket naponta beteljesíti. Csak ez az egy ígéret, amely a legcsodálatosabbnak tűnt, csak ez nem teljesedett be még. Eleinte figyeltem, és nagyon vártam a beteljesedését, de egy idő után a sürgető tennivalók háttérbe szorították, míg végül teljesen el is felejtettem. "De semmi sem történt.... " - folytattam - és ... " - több hang nem jött ki a torkomon. Pedig éppen be akartam vallani, hogy azóta el is felejtettem az egészet.

"Isten azonban nem felejtette el, amit ígért," - mondta az angyal - "és most érkezett el az idő teljessége."

Alig hallottam szavait, mert a múlt mozaik-darabkáit próbáltam összeilleszteni a jelen

történéseivel.

"Az Isten útjaival kapcsolatos tudatlanságunk nem akadályozza meg, hogy ígéretei beteljesedjenek" - szólt - "bár a nagyfokú hitetlenség, természetesen, megakadályozhatja" (5) "De mit jelent mindez?" - kérdeztem, az angyal arcát fürkészsze.

"Nem kaptam rá engedélyt, hogy ezt elmondhassam. Kérdezd meg Atyádat!

A 'Titkok Kinyilatkoztatója' biztosan felfedi majd ezt a titkot előtted." (6) Egyik ámulatból a másikba estem, de az angyal így folytatta: "A mi Istenünk hűséges és igaz, ráadásul még szeret is téged."

Néha, nagy megrázkódtatás, vagy stressz hatására a legfurcsább gondolatok jutnak az eszünkbe. Hirtelen meg akartam tudni a nevét: "Hogy hívnak?" - kérdeztem.

"Kutass utánam az Írásokban. Atyád azt kívánja, hogy mindazokban, amiket itt látsz és hallasz, megerősítést nyerj az írott Ige által (7). Tudakozódj a nevem után!" - mondta, és eltűnt.

A körséta

Hirtelen eltűnése miatti meglepetéséből még fel sem ocsúdtam, amikor egy tisztán kivehető hangot hallottam: "Kedves dombok, puha gyep, hűvös patakok" - mint egy városnéző buszon az idegenvezető hangja.

Megfordultam, s az ösvényen előttem egy szárnyas angyalt láttam, amint egy csoportot vezetett. Fürgén, ide-oda mozgott közöttük, mint a jegyszedő a körhintán. Ő is fehér ruhát viselt, de a fején kék sapka volt, melyre ez volt hímezve: „IDEGENVEZETŐ”. Dereka körül ezüst övet hordott, amin ugyancsak ezüsből egy aprópénz-tartó függött. De nem láttam, hogy bárkitől is kérte volna a körséta árát. (8) Hangja magas volt, és olyan erős, mint egy vásári kikiáltóé: az Éden-kert látnivalóira hívta fel a többiek figyelmét. - "Minden egyes patak a Tróntól ered, ugyanabból a forrásból (9)" – magyarázta, miközben a csoporton keresztül előre sietett. - "Itt most egy kicsit megállunk, hogy gyönyörködhessetek a táj szépségében!"

Erre a mozgó ösvény megállt és a csoport elején lévő emberek letértek az ösvényről, hogy a látványt közelebbről is szemügyre vehessék. A túravezető angyal éppen valakinek a kérdésére válaszolt, és én is leléptem a "járdáról". Az egyik patakhoz sétáltam, és letelepedtem a partjánál. Ez volt az első alkalom, hogy közelebbről is szemügyre vehettem az itteni növényeket.

A fű itt is olyannak látszott, mint a Földön, de kétségkívül mégis másmilyen volt. Ha végigmentél rajta, lábad nyomán ismét kiegyenesedett minden letaposott fűszál. (10) A patak közelében szabályos formájú virágágysokat láttam, de ezek a virágok is másmilyenek, mint a földi virágok: egyszerűen tökéletesek voltak.

Kényelmesen leheveredtem, és elnyújtózkodtam a patakparton. A víz kellemesen hűvös volt, amint a kezemet belemártottam. "De víz ez egyáltalán?" - kérdeztem magamtól. "Nem. Inkább fény lehet" - gondoltam. Azután felnéztem: éppen egy csapat angyal repült el felettem - ék alakban, mint a vadludak. Amikor visszafordultam, és ismét a patakba néztem, egy másik arcot is láttam magam mellett a víztükörben.

Kristálytisztá

"Szervusz!" - szólított meg egy gyermekhang. Felegyenesedtem, hogy szemtől szembe lássam.

"Te is a körsétán veszel részt?" - kérdezte a kislány.

"Igen" – válaszoltam, rácsodálkozva. Öt-hat év körüli kislánynak látszott, de fény áradt belőle. Nem voltak szárnyai, és a tekintete jóval idősebbnek mutatta, mint a termete. Halványszínű kötényt viselt, ami alól ki látszott rövid ruhája.

Göndör haja rendetlenül összekócolódott - mintha éppen a játszótérről jött volna. Kislánynak tűnt, de valahányszor ránéztem áttetsző karjára vagy lábára, nyilvánvaló volt, hogy nem ember, hanem szellemi lény. Felkeltette a kíváncsiságomat.

"Csak most kezdtétek el a körsétát?" - tudakolta.

"Igen, azt hiszem, de miért kérdezed?" - kérdeztem vissza. "Mert szeretném, ha egy kicsit

játszanál velem" - mondta. "Játsszam veled?!" - vonakodtam hitetlenkedve.

"Igen, az én homokbuckámon" - folytatta - "velem jössz?"

Éppen arra jött a túravezető. Miközben felálltam, azon tépelődtem, meg ismerkedjem-e jobban a kis szellem-lénnyel, vagy folytassam a körsétát.

"Elmehetnék egy kicsit övele.... „hogya is hívnak?" - kérdeztem lehajolva a kislánytól, mint amikor egy kisgyermeket kérdez az ember.

"Kristálytisza."

"Elmehetnék egy kicsit Kristálytiszával, csak pár percre?" - kérdeztem a túravezetőtől.

"Ó, természetesen!" - válaszolta - "a mandula-ligetnél utolérsz bennünket, amikor befejeztétek."

"De hogyan talállok oda?" "Kristálytisza majd odavezet"

"Persze, hogy odavezetlek" - ajánlotta izgatottan Kristálytisza - "csak most gyere velem!"

Homokvárak

Hirtelen egy óriási homokos parton álltunk, de tengernek nyomát sem láttam. (12) Úgy tűnt, hogy a strand még mindig itt van, de az óceán sehol. A homokban mindenfelé élénken virítottak a gyerekjátékok, homokozó vödöröcskék és lapátok, kékek és pirosak.

"Hát, tessék. Mindig az volt a vágyad, hogy homokvárat építhess, nem igaz?" (13) - kérdezte.

Kinevettem: "Homokvárat? - nem igazán, ezt nem találtad el, Kristálytisza!"

"Dehogynem!" - folytatta - "Csak gondolkozz el rajta! A Földön akartál építeni, és homokból. (14) Jön a dagály, és nyoma sem marad a homokváraknak. Még az építéshez használt eszközök is tovább megmaradnak, mert azokat Istentől kapjuk. De ha arra használod őket, hogy homokra építs, s nem az örökkévalóság számára, mi marad belőle? Csak az idődet pocskoltad!" - vont a vállát. - "Igen, homok-várakat akartál építeni. Hát nem ostobaság?"

„Azt hiszem" - válaszoltam halkán. Nem akartam bevallani, de igaza volt.

Szép otthont akartam, anyagi biztonságot és hogy elérjek, tegyek valamit - természetesen. Istenért - de a földi élettel kapcsolatban rövidlátó és korlátolt elképzeléseim voltak: a "csömlátás" tipikus esete. A "világ evangéliumát" próbáltam felöltöztetni keresztény csomagolásba, és saját "tálalásomban" adtam elő. Keserűség töltött el, mikor megértettem, hogy életemben a világi és testi dolgokat tettem a fő-helyre, olyanokat, amelyek haszontalanok Isten szemében, - és mindez most le is lepleződött. (15)

„Szóval, akarsz játszani?" - folytatta vidáman.

A rosszullét kerülgetett. Úgy gondoltam, jobb lesz, ha témát váltok: "Miért ilyen hatalmas ez a homok-birodalom?" - tettem fel a kérdést.

„Tudod, nagyon sokan akarnak homokra építeni, hát megadjuk a lehetőséget nekik. Itt azután kiábrándulhatnak belőle. Talán, ha most építenél itt valamit, ráéreznél a lényegre. Velem is ez történt."

"Ostoba dolog lenne, ha ezt tenném!" - mondtam elszántan.

„Igen. de a Földön építeni - az is ugyanilyen: ostoba játékok, amiket itt már régen elfeledtek; játékok, amelyek még csak a padláson sem porosodnak, mert teljesen elporladtak, és a feledés homályába merültek – játékok, amikkel csak Isten drága idejét pazaroljátok" - mondta nagy lendülettel.

Megkeseredett a szájam íze, mintha egy rézpénzt szopogattam volna. (16) "Ugye, nem bánod, ha ma mégse játszunk?" - kérdeztem halkán.

"Persze, hogy nem!" - válaszolt kedvesen - "szeretnél visszamenni a csoporthoz?"

"Nem is tudom" - válaszoltam kábultan. Mintha egy teherautó ütött volna el úgy éreztem magam. "Tetszik a neved, Kristálytisza" - mondtam kissé csípősen. - "Nagyon találó."

"Talán rád férne egy kis pihenés" - javasolta, mintha nem is hallotta volna megjegyzésemet. - "Gyere majd vissza, látogass meg bennünket. Itt mindnyájan szeretünk téged, és szeretnénk tartani veled a kapcsolatot!" Felemelte parányi kezét, majd én is, hogy viszonzzam a búcsúzást. Akkor fénysugár áradt a kezéből az enyémbe, és gyengéden hanyattlökött. (17)

Csak feküdtem a levegőben, mint akit hordágyon visznek, vagy a kórház folyosóján tolják

a guruló kocsin. Karom keresztbe fonva a mellkasomon pihent, és úgy lebegtem lefelé az ösvényen, mint a frissen operált páciens, akit épp most hoztak ki a műtőből.

HARMADIK FEJEZET

AZ ANGYALOK OKTATÁSA

Amint vízszintesen lebegve haladtam az ösvényen, egy angyal szegődött mellém.

"Kit keresel?" - szólított meg.

"Azt hiszem, Atyám elé megyek a trónterembe." - válaszoltam. "Ő mindenütt jelen van, de ez nem a trónterem."

A lépcsőzetes vízésés

Egy csendes tó partjához értem, s itt a gyepre ereszkedtem, hogy pihenjek egy kicsit. A tó túloldalán magas, lépcsőzetes vízésés zuhogott le, ennek szirtjeit virágzó levendula-bokrok és lecsüngő örökzöld növényzet nőtte be. Ahogy a vízésés a tóba ért, finom vízpára képződött belőle, amely állandóan ott lebegett a tavacska fölött.

"Most hová jutottam?" - kíváncsiskodtam.

"Az egyik kertbe" - válaszolta - "itt minden olyan békés. Pihenj egy kicsit!" s ezzel magamra hagyott.

A vízésés hangjában volt valami megnyugtató, pihentető, de ezen felül valaki még egy gyönyörű dallamot is dúdolt hozzá. A hangok átjárták testem-lelkem, és minden porcikámat betöltötték. Ekkor valaki magas és tiszta hangon énekelni kezdett:

*Itt a hely, hol a vándor elpihen,
S fejét lehajtva nyugovóra tér.
Ha visszatér a Sas, fészkébe,
Akkor benn minden harc véget ér.
Ó, Isten Báránya,
Szívünknek vágya,
Az Igazság Igéje,
Örök Lángja,
Ó Isten Báránya,
Választott fia,
Fogadd magadhoz ki versenyét már
Mégfutotta.*

Mire az ének végetért, lassan egy alak vált ki a vízésés ködéből. Felültem, hogy jobban lássam ezt a csodálatos látványt.

Hanga

„Hát te ki vagy?” - kérdeztem.

„Hanga a nevem” - válaszolt a nőies formájú alak - "én gondozom a kertnek ezt a részét. Néha az ösvény csendes vizekhez, vagy illatozó kertekbe vezet" elmosolyodott el.

Visszafeküdtem a fűre, mert még mindig fáradtnak éreztem magam a homokos parton átéltek miatt.

Kis szünet után Hanga folytatta: „Szellemben akarsz-e növekedni, vagy a saját emberi természeted területén?”

„Mindenek felett szellemben" - válaszoltam.

„Akkor gyakorold magad az engedelmességben!" (1) - tanácsolta - "hiszen Atyád szeret téged. Ezt biztosan tudom, különben nem lehetnél itt, nem mehetnél Hozzá, még csak be sem léphetnél, ezekbe az illatos kertekbe."

„Beszélj nekem ezekről, a kertekről, légy szíves!" - kérleltem.

"Sok ilyen van, és mindegyik ismeretlen örömmel tele. Mivel az ösvényen vagy, biztosan alig várod, hogy megérkezz a trónterembe." - szólt hozzám kedvesen.

„Igen, tényleg nagyon várom!" - válaszoltam.

„De Édesapád azt szeretné, ha minél többet ismernél meg az Ő csodálatos birodalmából."

A kérdés

Hirtelen felültem, és fürkésző pillantással kerestem tekintetét: "Hanga, valójában mit csináltok ti itt?"

"Növekszünk Istenben. (2) Ezenfelül, én még a kertnek ezt a kis részét is gondozom. De itt nem végzünk fásasztó, nehéz munkát. (3) Ahogy te mondanád, azért élünk, hogy szellemben növekedjünk." Majd visszatérve eredeti témánkhoz, amit az imént a kérdéssel félbeszakítottam, és kezét magasba lendítve széles félkört irt a levegőbe. - "Végtelen sok hely van itt, amit meglátogathatsz, és mindegyik hasonlíthatatlan szépségű."

"Úgy tűnik, mintha teljesen egyedül lennék itt," - mondtam - "pedig érzem, hogy mások is vannak körülöttem." (4)

"Igen, de Atyád most válaszol azokra az imáidra, amikor növekedést és tanítást kértél tőle. Ő határozza meg, hogy gyermekei milyen egyéni oktatást kapjanak" - közölte széles mosollyal. - "Számodra egyéni oktatást rendelt: (5) magántanítvány vagy. Kérdezz, amit csak akarsz!"

"Oly nagy békesség árad el bennem" - feleltem - "nehezemre esik bármire is gondolni, amit megkérdezhetnék." (6)

"Értem, amit mondtál" - tűnődött el Hanga.

Csak egyetlen kérdés jutott eszembe, amire úgy éreztem, már tudom is a választ, mégis szavakba öntöttem: "Testvéri közösségben éltek itt egymással?"

"Igen, és boldogok vagyunk. Valójában sokan állunk körülöttem, de csak engem küldtek hozzád, ezért látsz engem."

"Miért hívnak Hangának?" - faggattam tovább.

"A vízesés körül virágzó hanga-bokrokról kaptam a nevem" - mosolyodott el, s feltekintett a magasba, a lépcsőzetes kertre.

Klára

"Szervusz Anna!" - szólalt meg egy női hang mögöttem.

"Szervusz Hanga!" - Mindketten odafordultunk.

"Klára!" - válaszolta mosolyogva Hanga, és felegyenesedett, hogy fogadja, majd felém fordult. "Bemutatom neked Klárát, akit mindnyájan nagyon szeretünk."

Én is felálltam. "Szervusz, Klára." - köszöntöttem. Életemben nem láttam hozzá fogható tökéletes szépséget. Ennek az angyalnak igazán nőies külseje volt, és lágy fény tündökölt a feje körül, ahonnan sugáryalábok áradtak minden irányba. Botticelli figuráira emlékeztető arany-vörös haját középen szétválasztva viselte, és nyakánál néhány fonatba fogta össze. Finom, fehér és redőzött tunika-szerű öltözék volt rajta, amelyet a római nők viseltek Krisztus kora előtt. Ruháját a mell-tájékon öv fogta össze, és rendezte finom redőkbe. Szeme élénk mélykék volt.

Klára meghívása

„Azért jöttem, hogy elvigyem Annát egy felkészítő tanfolyamra." - folytatta Klára.

"Milyen tanfolyamról van szó?" - kíváncsiskodtam.

"A gyógyító szolgálatban segítő angyalok tanfolyamáról." - mosolyodott el.

"Ó," - fakadt fel bensőmből a sóhaj. Meglepődtem, hogy éppen azt említi, ami engem már oly régóta foglalkoztat. - "Ez tényleg nagyon érdekelne, de ...," - küszködtem a szavakkal, és nehezen tudtam eldönteni, mit is szeretnék jobban – „most útban vagyok a trónterem felé."

"De hiszen ez éppen útba esik" - mosolygott bátorítón - "Mennyei Atyád ajánlotta fel ezt a lehetőséget számodra." (7) Hangára néztem, bátorítást keresve.

"A helyedben én elmennék" - oszlatta el kétségeimet.

"Szóval, szeretnél benézni hozzájuk egy kicsit?" - kérdezte Klára. (8) "De még mennyire!" - vágtam rá lelkesen.

Klára felnevetett: "köszönöm, Hanga, úgy tűnik, Annát csodálatosan felfrissítetted."

„Igen, nagyon köszönöm, Hanga!" - fűztem hozzá én is, felé fordulva. De addigra Hanga már mosolyogva a vízesés ködébe burkolódzott, s búcsúra emelt kézzel eltűnt a tekintetünk elől. Mi is azonnal elindultunk.

Az előadóterem

Hirtelen egy hatalmas épület előtt találtuk magunkat, amelynek kétszárnyú kapuja felett egy aprócska táblán a következő volt olvasható: "ELŐADÓTEREM" (9). A közelben állt még egy hasonló épület, de annak a felirata számomra ismeretlen nyelven készült.

"Vajon itt tényleg a gondolat sebességévei utazunk?" - merült fel bennem a kérdés.

Beléptünk az épületbe.

Egy hatalmas előadóteremben találtam magam: éppen olyan volt, mint egy földi nagyvárosban.

A földszinti rész felett karzatok emelkedtek, s minden hely Angyalokkal volt tele. Mind fehér karszalagot viseltek, amelyen piros kereszt volt, (10) és az előadást hallgatták.

Az oktató magas emelvényen állt, egy óriási, tiszta tábla előtt, ami fényes felületű műanyagnak látszott. Amikor hosszú mutatópálcájával megérintette a táblát, azon színes képek jelentek meg. Nem rajzolt, vagy írt a táblára, csak a pálcával rámutatott, és a tökéletes illusztrációk azonnal előtűntek rajta.

Klára az előadó felé indult a hallgatóság sorai között. Az angyalok továbbra is az oktatóra figyeltek, de utat engedtek nekünk, hogy előre mehessünk a padsorok közötti folyosón. Végül megálltunk a magas emelvény közelében, ahonnan jobban láthattam az előadót.

Rövidre nyírt kefe-frizurája volt, és mindkét karján fehér szalagot viselt, piros kereszttel. Az ingujján is piros csíkok (sávok) voltak.

Angyalok a gyógyítás szolgálatában

Megfordultam, hogy alaposan szemügyre vehessem az angyalok arcát. Úgy éreztem, az "Angyalok Egyesült Nemzetét" látom, mivel külső megjelenésükre nézve igen sok nemzetiséget képviseltek. (11) Talán azért, mert az Úr mindenfelé szét akarja őket küldeni, az egész földkerekségre - gondoltam. Nagy odaadással figyelték az előadást.

Az oktató így folytatta:

"Bizonyára tudjátok, hogy mindnyájan nagyon fontos feladatot végeztek, amikor bebizonyítjátok, hogy a mi Urunk győzelme az egészség területén is érvényes. Az ellenség minden erőfeszítést bevetve, ravasz cselekkkel fogja megpróbálni, hogy eltántorítsa a hittől azokat, akik mellé benneteket rendelt a mi Istenünk. A Gonosz a hitelenség mestere. Nagy sikerei vannak ebben az egész emberiségnél, de különösen a kiválasztottak között. A megváltottak számára gyakran könnyebb elhinni, hogy a mi Urunk gondoskodik számukra a szükséges pénzről, mint azt, hogy az Úr valóban akarja, hogy egészségesek legyenek. Nagyon közel járunk ahhoz, hogy a gyógyító ébredés megkezdődjön. (12) Ezért ezentúl, nem egyedül, hanem kettesével küldünk ki benneteket minden olyan ember mellé, akit kiválasztottunk a gyógyítás ajándékának gyakorlására. (13)

Most azt kell megtanulnotok, hogyan működjetek együtt. Itt van az a kitűző, amit azokra helyeztetek el, akik a gyógyítás ajándékát kapják."

Magasra emelt egy kitűzöt. Zöld mezőben piros betűkkel ez volt olvasható rajta: "CSAK HIGGY!" (14)

"Hamarosan ide fog jönni egy nagy csoport megváltott, akik úgy fognak szerepelni és viselkedni, mint a hívők a Földön, akikhez mentek. (15) Ne kedvetlenítsen el benneteket, amit tőlük hallotok. Azért jönnek ide, hogy pontosan azokkal a dolgokkal szembesítsenek benneteket, amikkel megbízatásotok alatt találkozhattok. Néhány tőlük kapott válasz hihetetlennek tűnhet, pedig a Földön ez a tipikus. Ezáltal megtapasztalhatjátok, hogy az ellenség milyen hatásosan ronsolta szét azt a hitet, hogy az Úr kegyelmesen gondoskodik az emberek egészségéről. Ezt a felkavaró élményt most kell magatokban feldolgoznotok. Az ébredés érdekében egy új 'munkatársi rendszert' dolgoztunk ki számotokra. Napjainkban nagyon-nagyon sokan vannak, akik a gyógyítás ajándékát kapják. Van valakinek kérdése?"

„Mikor lesz mindez?” - hallatszott a hátsó sorokból egy angyal kiáltása.

„Ezt egyedül az Úr Isten, a Mindenható tudja. Ti csak legyetek készen!” hangzott a válasz. „Ő ezt mondta: „Hamarosan!” - ez minden, amit mondhatok. Éppen ezért vagytok itt, ezen az intenzív kiképzésen, s ezért van ez a nagy mozgósítás.. Van még kérdés?"

Teljes csönd uralkodott a teremben.

„Rendben. Miután befejeztétek a megváltottakkal a gyakorlatot, gyertek vissza ide. De ne kérdezősködjétek, - hadd ismétljem nyomatékosan - egyénileg ne kérdezzétek a megváltottakat. Azt akarjuk, hogy a válaszaik hatása "előkészítés" nélkül és egyszerre érjen mindnyájatokat. Ha nincs több kérdés, most elbocsátunk benneteket."

Nagy nyüzsgés támadt, amint az angyalok egyszerre felálltak, és egymással beszélgetve elhagyták a termet. Klára és én néhány lépcsőn felmentünk az emelvényre. Az oktató éppen a fényes felületű táblát törölte le, amikor felértünk.

Az Angyalok oktatója

„Szervusz Klára! Ni csak, ki ez itt veled?” - incselkedett az oktató, mint egy felnőtt szokott az ismerős kisgyerekekkel.

"Gondolom, már ismered Annát" - szólt Klára, folytatva a huncutkodó játékot.

Az angyal hunyorított: "Hát persze, hogy ismerem! Ha nem mondtam volna tanulóimnak, hogy erre a vizsgára való felkészüléskor tartózkodjanak a magolástól, akkor Anna elmondhatott volna nekik néhány tipikus válasz, amit majd a Földön fognak hallani."

"Ejnye, Khabburah" - mosolygott a fejét csóválva Klára, de láthatóan élvezte a megrögzött mókamestert. Én azonban, nagyon is tisztában voltam vele, mire célzott. ezért gyorsan témát váltottam. - "Mit jelentenek azok a csíkok az ingujjadon?" - kíváncsiskodtam.

"Az Ő sebei (a korbácsütések csíkjai) által gyógyultunk meg" (16) – mosolygott gyöngéden, amint a csíkokra nézett.

Klára így folytatta: "Körutazást teszünk, mit javasolnál?"

„Talán a függőkereteket...” - kezdte.

„Á, dehogy," - nevetett Klára – „a gyógyító szolgálatban lévő angyalokra, és a gyógyítás területén küszöbön álló ébredésre gondoltam.”

Khabburah erre tettett komolysággal a kezében lévő jegyzeteket nézegette. - „Hát, itt azt látom, hogy Anna be van osztva a legjobb angyalaim közül egy párhoz.”

"Én?" - csodálkoztam - "valóban?"

Azzal persze tisztában voltam, hogy Isten megajándékozta néhány gyermekét a gyógyítás ajándékával. Valamikor én is megtapasztaltam ennek az ajándéknak a jó ízét: akinek csak a gyógyulásáért imádkoztam, azt Isten mind meggyógyította. Ez az ámulatba ejtő és egészen természetfölötti kenet néhány hónapig tartott, majd megszűnt. (17) De soha nem értettem, miért adta az Úr ezt az ajándékot, és miért távozott el a kenet tőlem. Azóta is nyugtalanítottak ezek a megválaszolatlan kérdések.

Az osztályok

Az oktató nem adott választ arra, ami bennem lejátszódott, hanem így lendítette tovább a beszélgetést: "Klára, javasolnám, hogy Anna mielőbb kezdje el a tanulást. Ő a 'kocsonya-hit'

klasszikus példája: „érintsd meg, és azonnal megremeg.” Ezt a tananyagot magam fogom előadni." - folytatta - "Ezt a tantárgyat Anna otthon is megtanulhatja, levelező hallgatóként. De mivel most itt van, jó lenne, ha körülnézhetne a raktárban."

Klára felém fordult. - "Van kedved hozzá?"

"Igen," - feleltem, - "ha az Úr használni akar engem, hogy imádkozzam mások gyógyulásáért, akkor én ... akkor, mindent meg akarok tanulni, amit csak lehet."

"Rendben van" - mondta Khabburah - "mindjárt el is kezdheted a szomszéd épület meglátogatásával. Majd értesíteni fogunk, amikor belefoghatsz az otthoni tanulásba. Rendben?"

"Igen, ez mindkettőnknek megfelel!" - helyeselt Klára - "máris elkezdjük. Köszönjük!" - Ezzel el is indult a lépcső felé.

"Igen, én is nagyon köszönöm!" - hálálkodtam.

A kérés

Az oktató még utánam kiáltott: "Kérlek, ne beszélj egyik tanulóval se, miközben kimentek. Még kísértésbe eshetnek, hogy kérdésekkel ostromoljanak" mondta nevetve.

Majd hirtelen új ötlete támadt, és újból utánunk kiáltott: "Várjatok csak egy kicsit! Most jut eszembe, milyen különleges lehetőség, hogy éppen itt vagy " nem értettem, mit akar mondani - "Megengednéd, hogy a tanulók kérdezzenek tőled? Hasznos lenne, ha egyenesen tőled hallanák a tipikus földi válaszokat. A közöttünk lévő megváltottak sokszor már nehezen tudnak visszaemlékezni rá, hogy amikor a Földön éltek, hogyan gondolkodtak, és miért. Megtennéd?"

"Nagyon köszönöm" - nevettem felszabadultan – „tényleg olyan nehéz eset vagyok?"

"Á dehogya!" - mondta, majd letette a jegyzeteit, odajött hozzám, vállamra tette mindkét kezét, és így folytatta: "egyszerűen csak szóval ... a földi gondolkodásmód klasszikus példája vagy."

"Hát, ha ezzel segíthetek neked és a többieknek...." - fontolgattam a kérést. „De még mennyire!” - válaszolta. „Jól van. Akkor most Klarával átmentek a szomszéd épületbe. Majd üzenek, hogy mikor jöjjetek vissza” - és ezzel visszament a hatalmas táblához. De abban a pillanatban ismét felénk fordult: „Klárától se kérdezz semmit a gyógyulással kapcsolatban!" - mondta mosolyogva.

„A diákjaimnak hamisítatlan nyers élményt szeretnék nyújtani."

„Rendben!" - nevettem el magam.

Ezzel visszament a helyére, mi pedig kifelé indultunk. Hirtelen a hatalmas előadóterem végén találtuk magunkat, és kimentünk a szabadba.

Kint a tanuló-angyalok ezreit láttuk kettesével a gyepen ülve, egy vagy két megváltott társaságában. Elmélyülten beszélgettek a kis csoportokban. Felnéztem a szemközti épületre, ahová igyekeztünk. A kapuja feletti táblát az előbb nem tudtam elolvasni, most azonban tisztán kivehető volt a felirat: „TESTRÉSZEK”.

Klára kinyitotta a kaput, és beléptünk.

NEGYEDIK FEJEZET

SEGÍTŐ ANGYALOK, A GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATBAN

A raktár hatalmas volt, mint az előadóterem, ahonnan az imént jöttünk el. Vakító fehérsége egy kutatóintézet "steril szobájára" emlékeztetett. Az épületben szokatlan világosság uralkodott, mintha mindent a fény által tartósítottak, vagy tartottak volna életben.

"Ebben az épületben az emberi test minden részének teljes raktár-készlete megtalálható" (1) - magyarázta Klára.

Egymás tetejére tornyozott rekeszekben mindenféle emberi testrészeket láttam különféle színekben és méreteken.

Munkások a raktárban

Fehérbe öltözött ember-méretű angyalok dolgoztak itt, s egyiküknek sem volt szárnya. Mind egyforma karszalagot viseltek piros kereszttel. Az egyik hozzánk lépett:

"Örülünk, hogy meglátogattál bennünket a Testrészek Osztályán, Anna." "Honnan ismerz engem?" - kérdeztem csodálkozva.

"Mindnyájan ismerjük a gyógyítás ajándékára kijelölt összes embert" - mosolyodott el. "Tudnotok kell, hogy ezek a testrészek itt mind a rendelkezésekre állnak."

Elindult velünk a terem széles, középső folyosóján. Miközben szemügyre vettem a testrészekkel teli rekeszeket, azon törtem a fejem, vajon milyen lenne az életem, ha megkapnám a gyógyítás ajándékát. Jézus írott szavain keresztül azt a parancsot kaptuk, hogy betegeket gyógyítsunk, és halottakat támasszunk fel. De én nem tartoztam azok közé, akiken keresztül az Úr következetesen be is teljesítette saját parancsát. A keresztények számára a gyógyítás olyan általános megbízásnak tűnik, mint az, hogy "menjetez és hirdessétek..." Azonban közülünk a legtöbben csak nagyon keveset tapasztaltunk meg az apostoli gyülekezetek erejéből a fizikai gyógyulások terén. Persze, mindig találtam okot a mentegetőzésre mások, sőt saját magam számára is, de titokban sokat töprengtem a "miért"-eken.

Az angyal így folytatta: - "Mi itt készen állunk. Az Úr ugyanis biztosította a bőséges 'készletet'. Nézzetek nyugodtan körül, és éreztétek jól magatokat nálunk!"

"Köszönjük!" - mondta Klára.

„Igen" - tettem hozzá én is, kissé szórakozottan.

Az angyal kissé meghajolt előttünk, majd hátralépett, és visszatért a munkájához.

Az üzenet

Rengeteg kérdés kavargott bennem, amiket szerettem volna feltenni Klárának, de mielőtt megszólalhattam volna, váratlanul egy papírlap úszott felénk a levegőben, majd hirtelen megállt előttünk. Ez állt rajta: - "Kérlek, térjetez vissza az előadóba" - azután eltűnt.

"Hamarabb, mint gondoltam" - jegyezte meg Klára.

Megfordultunk, és elindultunk a raktár ajtaja felé. Suttogó hangon ezt mondtam:

"Ó, Klára, ez igazán izgalmas! Nemsokára segíthetez ezeknek, az angyaloknak! Micsoda megtiszteltetés! Mekkora ajándék!"

"Hát, igen!" - válaszolt egyetértéssel.

"És csak gondolj bele, talán az ébredés idején néhány angyalt láthatok is majd közülük, amint az embereknek segítenek" - folytattam tünődve.

Közben kijutottunk a raktárépületből, és közeledtünk az előadó-teremhez. Magamban ezt ismételtetem: - „segítetez az angyaloknak”. - Majd ismét Klarához fordultam:

"...mert ti, angyalok, oly sokszor és sokféleképpen segítetetez nekünk, mi meg csak ritkán tudjuk valamivel viszonozni."

Erre bölcsen elmosolyodott, jelezve, hogy más a véleménye, de nem akarta kihúteni lelkesedésemet.

A piros csíkokat viselő angyalok

Beléptünk az előadóterembe, amelyet az angyalok újból zsúfolásig megtöltöttek. Az emelvényen kis csoport angyal állt, akik nem karszalagot, hanem piros csíkokat viseltek a ruhájuk ujján. Klarával a terem végében álltunk meg.

"Ezeket az angyalokat, akik a piros csíkokat viselik," - magyarázta Klára - "az Úr a legutóbbi ébredés idején segítőnek rendelte a gyógyító szolgálatban lévő hívők mellé." (2)

"Nincsenek túl sokan" - jegyeztem meg.

Klára felsóhajtott: "Valóban, a Földön csak kevesen kapták meg nagymértékben a gyógyítás ajándékát. Ezeknek, a hívőknek lett volna a feladatuk, hogy sokakat felkészítsenek és kiképezzenek, ehelyett azonban a legtöbben sátrakat állítottak fel, és az ajándékot maguknak tartották meg. Az ajándékot ugyan használták, de mivel nem képezték ki másokat,

az ajándék megromlott, és csak a saját maguk meggazdagítására használták."

Szemével körülpásztázta a nagyszámú hallgatóságot, és elmosolyodott, miközben így folytatta:

"Ez a zsúfolt előadóterem csak a tanulók egyik csoportja. Vannak más szinten levő hallgatóink is, és vannak, akik már megkapták a piros csíkokat, és mostanában kezdenek csatlakozni azokhoz az emberekhez, akiket az Úr a számukra kijelölt. Ugyanakkor a Földön sok megváltott végzi a levelező tanfolyamot, a legtöbben azonban nincsenek is ennek tudatában. A hívőnek ugyanis el kell végeznie ezt a kurzust, mielőtt a számára kijelölt két angyal hozzá csatlakozhatna. Szóval, most mindenki a felkészüléssel van elfoglalva, igaz?"

"Ez az a levelező tanfolyam, amit én is el fogok végezni?" - faggattam. "Igen, ez a gyógyulással kapcsolatos igék tanulmányozását jelenti." (3) Azután a pódiumon álló angyalok felé fordult. Ezekből, az angyalokból erős fény áradt. Egyikük éppen ezt mondta:

"Az Úr azt akarja, hogy közülünk azok, akiket az előző ébredésnél használt, mindnyájan összegyülekezzünk a Földön, mielőtt megkezdődne a Szent Szellem kiáradása. Azt is mondhatnátok, hogy mi vagyunk, akik lezárjuk az előző időszakot. Nagy megtiszteltetésünkre szolgál, hogy ez az összegyülekezés egyúttal Isten következő nagy megmozdulásának, a gyógyítási ébredésnek elindító ünnepe is lesz."

Ekkor egy másik veterán angyal közbeszólt:

"Most - persze - azt akarjátok kérdezni, hogy MIKOR lesz ez." Visszafojtott nevetés hallatszott a tanulók soraiból.

"Ezt mi sem tudjuk, de az Úr azt mondta: 'Hamarosan!'"

Suttogva fordultam Klarához: - "Milyen gyönyörűek ezek az angyalok!" "Igen" - válaszolta.

Az előző Szent Szellem-kiáradás tanulságai

Az emelvényen most egy másik angyal szólalt meg: - "Az, ami a Szent Szellem előző, hatalmas méretű gyógyító kiáradása alatt történt, mindannyiunk számára nagyon fájdalmas volt." A többiek az emelvényen - egyetértésük jeléül - bólogattak, és szomorúan néztek egymásra.

„A romlás és eltorzulás észrevétlenül teret nyert," - fűzte hozzá egy másik angyal - a homályos, rejtegetett és félrevezető bűnök egyre újabb bűnöket eredményeztek. Végül a legtöbben visszaéltek ajándékaikkal és úgy eltorzították azokat, hogy már mi is alig ismertünk rá, akik velük együtt szolgáltunk."

„Az embereket be lehet csapni egy látványos show-műsorral," - vette át a szót egy másik angyal. - "de mi láttunk mindent, ami történt, és Istent nem lehet becsapni."

Elhallgattak. Ezeknek a súlyos eseményeknek a felidézése még mindig fájdalmat okozott nekik.

Újból az első angyal kezdett beszélni: - "Ebben a következő ébredésben a gyógyítás ajándékait olyan sokan fogják megkapni, hogy a büszkeség és a hatalom nagysága miatti megromlás esélye kisebb lesz."

Az elhangzott kijelentéshez egy másik angyal gyorsan hozzáfűzte: - "Viszont nagyon figyeljetelek ezekre a veszélyekre: büszkeség, hatalom utáni sóvárgás, kapzsiság és szexuális kívánság." (4)

"A következő időszakban nem a kisebb démonokkal kell majd csatát vívnotok, hanem azokkal a gonosz szellemekkel, akik hozzátok hasonlóan erősek, és ráadásul vadul elszántak is, mivel az idejük rövid" (5) - vette át újból a szót az, első angyal. - "Most azonban visszaadjuk az összejövétel vezetését Khabburahnak" - fejezte be. (6)

A hallgatóságban ülő angyalok mindnyájan felálltak, és a pódiumon állók felé fűjták lehetőségeiket. (7) Biztosan így fejezik ki köszönetüket - gondoltam.

"Köszönjük" - mosolyogtak a pódiumon állók.

Khabburah beszélt velük pár szót, majd lejöttek az emelvényről. - "Ne felejtsetek el, hogy ezek a barátaink mindig készséggel állnak rendelkezésetekre, hogy segítsenek, vagy a kérdéseitekre válaszoljanak - nem csak most, hanem akkor is, amikor az ébredés elkezdődik" - mondta Khabburah a pódium közepére állva

Amint a piros csíkokkal viselő angyalok átvonultak a tömegen, a többi angyal megérintette

őket. Amikor elhaladtak mellettünk, felfigyeltek rám, és felismerték Klárát is. Az utolsó angyal meg is állt előttem - "Szervusz, Anna!" - köszöntött, és kezét a jobb vállamra tette. Mélyen a szemembe nézett, majd Klárára, mosolygott. és elment.

"Nyújtózzatok ki egy kicsit," - javasolta Khabburah, - "mivel Anna megérkezett, és most ő következik."

De én nem tudok mindent!

Klárával elindultunk a hallgatóság első sorai felé.

Amint elhaladtunk az angyalok mellett, mind ránk mosolyogtak. Kicsit megmozgatták tagjaikat, és egymással társalogtak.

Khabburah az emelvényen várt bennünket, és mosolyogva, szemével követte közeledésünket. - "Hát végre itt vagy, Anna!" - fogadott lelkesen.

"Hamar visszahívtál bennünket" - jegyezte meg Klára.

"Igen, mert Anna már közel járt ahhoz, hogy kérdésekkel ostromoljon téged"- s felém fordulva tréfásan megfenyegetett az ujjával, mint egy kisgyermeket. - "Gyertek fel ide!" - fűzte hozzá Khabburah - "Mindkettőtök számára készítettem széket. Üljetek le, és helyezétek magatokat kényelembe."

Azután a hallgatóság felé fordult. - "Jól van, de most már foglaljatok helyet!"szólt azokhoz, akik még mindig beszélgettek. - "Később majd folytathatjátok a beszélgetést." - Majd széles kézmozdulatot tett felém. - "Velünk van Anna is. Volt olyan kedves, és elfogadta meghívásunkat, hogy válaszoljon minden kérdésekre, ami vele és általában az emberekkel kapcsolatos."

Erre kissé megrántottam Khabburah köpenyét: "De hát én nem tudok mindenre válaszolni!" - suttoztam neki.

Az egész terem hangosan felnevetett.

A tanár mosolyogva nyugtatott meg: - "Tisztában vagyunk vele, hogy nem tudhatsz mindent. Mi sem, így aztán jól illünk egymáshoz. Én most egy kicsit hátrébb lépek, és átadom nektek a szót, már kezdhettek is."

Angyalokat tanítottam

Nem tudtam, mit várnak tőlem, arra meg végképp nem számítottam, hogy nekem kell vezetnem az összejövetelt. Feszélyezettnek éreztem magam, ahogy elkezdtem: - "Először is, igazán nagy áldás számomra, hogy segíthetek nektek. Hmm" - Nem tudtam, hol is kezdjem, ezért belevágtam a közepébe. - "Szóval, a Földön a legtöbben nem hisznek az isteni gyógyításban." (8)

Morajlás futott át a hallgatóságon.

Majd így folytattam: - "Sokszor még azok számára is nehézséget okoz, hogy higgyenek ebben, akik már üdvösséget nyertek."

Ez már hangos reakciót váltott ki belőlük, s annyira elcsodálóztak, hogy tanácstalanul hátranéztem Khabburah-ra, de ő csak intett, hogy folytassam.

"Még akik láttak, vagy átéltek ilyen isteni gyógyulást, azok számára is nehézséget okoz, hogy ezt a hitüket folyamatosan megőrizzék."

Ere már az egész hallgatóság hangos felzúdulása volt a válasz.

"Csendesedjete le!" - intette őket Khabburah. Majd hozzám fordult - "Talán javasolhatnád, hogy kérdezzenek."

"Ha akartok, kérdezhetek" - ajánlottam szelíden.

Az angyalok kérdései

Mire egy angyal felállt: - "Hogy lehet ez, hát nem hisznek az Igében?"

„A hitetlenek, természetesen, nem. A hívók egy része igen, de sok hívó tulajdonképpen

nem igazán hisz az Igében.

Erre döbönt csend támadt. Tétován Khabburah-ra néztem. - "Adj nekik időt, Anna - javasolta - "Borzasztóan megdöbentetted őket azzal, amit mondtál."

„Tudjátok, a hívők egy része úgy gondolkodik, hogy a Bibliának bizonyos részei már nem érvényesek napjainkban, s csak a régi időkre vonatkoztak" - magyaráztam.

Erre egy, az emelvény közelében ülő angyal szólalt meg. Bár csak halkán, - mintha magának - mondta, mégis mindenki tökéletesen hallhatta a teremben uralkodó csend miatt:

"De hát az Ige azt mondja, hogy az Örökkévaló tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Miért választják külön az Igét az Ő személyétől? Hiszen Ő maga az Ige!"

Ezzel mindenki egyetértett, s hangosan helyeselt.

„Hát," - rándítottam meg a vállam kényszeredett nevetéssel - "mégis így gondolkodnak."

"Na és te?" - kérdezett egy másik angyal.

"Én hiszek a gyógyulásban, és abban, hogy az Úr egészséget ígért nekünk. Hiszem, hogy a hívők gyógyulásáért Ő fizette meg az árat, de mégsem értem az egészet."

"Ez az ígélet a szövetségen alapul" (9) - magyarázta helyéről felállva egy másik angyal.

"Sebei által magához kötött titeket, helyreállított, és ilyen módon ti egyesültetek Vele, Aki maga az isteni egészség és gyógyulás. Ehhez semmi kétség sem fér!"

"De az emberek mégis gyakran megbetegszenek" - mondtam.

Most egy másik angyal állt fel. - „Ez az ígélet a szövetségen alapul, mint azt már az előttem szóló említette. Szükséges, hogy az ember benne maradjon Krisztusban.”

Ja és persze, ha valaki szándékosan visszaélést követ el a saját földi teste ellen - tette hozzá valaki.

"A megbocsátásnak pedig teljesnek és feltétlennek kell lennie," - szólt közbe valaki anélkül, hogy felállt volna.

„Ha a Krisztussal való egységet megtöri valaki, akkor természetesen valamilyen betegség következik." (10)

- "Mint a nappal után az éjszaka." - mondták kórusban az angyalok. Látszott, hogy egy osztályba jártak. Erre mindnyájan felnevettek.

Itt közbevágtam: - "De a legtöbb ember, aki meg fogja kapni ezt az ajándékot, nem tud állandóan megmaradni a Jézus által megszerzett szövetséges viszonyban. Mi itt a megoldás?"

A kegyelem!

Újból kitört közöttük a nevetés.

"A kegyelem!" - mondták kórusban.

Khabburah magyarázólag hozzátette: - "Amikor a Szent Szellem hatalommal cselekszik a következő ébredésben, az egyúttal a kegyelem kiáradása is lesz"

Majd megkérdezte: - "Elfáradtál, Anna?"

"Igen, ez így együtt kicsit már sok nekem" - mondtam suttogva.

"Kedves diákok," - szólt hangosan Khabburah, - "mára elég is ennyi. Álljatok fel, és tapsoljuk meg Annát." - Az angyalok mind felálltak, éljeneztek, és lelkesen tapsoltak. -

"Jól van, jól van, csendesedjetek le és elmehettek."

Majd hozzám fordult: - "Köszönöm, Anna. Ez csodálatosan sikerült. Ezek a tanulók mind azt gondolták, hogy őket már senki és semmi sem tudja meghökkenteni."

"Miért nem fújták rám a leheletüket" - kérdeztem kíváncsian, - "ahogyan az előttem szóló angyalokra?"

Harsány nevetésre fakadt - "Ó, te abba valószínűleg belehaltál volna" - válaszolta. - "A diákok Isten leheletét továbbították a pódiumon álló angyaloknak. Ez a legmagasabb fokú elismerés, amivel megtisztelhetnek valakit. Mivel az angyalok szellemi lények, ezért ezt be is tudják fogadni: belélegzik, és táplálékul szolgálnak számukra. Bár most te is szellemben vagy itt, bizonyos átélések jóval meghaladnák a jelenlegi befogadóképességedet."

Ezzel elindultunk a lépcsőn lefelé. Khabburah egyik kezével Klárát. a másikkal engem karolt át, s ahogy együtt mentünk, határozottan éreztem, hogy közben megerősített. A lépcső alján két szőke, izgatottnak látszó angyal állt.

Az ikrek

"Khabburah," - szólalt meg az egyikük, - "szeretnénk megismerkedni Annával."

"Természetesen, semmi akadály" - egyezett bele megértően, szinte gyengéden. - "Anna, ők azok az angyalok, akiket Isten melléd rendelt az ébredés idejére."

A két angyal nagyon hasonlított egymásra: két méter magasak lehettek és 18-20 év körüli fiataloknak látszottak.

- „Ikreknek látszotok” - szólítottam meg őket.

"Igen," - válaszolt a másik. - "Én Rafa vagyok, ő pedig Rafasanah." (11) Majd Rafasanah vette élt a szót:

- „Köszönjük, hogy mindezt elmondtad nekünk. Még nagyon sok mindent meg kell értenünk, - amennyit csak lehet - mielőtt elkezdjük a munkánkat.”

- „Köszönöm, hogy ezt elmondtad” - feleltem. - "Nagyon elfáradtam, és Khabburah úgy gondolta, hogy mára ennyi elég volt."

- "Igazán nagy segítséget jelentett, amit mondtál" - hálálkodott Rafa.

- "Én is részt veszek majd az órákon: talán akkor még tudunk beszélgetni" - fűztem hozzá.

Mindketten Khabburah-ra néztek, aki bólintott. – „Hát persze” - válaszoltak - széles mosoly kíséretében - "majd akkor többet beszélgetünk."

„Igyekeztek, mert elkéstek a következő óráról!” - sürgette őket Khabburah. – „Hát jó” - mosolyogtak mindketten – „majd később még találkozunk” - Ezzel kirohantak.

- „Én itt maradok, Klára” - búcsúzott Khabburah.

- „És mindent köszönök, Anna. Sokat segítettél nekünk. Ne felejtsd el, hogy majd üzenek, mikor kezdődik számodra az oktatás.”

„Már nagyon várom.” - mondtam, és átöleltem Khabburah-ot. Még soha ételemben nem öleltem meg angyalt: más érzés volt, mint amikor egy hús-vér embert ölelek át a Földön. Talán a legkifejezőbb, ha azt mondom, hogy testük nem annyira szilárd, de mégis anyagszerű. (12)

„Később még találkozunk, Klára.” - búcsúzott Khabburah. „Igen” - felelt Klára.

„Viszontlátásra!” - mondtuk mindketten.

Amint elindultunk kifelé, máris a kijáratnál voltunk. Majd ráléptünk az ösvényre, s azonnal messze mögöttünk maradtak az épületek.

Ő jön!

Hirtelen tüzes fény ragyogott fel az ösvényen előttünk. Szellemi lények százai örvénylettek körülötte, siklással ereszkedve, majd felemelkedve, mint a sasok, a leszálló meleg áramlatban. Együtt repültek ezzel a tüzes fénnel, mintha a kíséretét alkották volna. A szellemek alakját csak ezüstös körvonaluk mutatta, mert elhalványodtak a nagy fényesség miatt. Az élelem táruzó látvány ahhoz hasonlított, mintha sötét éjszakában a reflektor fénycsóvája előtt mozgó alakokat láttam volna, bár itt nem volt sötétség körülöttük. Az erős fényforrás közelében azonban minden elhalványult.

- „Ő közeledik” - szólt Klára – „teérted jön, Anna.”

Mindkettőnk arcát lánggra lobbantotta ragyogó fénye. A szívem majd kiugrott örömeiben, mégis békesség borított el, mintha meleg olaj árasztotta volna el egész testemet.

Klára folytatta: - "Mi majd később még találkozunk. Most teljes lényeddel Órá figyelj." - A fény felé fordulva mosolygott, majd eltűnt.

AZ ÚR JÉZUSSAL

Ő jött felém - Szerelmesem és legdrágább Barátom!

Lélegzetem elakadt, térdem remegett, amint közeledett. Hirtelen - mint magányos fát a

szelrohammal érkező porfelhő - körülfogott és teljesen elborított dicsőségének fellege. A szellemek még mindig ott örvénylettek, ereszkedtek és emelkedtek körülöttünk, de én már csak Őt láttam.

Visszaemlékszem

Igen, láttam Őt már korábban is: éveken keresztül, többször is, egy templom szentélyében.

Legutóbb, vagy két és fél hónappal ezelőtt, Jom Kippúr-kor jelent meg: hét-nyolc méter magasnak tűnt, és ugyanott állt, ahol azelőtt, a templom szentélyében. Ebben a templomban szoktak összejönni a város lelkészei, pásztorai, s akkor is éppen egy ilyen összejövetelt tartottak. Korábban, négy éven keresztül a férjemmel együtt azon fáradtunk, hogy a nagyvárosban és környékén lévő gyülekezetek pásztorait összegyűjtsük, és elindítsuk a városért való közbenjáró ima-mozgalmat. Egy évi távollét után tértünk vissza, hogy részt vegyünk egy Biblia-konferencián.

Ekkor láttam Őt legutóbb: ugyanazon a helyen állt, ahol máskor, szivárvány hurkolta körül, sokszínű palástja vibrálva csillogott. (1) A testéből áradó ragyogás eleven volt: élő fény. Hirtelen ember-méretűvé zsugorodott, majd megszólított.

"Nézz Rám!" - mondta. Távolinak tűnő szeme hirtelen közel jött, s rám szegezte lángoló tekintetét.

Amint szemébe néztem, sokszínű és vibráló palástja testén átlebbenve hozzám közeledett, s egészen beborított. Határozottan éreztem, de láttam is magamon ezt a palástot.

Majd anélkül, hogy lépett volna, felém közelített, s egészen belém hatolt: (2) arca az én tarkóm felé nézett, én pedig az Ő tarkója felé. (3) Azután a testemen belül teljesen megfordult, s ekkor már mindketten egy irányba néztünk, és közösen viseltük a palástot. Amit akkor átéltem, az valóban nagyon különös volt: nem én, hanem valaki más nézett a szememen keresztül. Igen, Ő - Jézus - nézett ki az én "ablakomon"! (4)

Hirtelen kilépett a testemből, s palástját rajtam hagyva visszatért előbbi helyére. Egy szempillantás múlva már nem láttam, de vibráló, csillogó, sokszínű palástja rajtam maradt.

Ez az átélés - amely két és fél hónappal korábban történt - egyszerre volt csodálatos, különös és ugyanakkor nagyon is természetes. De, hogy mi volt a jelentősége, azt mind a mai napig nem tudtam felfogni.

Azt vártam, hogy megnő rajtam a kenet ereje, vagy valamiféle változásokat fogok tapasztalni, de furcsa módon, semmi nem történt. Továbbra is ugyanolyan meglepően kenet nélküli maradtam, mint azelőtt.

Akit minden népek óhajtanak

És most itt állt előttem Jézus az Éden-kertben.

Hogyan is tudnám elmondani, milyen Ő, "Akit minden népek óhajtanak". Ő Mindenekfelett, és mindenekelőtt - Ő az ÉLET megtestesülése, Ez az, ami leginkább hatással volt rám, sokkal inkább, mint külső megjelenése.

Szeme tiszta kék, és olyan mély, mint egy feneketlen tó. Az volt az érzésem, ha beköltözhetnék szemébe, minden titkot megértenék. Ha ebbe a tóba alámerülhetnék, minden kérdésre választ találnék, és még annál is többet.

Ő a megtestesült Szeretet, Világosság és Igazság. Mint a kaleidoszkópban változnak a képek, úgy villantak fel bennem villám-sebes egymásutánban a szellemi megvilágosodások. Egészen elárasztották a szellememet, és én is úgy reagáltam, mint Jób, amikor az ÚR szemtől-szembe kérdőre vonta és megdorgálta: kezemet szájamra téve elnémultam. (6)

Ekkor hozzám lépett.

Szélesen, kedvesen mosolygott, mint egyetlen és örök gyermekkori szerelmed, akit mindig, mindig szeretni fogsz, de akit gyermekséged óta nem láttál. Most azonban, hogy ismét látod, egy szempillantás alatt híd épül a jelen és a múlt közé. És valóban: mindörökké csak Őt fogod szeretni, és soha-soha senki sem foglalhatja el az Ő helyét a szívedben.

Jobb kezemet baljába fogta, s ezzel megerősített. "Gyere!" - mondta, és már repültünk is.

Az illatos fűszer-növények hegyei

Az Éden-kert kitárult, és elvonult alattunk, ahogy repültünk. A szellemek, akik, az Ő kíséretéhez tartoztak, kétoldalt és mögöttünk haladtak. Éppen egy lenyűgöző szépségű hegyléc felé közeledtünk. Minden hegy, különböző színű volt. Amint közeledtünk hozzájuk, észrevettem, hogy az első hegy kellemes illatot áraszt.

- "Hol vagyunk most, Uram?" - kérdeztem.

- „Gyakran hasonlítottál engem a jó illatú fűszernövények hegyeihez” (8) – Magyarázta "hát most itt vagyunk."

Illatos fűszernövények teremtek itt, minden hegyen másfélék: illatuk is, színük is hegyről-hegyre változott.

Az Atya gyönyörűsége

"Ezekben gyönyörködik Atyád" - mondta Jézus - "és ez gyermekeinek is gyönyörűséget jelent. Örömet szereznek ezek a hegyek." - Majd anélkül, hogy felém fordult volna, megkérdezte: - "Akarsz-e te is örömet szerezni Neki?"

„Igen!" - feleltem.

Így folytatta: - "Az engedelmesség, az Ő számára szentelt és hálatelt szív, az Igazság könnyörületességgel ötvözve, ezek szereznek örömet Atyámnak. Mindegyiknek saját illata van, mint a különböző fűszereknek. Atyám ezeket az illatokat, együttesen kedveli. Megörvendeztetik Őt, mert Rólam beszélnek, Engem képviselnek: nemcsak egy-egy fűszer, hanem minden illat együtt, ami ezekről, a hegyekről száll fel. Ezek együttesen tesznek Rólam bizonyosságot, és ez az, ami Atyámnak igazán örömet szerez.

Hasonlóképpen, ugyanezek az illatok származnak az Atya örökbefogadott gyermekeitől is - ezeket, az aromákat is ugyanolyan örömmel fogadja.

Amint átrepültünk a hegyek fölött, kíváncsnál kíváncsabb, gyönyörűséges és felséges illatok hullámai árasztottak el, egyik a másik után. Mindegyik hegyről felrepült hozzám néhány szál fűszernövény - abból a fajtából, ami ott termelt - S a bal karomban növekvő csokorra rendeződött. Mire a tizenkettedik hegy fölött is elhaladtunk, a jó illatú fűszerek hegyeinek minden virága ott illatozott a karomban. Micsoda illatár volt - leírhatatlan! Mélyen belélegeztem, és teljesen átitatott, szinte harapni lehetett ezt a tömény aroma-felhőt. Hirtelen feltámadt bennem a vágy, hogy továbbadjam a kapott kincseket. Feldobtam a csokrot a levegőbe, és a fűszernövények szétszóródva, fehér galambokká váltak.

„Ez az Én békességem szövetsége" (9) - mondta Jézus.

Ekkor kitárult szemem előtt az egész Földkerekség - mintha úrhajóról láttam volna. A galambok röptükben lángnyelvekké váltak, és leszálltak, szerte az egész Földre. (10).

A látvány annyira lekötött, észre sem vettem, hogy a kísérő szellemek eltűntek, és Jézussal kettesben leereszkedtünk egy fallal körülvett kertbe.

A fallal körülvett kert

Ez a bekerített terület magán-kertnek tűnt. Nem volt túl nagy, mégis sokféle fa virág nőtt benne: gránátalma, mirtusz, cédrus, balzsam-fa, fahéj-fa, tömjén, mirha és aloé.

A kert növényei teljes tavaszi virágdíszükben pompáztak. A virágágásokban sokféle nárcisz, a kőfalon pedig felkúszó sárga jázmin és lila akác virágzott.

A kert kellős közepén egy három-szintű lépcsőzetes forrás csobogott, közelében egy hatalmas sárgabarackfa alatt karos pad állt. A barackfa inkább öreg tölgyhasonlított, mint gyümölcsfára, és éppen virágzott - kedves illata felüdített.

A forrás közelében ereszkedtünk le a kertbe.

"Milyen gyönyörű!" - kiáltottam fel.

"Valóban" - mosolyodott el Jézus és körültekintett - "szeretek itt sétálni." Hirtelen eszembe jutott az Énekek Énekéből (2:17) ez a rész: amíg meghűsöl a nap, és az árnyékok elmúlnak " (12). Itt valóban hűvös volt, és természetesen árnyéknak nyoma sem látszott. Vajon, nem az Éden-kertről szól az Énekek Énekének ez a része?

Sétára indultunk.

Szerelmesek kertje

Az ösvény körülvezetett az egész kerten. Mind a fal felé eső oldalán, mind pedig a másik oldalon, a kert belsejében különféle növények és virágágyak pompáztak: henna-bokor. Betlehem csillaga, kék len, skarlátvörös liliom és egyéb virágok.

„Ki gondolja ezt a kertet?” - kérdeztem.

„Te!” - válaszolt Ő.

„Én?!” - kiáltottam fel nagy meglepetéssel.

"Bizony, te!”

Végignéztem a kerten. Tényleg, mintha már jártam volna itt - futott át rajtam valami bizonytalan érzés. Olyan volt, mint mikor megpróbálsz visszaemlékezni egy álmodra, amelynek csak kis foszlányai maradtak meg. Bennem sem állt össze a kép.

"Uram, kérlek, beszélj nekem erről a kertről?" - kértem végül.

"Ezek a kertek mind különböznek egymástól. Mindegyik páratlan, és mindegyikben gyönyörködöm." - Egy kis szünetet tartott, mielőtt így folytatta:

Az Ő terhe

„Elfáradtál?” - kérdeztem.

„Minden ember s az egész emberiség terhe van rajtam" - mondta. "Addig viselem, amíg minden be nem teljesedik. De ez nem olyan, mint amikor a testen fáradtság vesz erőt, és pihenésre van szükséged. (13) Én nem fáradok el, mint azok, akik testben élnek.”

- „Magányosnak érzed magad?” - faggattam tovább.

- „Vágyom a teljességre, de ez nem magányosság. (14) A magányosság a be nem teljesült vágyakból fakad, és szenvedélyes indulatokból, amik arra készítetik az embert, hogy a jövőben éljen, és vágya beteljesítésére törekedjen. Én azonban a jelenben élek: tehát arra figyelek, ami most van. Itt minden tökéletes és befejezett, ugyanakkor mégis pillanatról pillanatra befejezetlen. Vágyom rá, hogy tökéletessé és teljessé tegyem azt az ajándékot, amit Atyám számára készítek, hogy Ő megdicsőüljön, és egyúttal örömet szerezhessek Neki. (15) Nagyon szereti, ha gyermekei körülötte vannak. Mi adhat ennél nagyobb megelégedettséget: korona a fejen, mosoly a szívben és öröm, amely semmivel nem mérhető.”

Közben viruló sáfrányokkal és nárdussal teli virágágyak mellett haladtunk el. Eszembe jutott, hogy lent a Földön ezek milyen drága fűszerek.

Majd így folytatta: - "Akik a Sátán uralma alatt, az ő királyságában élnek, vakok és érzéketlenek Atyám iránt, és irántam is. Annál inkább nyitottak arra, amit a gonosztól kapnak: azzal foglalkoznak és táplálkoznak állandóan. A Sátánnak is vannak jól látható ajándékai, és ezeket mutogatja is. A parázna asszony a kapunál áll, és integetve csalogatja magához a hiszékeny embereket: - „Jöjj be hozzám, az ágyamat megillatosítottam mindenféle fűszerrel és balzsammal. Meglátod, édes lesz az álmod.”

Pedig nem édes lesz, hanem keserű. Ezer és ezer gyötrelme ölelése ejti rabul azt, aki abban az ágyban köt ki. Ezernyi szenvedés, szív-fájdalom, kín és soha ki nem elégíthető égő kívánság az osztályrésze annak a hiszékenynek, aki enged a csábításnak.

Istenből származik az igazi szeretet (szerelem): ez az a soha ki nem apadó kútforrás, amelyet

az Istenségben felfakadó élő víz örök forrásai táplálnak. (16) Én vagyok ez a Forrás! Én vagyok az a Kútforrás! ÉN VAGYOK"

Ekkor éppen visszatértünk - miután a kert felét már bejártuk - a közepén csobogó forráshoz. Letelepedtünk a padra.

"Uram." - kérleltem - "mutass nekem valamit, ami számodra nagyon kedves!"
Kinyitotta tenyerét. Egy könnycsepp lapult benne.

"Ebben a könnycseppben benne van a világmindenség, az egész Föld, és a szeretet végtelensége. Ebben a könnycseppben benne vannak annak a szellemi génjei, akit szeretünk. SÓ és fény van benne. Ha belenézek, láthatom Isten arcát, mert ez a könnycsepp tiszta. Megláthatom ezen keresztül a világmindenség Szülő-atyját. Ez a könnycsepp nagyon drága a számomra. (17)"

Mindketten a könnycseppet néztük egy darabig, azután összezárta ujjait, és így folytatta: - "Csukd be a szemed, a kezedet pedig nyújtsd ki!"

Lehunytam a szemem, és ekkor a tenyerembe tett valami sima tapintású tárgyat. "Most már megnézheted!"

Az új nevem

Kinyitottam a szemem: jobb tenyeremben sima, fehér kövecské feküdt, ez volt I belevésve: "ANNA".

- "Ez a te új neved" (18) - mondta - "és most az élet lehetését adom a nevedhez. Itt Annának fogunk hívni."

- "Anna" - mondtam magamnak.

- "Most már - Anna - én húgom és szerelmesem, a te neved és az Én nevem egyé lett a szövetségben."

"Köszönöm" - suttogtam, a kövecskét a szívemhez szorítva.

"Régóta vártam rád, Anna. Az a magányosság, amit átéltél, nem is hasonlítható ahhoz a fájdalomhoz, amit én éltem át miattad, látva, hogy mindenféle bálványok után futkosol, megelégedést keresve." - A kertet nézte. - "Ó, hányszor hívtalak!" (19) - Hangjában fájdalom bujkált. - "Évről-évre késlekedtél és tétováztál; én pedig bántódtam, s arra vártam, hogy végre felismerd: soha senki és semmi nem tud életet hozni számodra, csak Én, egyedül."

Szavai szívembe hasítottak. - "Én Uram, és én Istenem!" - szólaltam meg csendesen, - "soha, senki nem szeretett úgy engem, ahogyan Te szeretsz..." - de nem tudtam végigmondani feltörő érzéseim miatt. Majd lassan így folytattam: "és soha, senki nem kívánta annyira, hogy társa legyek, aki ..." - de képtelen voltam befejezni.

"Igen, Anna, egyetlen hús-vér ember sem, mert te hozzám tartozol." - Mélyen a szemembe nézett, s a tekintete szinte áthatolt rajtam. - "Én teremtettelek téged - a magam számára. és ezért egyedül csak Én tudok neked igazi és teljes. megelégedést, beteljesedést nyújtani."

Ajándék Istennek

Keresgéltem a szavakat - mit is mondhatnék erre? - végül megkérdeztem:

- „Uram. ha a magad számára teremtettél, akkor mondd meg, kérek. Mit tehetnék”?
Hogyan... " - azt akartam mondani, hogy szeretném megajándékozni, de sehogy sem találtam a szavakat.

- „mit adhatnék Neked?”

Egy pillanatig fürkésző tekintettel merőn rám nézett, azután elmosolyodott: - „Anna, énekelj valamit nekem! - Azzal felüdítenél.” - Majd hátradőlve a hatalmas sárgabarackfa törzséhez támaszkodott, és lehunyta szemét.

Fogalmam sem volt, mit énekeljek, csak nagyokat nyeltem. Végignéztem a kerten, s magamban imádkoztam. Hirtelen, - anélkül, hogy tudtam volna, mit is alkarok tenni - elkezdtem énekelni:

Hol aranyló fény vörösre vált,

*Vörösből meg fehér ragyog,
Lángolón a szeretet hevével,
Mindig, mindig nappal van ott.*

*Karod fogja a mindenséget,
S minden csillag szép rendre jár,
Tisztítsd meg a szennytől, Ó Öregkorú,
Ne érje semmi, se kár*

*Mindazt mi Hozzád tartozik,
Szavaddal így teremtetett.
Mind a látható, felfogható,
S titokzatos, elrejtett.*

*Hamvaszd a bűnt, Ó Öregkorú,
Az éj-sötétben tűnjön el,
Istenünkkel örökre egyek vagyunk,
S világossága átölel.*

*Árnyék fel nem emeli fejét.
Hatalma nincs örökre már.
Mert az Örökkévaló uralkodik,
Hol végtelen dicsőség vár.*

*Dicsérjétek Őt, mennyei hadak,
Zengjétek Őt, emberfiak,
Nézzétek a Fiút, Ki mindörökké
Isten, „Igen”-e s „Ámen”-e marad.*

Soha nem hallottam még ezt az éneket. Amint befejeztem, magam is elámultam rajta. Jobb kezemmel- zavaromban - önkénytelenül eltakartam a számat.

Pillantás a jövőbe

Hosszú szünet következett. Végül Ő törte meg a csendet: - "Anna, mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor elárulnak engem a Földön. Az árulás megsokasodik, sokakat eltévelyítenek saját félelmeik, és a mindennapi gondok. (20) Az ilyenek el fognak árulni Engem, hogy a maguk bőrét mentsek."

"Uram, hacsak nem adsz nekünk külön kegyelmet, mi - emberek - mindnyájan elárulunk Téged. Ki gondolhatja magáról, hogy elég erős minden kísértéssel szemben? Neked kell megerősítened bennünket. Ha Te fel nem kelsz, hogy átsegíts bennünket ezeken a próbákon..." - magam is megdöbbenem attól amit mondani készültem - „... előbb-utóbb, mindnyájan elárulnánk Téged, akár jelentéktelen apróságok miatt is. Segíts rajtunk! Támadj fel bennünk, Uram! Ne engedd, hogy vétkezzünk ellened!"

Ekkor kinyitotta szemét, és felém fordulva rám nézett.

- "Értelek, Anna"

- Tekintetét szótlánul rajtam nyugtatta, mintha vonásaimat fürkészte volna. Majd ültében felegyenesedve így szólt: - "Gyere Velem a kapuhoz!" - Felállt a padról, és engem is felsegített. Csendben sétáltunk a finom ötvösmunkával készült arany kapuhoz, amelynek szárnyai kinyíltak előttünk. Miután kiléptünk, Jézus bezárta a kaput mögöttünk, s még visszanezgett a csendes kertre.

"Annyira szép itt!" - néztem vissza én is, gyönyörködve a kert látványában.

Arany kulcs

Ekkor hozzám fordult: - "Tessék, a kulcs" - mondta és átnyújtotta a kapu arany kulcsát. -

"Bemehetsz, amikor csak akarsz!" - Régi formájú, nagy kulcs volt, és piros zsinóron függött.

- "Így!" - mondta, és a fejemen át a nyakamba akasztotta.

"Találkozhatok itt Veled máskor is?" - faggattam.

"Csak nyisd ki a kaput, és Engem mindig megtalálsz itt - nyugtatott meg mosolyogva.

Újból a kertet néztem.

"Amikor csak akarod" - erősítette meg - "itt találkozhatsz velem!" - és ezzel eltűnt a szemem elől.

Újra megnéztem a fehér kövecskét, amit mostanáig a tenyeremben szorongattam, majd a szívem fölött függő arany kulcsra vetődött a tekintetem.

Ekkor valami éneket hallottam, először csak nagyon halkán. Ahhoz hasonlított, mint mikor édesanyám kenyeret dagasztott a konyhában, hideg téli napokon. A hang felé fordulva ragyogó fényt láttam, amelynek közepén egy kis csoport ült.

Az ösvény éppen arra vezetett, s elindultam feléjük.

HATODIK FEJEZET

SASFÉSZEKBE

Ugyan olyan fehér és erős fény uralkodott itt is, mint a "steril raktárban", ahol a testrészeket láttam. Ebben a fényben kis csoport ült összehajolva: négy angyal, akik együtt dolgoztak valamin. Időnként felnyúltak és elkaptak a levegőből egy-egy kék szalagot, amely odalibbent a fénybe, közéjük. A szalagokat, amelyek fénnel voltak átítva - nagy ezüst orsókra tekerték fel. Amikor egy orsó megtelt, az előttük lebegő ezüst tengelyre (csévére) helyezték.

Az orsók angyalai

Jobban megnéztem őket: ezüstös-kék körvonaluk ember-formát mutatott, de testük nem tűnt szilárdnak, inkább áttetsző volt. Az erős ragyogásban nem tudtam kivenni arcvonásaikat.

Azt hittem, észre sem vettek, olyan buzgón dolgoztak, s közben dúdolva együtt énekeltek:

*Minden kicsi öltést,
Minden kicsi öltést,
Élet fonallal öltögetünk,
Minden kicsi öltés
Élet-patakokat fűz össze,
S az Élet folyóba együtt ömlenek.*

"Szervusz, Anna" - köszöntött egyikük, anélkül, hogy felém fordult volna. - „Nézelődsz?”

- „Igen” - válaszoltam.

- „Látod” előkészítjük ezeket a szalagokat, hogy majd összevarrjuk őket. Egy-egy patakot (áramlatot) jelképeznek, amelyek az Élet nagy folyójából erednek, majd ugyanoda térnek vissza. Hasonlóan ahhoz, ahogyan a földi vizek körben forognak, de nem árasztják el a Földet." (1)

- "Ezek a patakok az Isten népét jelentik (2)," - szólalt meg a másik angyal.

- "Tőle indulnak el, és Hozzá térnek vissza, mindenenk Forrásához."

- "De szükséges, hogy előbb egymáshoz illeszkedjenek és összevarrjuk őket" - fűzte hozzá a másik, s várakozón felém fordult, mintha arra bízta. hogy én is segítek nekik.

- "Mi tagadás, a varrás nem éppen erős oldalam" - nevettem könnyedén.

- "A tű, amivel itt varrunk, az a kard, amit NEM ember készített. (3) Az áramlatokat maga Isten Szelleme egyesíti (varrja össze), hogy az Atya örvendezhessen: hogy városa megteljen azokkal, akik szeretik Egyszülött Fiát, és egymást is szeretik. Az egész város együtt fog ennek örvendezni." (4)

"Anna, téged is arra hívott el az Úr, hogy egy ilyen tűvel varrj" - mondta az első angyal. - "Ezt biztosan tudjuk."

"Látod, azért helyezük a szalagokkal teli orsókat a csévékre, hogy könnyedén letekeredjenek, amikor sor kerül az összevarrásukra" - magyarázta a negyedik.

"Miért helyezitek a csévékre a feltekert szalagokat?" - kérdeztem kíváncsian.

Olaj a Mennyből

Az angyalok egymásra mosolyogtak, majd ismét dúdolni kezdtek:

Olaj van az orsókbán,

Isten olaja,

Az Ő Szelleméből ered.

S bőven buzog, forrása.

Ez az égi olaj,

Mely mindeddig rejtve volt,

Hüm-hüm, olaj a Mennyből,

Mindeddig rejtve volt,

Hüm-hüm, olaj a Szellemtől,

Mindeddig rejtve volt.

"Ezeket a szalagokat számodra és a hozzád hasonlók számára tekertük az orsókra. Nektek készítjük elő, akik a kardot tő gyanánt használjátok majd az összevarráshoz. és így készítitek elő a bőséges olajforrás felfakadását." (5) Majd így folytatták az éneket:

Folyjanak össze a patakok,

S kiárad a szent kenet,

De, Ő, soha ne szolgáljon

Szentségtelen célokat!

"A szívedben összegyűlt kérdésekre Atyád fog válaszolni" - mosolygott rám a harmadik angyal - "Mi csak feltekerjük a szalagokat az orsókra, és ráhelyezzük a csévékre."

Kék szalagok

"Érdekes, ezek a szalagok mind kék színűek" - jegyeztem meg.

"Igen, mindegyikből egy-egy patak (áramlat) lett, amikor Istenünkről egy-egy alapvető igazság - kinyilatkoztatás formájában - eljutott a Földre. De az igazságok, amik Róla szólnak, nem azonosak Vele, az Ő személyével. Bár a szalagokat különálló orsókra tekertük fel, már most elő vannak készítve, hogy egyetlen hatalmas folyamra egyesüljenek, amikor majd összevarrjátok őket. Olyan lesz, mint az Élet folyója, ahonnan eredetileg származtak" - tette hozzá az első.

"Örvendezünk, mikor látjuk, hogy az Úr mindent összeszerkeszt ezekben az időkben, s örvendünk, hogy mi is részt vehetünk ebben a nagy összegyűjtetésben" - mondta mosolyogva a második angyal.

A fehér sas

Hirtelen egy hatalmas madár szárnyai suhantak el fölöttem.

A négy angyal, akikkel beszélgettem, fel pillantott, és azonnal felállt. Hatalmas, hófehér sas közeledett felénk: erőteljes, félelmetes és fenséges röptű.

- "Nyújtsd ki a kezéd" - kiáltotta, miközben ereszkedni kezdett.

Az angyalok meghajoltak a Sas előtt. Nem tudtam, mit tegyek, így csak egyszerűen kinyújtottam a kezem. A Sas - akkora volt, mint én - ereszkedés közben háttal közeledett hozzám, majd egészen belém hatolt, úgy, hogy szeme és csőre az arcom helyére került. Azután hirtelen ismét előttem állt, és merőn rám nézett, szinte belém fűrődött a tekintete.

A lélegzetem is elállt.

A következő pillanatban átváltozott, és megint az Urat láttam magam előtt. - "Ez azért történt, hogy megtapasztald mit jelent ez: „Jézus bizonyágtétele a prófétaság szelleme” - mondta." - Azután újból Fehér Sassá változott (6). - "Most jöjj Velem!" - hívott.

Karomat a nyaka köré fontam, és felszálltunk. Eszembe se jutott, hogy az orsókkal dolgozó angyaloktól elbúcsúzzak. Teljesen rádőltem a hátára, karommal átöleltem a nyakát, fejem egészen közel került a tarkójához, és éreztem szárnyainak ütemes mozgását, amint repült, hótiszta tollruhája olyan illatos volt hogy fejemet mélyen belefúrtam tollai közé. Bőre úgy csillogott a tollak között mint az arany.

A sasfészekben

Hamarosan egy kiemelkedő sziklához értünk, közel a hegy csúcsához. A sziklaszirten egy sasfészket (7) pillantottam meg, amely erős faágakból készült, és másfél méter átmérőjű lehetett. Lecsúsztam a Sas hátáról a fészek belsejébe, amely puha pihékkel volt bélelve. Ő pedig a fészek peremére telepedett.

Most a Földön voltunk.

A bennünket körülvevő hegyláncok, és mélyen alattunk a völgyek lélegzetelállító látványt nyújtottak, de fogalmam sem volt róla, hol vagyunk. A levegő tisztasága, és a kilátás erről a rendkívül magas szirtről teljesen magával ragadott. A hegyek és völgyek dús zöld színben pompáztak, felhők úsztak az égen, és az ereszkedő Nap sugarai alatt, a völgyekben megnöttek az árnyékok. Gyönyörű látvány volt - de mégsem az Éden-kert.

Miközben a tájat csodáltam, egy különös füzér jelent meg a levegőben: óriási méretű, teljesen egyforma, papírból kivágott emberi figurák láncolata.

A Fehér Sas így szólt: - "Nagyon sok minden, ami napjainkban a Krisztus Testében történik, hasonlít ezekhez, a papírfigurákhoz - egyik a másikat utánozza." (8)

S ezzel az egész látványeltűnt.

Majd egy aranyszínű sas repült el előttünk. - "Ezeket keresem, Anna, _ mondta - de az arany sasok nagyon-nagyon ritkák." - Miközben beszélt, elektromos kisüléshez, vagy villámhoz hasonló erő járta át az arany sast, amely hirtelen hófehérré változott. Ugyanolyan lett, mint a hatalmas Fehér Sas. - "Az arany sas olyan lesz, amilyen Én vagyok." - magyarázta. (9)

Ezután újra egy papír-figurából álló füzér úszott el a levegőben előttünk, de most sas-figurából állt. Ezek is úgy kapcsolódtak egymáshoz, mint korábban a papírbabák.

A Fehér sas hív

Majd így folytatta: - „Sokan vannak a sasok, mivel bőkezűen osztogatom a Szent Szellem ajándékát. (10) De téged. Anna, arra hívlak, hogy arany sas legyen belőled.”

Akkor hirtelen rakétát láttam, amint éppen kilőtték, s a hatalmas füstfelhőből kiemelkedve az ég felé száguldott. A Sas tovább magyarázott:

"Az arany sas a Mennyben fészkel, földi táplálékot nem is eszik, csak a fentről származó eledellel él. A papír-sasok halat fognak, kígyót ölnek, nyulakra vadásznak; de az arany sas a fenti éterből veszi még a lélegzetét is. Nem ejt zsákmányt, de nem is eszi meg a döghúst, hanem közvetlenül Isten kezéből kapja a táplálékát, amíg színe és illata olyan nem lesz, mint az Enyém. Vannak sokan, akik külsőre olyannak tűnnek, mint Én, de neked Isten kezéből kell enned ahhoz, hogy valóban olyanná válj, amilyen Én vagyok!"

Tekintete egészen tüzes lett:

"Akarsz-e Velem repülni, Anna, az arany utcák fölött? Akarsz-e Velem szállni tiszta vizű tavak fölött, amiknek egészen az aljáig leláthatasz? Hagyd a kígyókat, a bogarakat, a nyulak ösvényén futkosó nyulakat! Gyere Velem, és Isten tápláljon téged a saját tenyeréből!"

Kissé vártam, és azon gondolkodtam, mit is válaszoljak, - Ő azonban hirtelen eltűnt. (11)

Újból az Éden-kertben találtam magam: egy magas dombon ültem, egyedül. Vajon túl hosszan megvárakoztattam, amíg az ajánlatán gondolkoztam? Hogyan mérhetném össze az én lassúságomat az Ő szenvedélyes hívásával? Talán féltem? De mitől? Mi tartott vissza attól, hogy szellememben felugorjak, és így kiáltsak: - "Hát persze, hogy megyek! Elfogadom a hívást! Vigy fel magaddal a pihenőhelyedre, és változtass át arany sassá! Isten kezéből akarok enni! Sóvárogva vágyom a Veled való bensőséges és közeli kapcsolatra, amit felkínáltál!" Miért is késlekedtem, miért tétováztam?

Végül, ott az Éden-kertben, a hegytetőn, elhagyatottságomban teljes szívvel felkiáltottam:

"Ó, Istenem, egyedül csak Teutánad vágyódom! Tégy velem, amit csak akarsz, hiszen a Tiéd vagyok! Egyedül a Tiéd! Csakis a Tiéd!" - Olyan égő vágyakozás volt bennem, annyira vártam, hogy ismét megjelenik, hogy mindjárt feltűnik a dombtetőn, fehér lovon hozzám vágat - de semmi sem történt.

Csak a csend vett körül.

Dicséret folyamok

Ekkor a távolból, először alig érzékelhetően, hangokat hallottam: énekhangok közeledtek, Istent dicsérték. Egyre erősödtek, de senkit sem láttam. Majd hangszerek is csatlakoztak az énekhez, mintha nagy sokaság énekelt volna. A dicséret áradása úgy ért hozzám, mint a felhőszakadást követő hirtelen árvíz egy időszakos mederben. Bár továbbra sem láttam senkit, úgy tűnt, hogy a dicséret-áradat éppen itt, a dombtetőn halad el, majd az ösvényen vonul tovább lefelé. Ekkor már az ének szövegét is ki tudtam venni:

*Létem dicsérje az élő Istent,
Minden fénynek Atyját,
A Föld szélétől a világmindenségig,
Fenségét, s irgalmát.
Az örök sem lehet elég idő
Áldani dicső Nevét,
Az örökkön öröklét nem elegendő,
Hogy kiáltsuk nagy hírnevét.
Ó mennyei vének, koronátok tegyétek
A Világ Bírójának lábához,
Ti, élőlények, dalotok zengjétek
A Mindenség Királyához.
Ó öröm, kimondatlan, s régről tudott,
Mindvégig megújuló
Az Atyának trónjánál legyen dalod
Bátor és magasztaló.*

Akkor vettem csak észre, hogy egyik angyal a másik után csatlakozik ehhez a dicséret-folyóhoz, szinte sodortatták magukat vele, úgy utaztak rajta. Amikor a dallam emelkedett, ok is felszárnnyaltak, amikor ereszkedett, ők is lejjebb szálltak, valahogy úgy, mint a papírsárkány hullámozását követi a farka. Kétségtelen, hogy ők látták a dicsőítést - noha én még most sem - mivel úgy tűnt, hogy megérintik, sőt vitetik magukat a hullámain.

Majd valahol ezen a dombon, egészen közel egy fuvola tiszta, csengő hangja szólalt meg. Odafordulva páratlan szépségű, zöld ruhás angyalt láttam, aki lehuny szemekkel, imádattal játszott hangszerén. Éreztem, hogy a fuvolájából felröppenő dallam belefolyik az előttem elvonuló dicséret-folyóba.

HETEDIK FEJEZET

ENGEDELMESSÉG

A zöld ruhás angyal törökülésben, a földön ülve játszott aranyfuvoláján. Dús, aranybarna haja hét nagy, arannyal átszőtt fonatban omlott a vállára. Fátyolszövetből készült, zöld tunikát viselt, hozzá illő aranyövvel, és rajta egy hosszú ujjú zöld köpenyt.

Köpenyének ujján számos nagyméretű zseb volt, s ezekben mindenféle aranyból készült művészi eszköz (1). Különféle hangszerek, festő-ecsetek, kották, balettcipők, lúdtollból készült régifajta íróeszköz, és ki tudja, még mi minden lapult azokban a zsebekben. Nyaka, keze és mezítelen lábfeje - ahol látható volt, kissé aranyos színben csillogott. (2)

A fejét körülvevő arany pánton, éppen a homloka közepén, kis arany dobozt láttam. Hasonlított ahhoz, amelyet a vallásos zsidók viselnek a homlokukon (a dobozban szentírási idézetekkel) (3).

Abbahagyta a fuvolázást, és kinyitotta szemét, amelyből békesség áradt. Látszott rajta, hogy még mindig el van merülve gondolataiban, majd felém fordította arcát és rám mosolygott. - "Dicsőítsd Őt!" - szólalt meg. Hangja szelíden és dallamosan csengett, szeme átható zöld színben ragyogott.

Ahhoz túlságosan izgatott voltam, hogy ráhangolódjak a belőle áradó békességre, mivel sokféle kérdés kavargott bennem, és nem találtam rájuk választ.

Judit

De ő csak mosolygott rám, s észrevettem a tekintetében, hogy ismeri a bensőmben dúló vihart, csak erről nem szól semmit. - "Judit vagyok" - mutatkozott be "a dicsőítő".

"Szervusz, Judit" - köszöntöttem különösebb lelkesedés nélkül - "Anna

"Tudom" - mosolygott kedvesen - "mert éppen tehozzád küldtek (4), hogy segítsék Istenünk dicsőítésében."

"Hozzám? ... a dicsőítésben?" - kérdeztem csodálkozva. Majd izgatottan a levegőbe mutattam - "Láttam, amint .. , "

"Igen" - bólintott - "angyalok utaztak a dicsőítés folyamával." (5) "Utaznak a dicséreteken?"

"Így van" - erősítette meg, miközben fuvoláját az egyik zsebébe csúsztatta. "Én ezt sehogyan sem értem" - mondtam.

"A dicsőítésben benne van a szívünk, és a szellemünk egy része is, amelyet kibocsátunk. Ezért számunkra - itt, az igazi fény, élet és szellem világában - a dicsőítés (dicséret) kézzelfogható. Itt a dicsőítés olyan valóságos, mint - mondjuk - a Földön egy pályaudvari elektromos targonca. Ha hozzákapcsolod a saját kocsidat, téged is magával visz. Vagy felülhatsz rá, hogy kocsikázz egy kicsit" - nevetett csilingelő hangon - "és aki csak csatlakozik a menethez, az mind hozzáad valamit."

Elgondolkodva néztem a tájat, és mintha sajátmagamtól kérdeztem volna:

"Hogy is van ez?" Azután kezdett megvilágosodni: ..Igen, tényleg így van. Hát persze! Hiszen amikor valaki a Földön valóban az Istentől kapott kenettel vezeti a dicsőítést, az téged is felemel szellemben arra a szintre, ahol ő van. A dicsőítés-vezető kenete téged is magával sodor és vezet, s ugyanakkor - az énekeddel - te is csatlakozol a közös imádatához, amely felszáll Istenhez. Hiszen ez világos!"

"Mivel minden ilyen dicséret-folyam az Atyához igyekszik," - folytatta Judit - „amikor csatlakozol hozzá, az olyan, mintha felugornál egy mozgó járműre, és élveznéd az utazást a Trón-terembe. Ha az angyalok nem is utaznak végig rajta, mégis hozzájárulnak, és nyomot hagynak rajta, hiszen ők is részt vettek benne, még ha csak rövid időre is.”

Ekkor egy hegedű-szólo hangja szállt el mellettem: gyengéd és kedves dallam volt. Azután megláttam az angyalt is, aki hegedült: egyedül utazott az imádaton, amit a hangszerévei fejezett ki, s ezzel kapcsolódott bele a többiek dicséretébe. (6)

"Némelyik dicsőítés a Földön csendes patakhoz hasonlít, mint ez is" - magyarázta mosolygva Judit.

Majd a távolból egy hatalmas kórus sebesen közeledő éneke hallatszott. "Máskor az imádat hatalmas áradáshoz, vagy óriási hullámhoz hasonlít" folytatta. - "De akármilyen is, mindig nagy örömet okoz az angyali seregeknek, mert az emberek Istenhez felszálló dicséretei nélkül az angyalok sem élvezhetnék ennek örömét." (7)

A kórus hömpölygő hangja - mint egy hatalmas vízesés - egyre gyorsabban közeledett, és

éppen felénk tartott. Ahogy közeledett, éreztem, hogy szellemem is felemelkedik, és csatlakozni kíván ehhez a magasztos dicsőítéshez. Az áradó imádat mindkettőnket talpra állított. Judit mindkét kezét felemelve. és tekintetét az égre emelve bekapcsolódott az énekbe:

*Az angyalok dicsőségének
Fénye bárhogy is ragyog.
Mégsem illethetik azt a lángot,
Mely a Te nevedben lobog.
Csak ámulnak csodálva,
Félve, midőn hirdetik:
„Szent az Úr, a megújuló,
Ki sohasem változik.”*

*Rémült, dermedt, bilincsbe vert,
Mind, ki vizályt akar,
Ernyedt, gyötört, mezítelen,
Ki az éj pártján marad;
De minket az Ő szerelme éltet,
Zászlajával elfedez,
Elrejtözünk Kőszikláinkban,
Keze árnya védelmez.*

*Az angyalok dicsőségének
Fénye bárhogy is ragyog,
Mégsem illethetik azt a lángot,
Mely a Te nevedben lobog.
Csak ámulnak csodálva,
Félve, midőn hirdetik:
„Szent az Úr, a megújuló
Ki sohasem változik.”*

Judit az imádat teljes odaadásával, ujjongó örömmel felszárnnyalt a domboldalról, és becsatlakozott az elhaladó dicsőítés-menetbe.

Röptében még visszakiáltotta: „haladj tovább az ösvényen, és megtalálod az Urat!” - s azzal a Trón felé siető dicsőítés folyamába vetette magát, és eltűnt a szemem elől.

Egy ideig még a dicsőítés hatása alatt voltam. Végül kinyitottam a szemem. és akkor értettem meg. hogy éppen az a válasz a bennem kavargó kérdésekre. amit Judit búcsúzásul mondott. Leszaladtam a dombról az ösvényre. és futni kezdtem a dicsőítés után.

Engedelmesség

Miközben így siettem, hirtelen tisztán hallottam Jézus hangját: "Engedelmesség, Anna!"

Megálltam. és Ő folytatta:

"Örülök, ha megmutathatom mennyei otthonodat; de saját biztonságod érdekében gyakorolnod kell az engedelmességet. (8) mert komoly veszélyek leselkednek rád. (9) Minden ajtót be kell zárnod az ellenség előtt."

Amint ott álltam az ösvényen. Jézus szavainak súlyát mérlegelve, egy angyal szegődött mellém.

Úgy beszélt velem, Mintha egy korábbi beszélgetést folytatna, miközben kezével Isten kertje felé mutatott: "Minden, amit itt láatsz, Isten gyermekei számára készült, de te, Anna úgy döntöttél, hogy közvetlenül Isten kezéből akarsz enni. Neked annyira szeretned kell Atyádat, hogy inkább az engedelmességet válaszd, mint a földi örömeket.(10) Őt válaszd. Őt akard, Őt keresd minden pillanatban! Most még könnyelműen bánsz Isten ajándékaival, és irántad való szeretetével is."

Megdöböntett, hogy ennyire ismer. Meg az is, hogy tudott a pár perce született elhatározásomról is. De be kellett látnom, hogy valóban könnyelmű voltam. Ahogyan az Úr

egyre mélyebbre vezetett, s egyre közelebb vont magához, bizonyos dolgok, amelyek egy évvel, vagy akár egy hónappal ezelőtt még megengedhetők voltak számomra, ma már tiltott területté váltak. Tudtam, hogy ezekben már nem számíthatok "elnézésre", mégis visszavisszacsúsztam. kudarcot vallottam és hibáztam.

A gondolatvilágom

Istennel való kapcsolatomban ezekért a nehezen megfogható, alig tetten érhető bűnökért nagy árat kellett fizetnem. "Hagyja el a gonosz az ő útját és a bűnös férfiú gondolatait" (11)-gondoltam magamban.

Igen, már magam mögött hagytam ugyan gonosz "utaimat", de annál inkább kell a "gondolataimmal" foglalkoznom. Már nem az olyan nyilvánvaló bűnökkel voltam elfoglalva, mint a meg nem-bocsátás, mohóság, vagy kapzsiság, hanem az olyan "rejtett" bűnökkel, mint például a múlttal való felesleges foglalkozás, vagy, Hogy a gondolataimat olyan dolgok kötötték le, amikre nem hívott el az Úr, vagy, mikor olyan dolgokban akartam ítéletet gyakorolni, ami túl volt a saját felelősségem körén.

Így az életem valóban a "keskeny ösvényen" való járáshoz hasonlított. (12) Ha nem tértem le róla se jobbra, se balra, akkor - de csak akkor - megmaradtam Isten kegyelmének áramában. De amint megengedtem magamnak, hogy a gondolataim valamilyen "hiábavalósággal" foglalkozzanak, elmém hamarosan kényszerpályára került. Ilyenkor a gondolataim egyre csak körben forogtak, mint amikor elakad a tú a sérült hanglemezen (13).

Ezeket, a gondolatokat - úgy tűnt, kízó démonok hajszoják körbe-körbe (14). Végül felfedeztem, hogy mégis ki tudok törni ebből az ördögi körből, ha szilárd elhatározással, és akár többszörös nekirugaszkodással, amint jelentkeznek, azonnal megállítom, ezeket a hiábavaló gondolatokat.

Persze, ezek a gondolatok újra és újra megpróbáltak visszalopózkodni, ezért határozottan leállítottam és száműztem őket. Teljes erővel és egész akaratommal ellenálltam nekik, mintha egy ajtót tartottam volna a vállammal nekidőlve a kívülről benyomuló ellenséggel szemben.

De igaza volt az angyalnak: mégis sokszor könnyelmű és gondatlan voltam - s ilyenkor kízó gondolataim fárasztóan körben forogtak - amíg végül minden egyes gondolatot sikerült foglyul ejtenem, hogy Krisztusnak engedelmeskedjék. (15)

Régebben, keresztény életem elején úgy jártam az Úrral, azzal foglaltam el magam, és arról gondolkodtam, amihez éppen kedvem volt. (16) Ma már ez egészen másképpen van. Utam keskeny, sőt egyre keskenyebb, de az Úr szava iránti engedelmségben megtaláltam az Életet.

Sema

Anélkül, hogy egy gondolatot is elszalasztott volna, így szólt hozzám: - "Sema a nevem." (17)

Nem találtam értelmét, hogy én is bemutatkozzam, mivel úgy éreztem, legalább annyit tud rólam, mint én saját magamról.

"Mehetnénk együtt?" - kérdezte.

Majdnem megbotlottam, ahogy elindultunk.

Sema hosszú, egyenes, ezüstszínű haja hátul össze volt kötve, s úgy omlott a hátára. Erős testalkatú, negyven év körüli izmos férfire hasonlított, bár a haja teljesen ősz volt. Hosszú, fehér ruhát viselt, amin piros foltokat láttam: mintha vér, vagy piros szőlő leve fröccsent volna rá. Különösen a ruhája hosszú ujján és alsó szegélyén volt sok ilyen folt - könyökéig, illetve térdéig egészen pirosra festették öltözetét.

"Te valóban gyönyörködsz Istenben" - folytatta. "Egy ideje már figyellek téged, és látom, hogy tényleg őszintén kívánod az Ő közelségét. De úgy látszik, azzal nem vagy tisztában, hogy engedetlenséged falat emel közéd és Közé.(18) Ezt a falat te magad építed, amikor képtelen vagy megfékezni emberi természetedből fakadó kívánságaidat. Pedig minden egyes ilyen földi gyönyörűséget, vagy élvezetet - ha vissza tudod utasítani - Isten saját magával tölt be, saját magát adja helyette, Anna" (19).

Rám nézett, de akkor hirtelen meglátott valamit a hátam mögött, és azt mondta: - "Gyere csak velem!"

Megfordultam, s együtt felkapaszkodtunk egy kis dombra, miközben így folytatta: - "Igen, az engedelmesség együtt jár egy bizonyos fajta szenvedéssel is, de ez a fájdalom nem is hasonlítható ahhoz a jutalomhoz, amit így megkaphatsz." (20)

Mennyei "prototípusok"

A hegytetőről széles síkság tárult a szemünk elé. Különböző állatok csapatai legelésztek szerteszét, s voltak közöttük a Földön már kihalt őskori állatok is. (21) A csodálkozástól a szám is tátva maradt.

"A Menny olyan, mint a Bárka, Anna." - magyarázta Sema - "Ezeknek az állatoknak nincs feltámadott testük, de már a Föld teremtése előtt is itt éltek a mennyei királyság területén. "

"Hát ez nagyszerű!" - suttoztam.

"Ugye'?" - mondta, s gyönyörködve nézte a tájat. Majd szinte sóhajtván folytatta: - "Menjünk vissza az ösvényre!" - Pár lépéssel előttem haladt a dombon lefelé, és - ha kellett - segített, hogy meg ne üssem lábam a kövekbe.

"A hajad tényleg igazi haj'?" - kérdeztem tőle.

"Valóban hajnak látszik, de mi fényből való teremtmények (a fény teremtményei), szellemi lények vagyunk, nem pedig testből és vérből valók, mint az emberek. Néhányan közülünk, akik a Király szolgálatában állnak, emberi lényekhez hasonlítanak, de a többiek más milyenek" (22)

Visszaérkeztünk az ösvényhez, és folytattuk utunkat. - „mi meg tudjuk változtatni a külsönket, ti azonban nem. Bennünket a legfontosabb belső tulajdonságainkról, valódi mivoltunk lényege szerint ismernek a többiek, nem a külső megjelenésünk alapján. A Földön mindez sokszor éppen fordítva van, igaz? Az embereket gyakran a másik külső megjelenése érdekli és foglalkoztatja, s annak alapján ismerik egymást” - magyarázta.

"Úgy tűnik, te igazán jól ismeresz engem!" - mondtam.

"Hát, igen! Az biztos, hogy jobban, mint te engem." - nevetett Sema.

A befröcskölt ruha

„Miért vannak azok a piros foltok a köntösöd alján és ujjain?”

„Az a feladatom, hogy segítsek a gyermekek nevelésében és felkészítésében. Abban a fajta kiképzésben, amely úgy megszorongatja és összetöri őket, mint a prés a szőlőszemeket (23). Ezek a foltok" - s lenézett a piros foltokra - "a gyermekek fejlődésének látható jelei. Minél nagyobb haladást tett a gyermek a fejlődésben, annál több folt van a ruhámon. Az engedelmisséget nem könnyű megtanulni, Anna. A Földön vannak, akik sohasem tanulják meg."

"Téged állítottak mellém, hogy segíts a felkészülésben?!" - faggattam Semát. "Igen, melléd rendeltettem."

"Az emberek engedelmisségre nevelése nem lehet valami kellemes feladat!" "Az Atya szemében ez a feladat nagy jelentőségű, és elengedhetetlenül szükséges. Ha a te életedről beszélhetünk, Anna, mostanra már a ruhámat teljesen be kellene borítsák a piros foltok, sőt, az arcomat és kezemet is."

Ezzel szemben csak a ruhám peremén és az ujján vannak foltok. Azt kell mondjam, hogy tudatos engedetlenségeddel magad akadályozod a növekedésedet. Kívánságaid azonnali kielégítése soha nem helyettesítheti az Úrnak teljes szívvel való szolgálatot. Az igazi engedelmisség kimondhatatlan örömet szabadít fel benned."

Bűnbánat és megtérés

A festői tájat néztem, és engedtem, hogy ezek az igazságok mélyen belém vésődjenek, s "dolgozzanak" bennem. - "Igen, vétkeztem" - mondtam végül csendesen. (24) Nem volt kedvem sokat beszélni, de készségesen azonnal meg akartam térni: - "és kérem az Urat, hogy bocsásson meg nekem!"

Sema ekkor átkarolta vállamat, és barátságosan megszorongatott, ahogyan az edző szokta a kedvenc versenyzőjét. - "Ugye tudod, hogy meg is bocsát, és most van a napja, hogy újat kezdj!" - mosolygott rám kedvesen. Majd levette karját a vállamról, és elkomolyodva előre nézett. •

"Köszönöm az irántam való türelmedet és segítségedet" - mondtam. "Látom, hogy nagyon erős angyal vagy. Ha ember lennél, most azt mondanám: 'ez igen, milyen edzett és izmos ez a Sema!"

„Igen, valóban sokat 'edzünk' és ezért vagyunk erősek,” - kacagott szívből – „de a mi edzésünk nem más, mint az emberekkel való birkózás (25). Azért látszom ilyen erősnek, mert te - a saját testi természeted miatt - annyira ellenálltál nekem. Tehát,... - nevetett, - ha úgy vesszük, azt is mondhatnád, hogy mi edző-partnerek vagyunk, és együtt szoktunk edzeni. De javaslom, hogy még na változz meg, hogy ezután az edzésem kevésbé kimerítő legyen! Gyönyörködj Istenben, és csak Benne keresd az örömet, Anna, és kérlek, csökkentsd az edzés-adagomat!" - mosolygott.

Majd gyorsan komolyra fordította a szót: „Senki és semmi nem hasonlítható - Hozzá! - Ha mondhatok valamit azok nevében, akiket hozzátok - emberekhez rendelték segítőül” - folytatta akadozva, mintha valami nagyon személyes jellegű dolgot mondana - "mi angyalok, mindnyájan szeretnénk egy kissé közelebb kerülni Istenhez." - Majd szinte dadogva folytatta: "Ha csak rajtunk múlna, mi közelebb is kerülhetnénk, de ez nagy mértékben tőletek is függ." (26) – Láthatóan annyira zavarba hozta, hogy ezt elárulta, hogy azonnal el is tűnt a szemem elől.

A sas visszatérése

Mielőtt végiggondolhattam volna, amit Sema mondott, megláttam a fehér sast, amint az ösvény fölött átrepült. A szívem majd kiugrott a helyéből. Azonnal futni kezdtem utána és kiáltoztam: - "Uram! Uram, kérlek! Gyere vissza! Kérlek!"

Nyilván meghallotta, mert széles kanyart írt le a levegőben, és éppen előttem ért földet. Elárasztott az öröm, amint megláttam Őt, Akit imádok. Karomat nyaka köré fonva átöleltem, egészen rajta függtem: - "Veled akarok repülni! Isten kezéből akarok enni!"

Hirtelen megint az Úr állt előttem. Fejemet a vállára hajtottam. Magához emelt, átölelve tartott, és viszonzta ölelésemet, de nem csak úgy, a hogy a barátom szokta, sokkal inkább, mint a szerelmesem. (27) Ez egészen ámulatba ejtett. Lehetséges, hogy Ő is úgy vágyakozott utánam, ahogyan én Őutána'?!

"Bocsáss meg, Uram!" - kérleltem. - "Veled akarok maradni! Utánad, sóvárog a lelkem! Olyanná akarok válni, és azt akarom tenni, amit Te akarsz, bármi is legyen az - amíg csak együtt vagyunk!"

"Anna!" - mondta, miközben kissé eltolt magától, hogy a szemembe nézhessen - "Megbízol Bennem?"

"Igen, Uram! De miért kérdezed?" - válaszoltam csodálkozva.

"Akkor gyere Velem!"

Újból fehér sassá változott, én pedig gyorsan a hátára pattantam, repülni kezdett velem, míg karomat a nyaka köré fonva, arcomat a fején lévő illatos tollak közé fűrtam.

Ő pedig csak repült és repült, s egyre csak repült, amíg minden besötétedett körülöttünk.

NYOLCADIK FEJEZET

ROMLOTTSÁG BIRODALMA

Képtelen voltam eldönteni, hogy ez most valóban sűrű sötétség, vagy csak azért tűnik ilyen sötétnek, mivel onnan érkezünk, ahol minden fényel volt átítatva

A juhakol

A fehér sas egy kőfallal körülkerített területre szállt le, amelyen belül egy juhakol állt. A magas fal durva terméskőből épült, s a tetején mintha koszorú lett volna: félelmetesen nagy tövisű faágakkal volt körös-körül megrakva.

Ez a juhakol (1) Krisztus előretolt bástyája volt a Sátán hatalma alatt lévő romlottság birodalmában (2). A körülkerített területnek csak egyetlen kapuja volt. Úgy tűnt, a tövisek nem akadályozták meg ugyan a démonok behatolását, de mégis figyelmeztették őket, - mintegy Krisztus tilalmának látható kifejezéseként, - hogy ide BELÉPNI TILOS! A juhakol ugyanis Krisztus "magánterülete" volt.

Arra gondoltam, hogy az egyik ok, amiért a töviskoszorút Jézus keresztre feszítése előtt a fejére tették - sőt erősen bele is nyomták a töviseket a bőrébe - az volt, hogy a Sátán ezzel az "pofoncsapással" akarta kifejezni személyes gyűlöletét. Talán erre emlékeztetett a juhakol körüli falat "megkoronázó" töviskoszorú is. Ami azonban megszegyenyítés volt a keresztre feszítés előtt, feltámadása után, Krisztus győzelmének és soha nem szűnő hatalmának örök emlékeztető-jelvévé lett. Ezért mert Krisztus biztonságos helyet létesíteni a Sátán ellenséges királyságának kellős közepén.

A fehér sas átváltozott, és ismét Jézus állt előttem.

Mindenütt félhomály honolt, csak Belőle áradt világosság. - "Maradj szorosan Mellettem!" - mondta. Kezében egy hosszú, egyenes botot (3) tartott.

A kapu mellett két pár vörösre festett borz-bőrből készült cipő volt (4). Az Úr felvette az egyik párat, én meg a másikat.

"Semmit ne érints, Anna! Itt minden szennyezett" (5) Azután kimentünk a kapun a külső sötétségbe. Jézus maga világította meg az ösvényt.

A sötétségből sírás és keserűen gúnyos nevetés hallatszott. Emberi hangok voltak ugyan, mégis, mintha állatokból törtek volna elő. (6) Fojtogatott a félelem, ezért igyekeztem olyan közel maradni Jézushoz, amennyire csak tudtam, és szorosan a lába nyomán lépkedtem. Bár sötétség vett körül, mégis kezdtem valamit látni.

A birodalom határvidéke

A talaj, amin jártunk, nyirkos és kellemetlenül ragadós volt. Valamennyi rá is ragadt a cipőm talpára menet közben, s az volt az érzésem, hogy odaragadtam volna, ha nem lépkedek folyamatosan. Amint észrevettek bennünket, hatalmas, nyálkás testű teremtmények mozdultak felénk, üvöltésre tátott szájjal. Hirtelen felemelkedtek, és fenyegetően, egyenesen felénk tartottak. Olyanok voltak, mint az óriási meztelen csigák, de úgy viselkedtek, mint hatalmas hím oroszlán-fókák, akik a területüket védik. (7) Bennünket akartak megrémíteni, de fenyegető mozdulataik hirtelen megváltoztak, s mind leborultak Jézus előtt, kénytelen-kelletlen elismerve, hogy: Ő AZ ÚR! (8)

A szennyes folyó

Egy gáthoz értünk, s a lejtőn leereszkedtünk egy fekete lagúnához. Mocskos, posványos állóvíz volt (9). A bomlás és rothadás büze áradt belőle.

Jézus besegített egy hosszú fatörzsből vájt csónakba. Gyorsan leültem, Ő pedig állva maradt, és botjával csákyázva lökte előre a csónakot a tulsó part felé. A víz bugyborékolott és gőzt pöfékelt, valahányszor Jézus belenyomta a botját.

"Ez a szenny folyója. Az Élet folyója kristálytiszt, ez a víz pedig megposhadt és szennyes, mert a bűnös emberek szájából ered. Az élő víz folyamai az Én igazságos embereim szívéből-lelkéből erednek, a szenny folyója pedig az elsötétedett, gonosz szívekből, és a szájon (beszéd) át, folyik ide" - magyarázta Jézus.

A folyó partján furcsa lények heverték, hallottam a lélegzésüket is. Krokodiloknak (10) látszottak, de ahogy a levegőt kifújták az orrukon, az a vízilovak légzésére hasonlított. Szemük világított a sötétben.

A láncrávert rabok

Barlangok sorakoztak a töltésen, ahonnan időnként kiáltások és nyögések hallatszottak. Az volt az érzésem, hogy korábban - amikor kiléptünk a kapun - talán ezeket a hangokat hallottam. Ezek a barlangok földalatti börtönöknek tündek, amelyeket démonok őriztek. De vajon kiket, vagy miket tartanak ott fogságban?

Az őrző démonok mélyhangú" gurgulázó nevetéssel nyugtázták a bebörtönzöttek nyilvánvaló szenvedéseit. Elvezetel figyelték mások fájdalmát.

"Figyeld meg jól ezt a nyomorúságot!" - szólt hozzám az Úr. - "Sajnos, az én népem is hozzájárul ehhez, valahányszor örülnek a másik bukásának, nevetnek, mások hibáin, és rablánccon tartják őket, ahelyett, hogy a foglyokat szabadon engednék." (12)

A barlangok sötét bejárataira meredtem: szóval itt az ellenség a földi emberek életének bizonyos területeit tartja fogva! És vannak olyan keresztények, akik nemhogy kiszabadították volna a rabokat, de még szorosabbra húzták rajtuk a kárhoztatás láncait, ami azokat fogságban tartotta. Ezek szembefordultak az Úrral, és a rabtartók pártjára álltak, amikor hiábavalóvá tették a megbocsátást és megbékélést, amit az Úr saját vére kiontásával biztosított a foglyok számára.

A gát

Kiléptünk a csónakból a túlsó partra, és a széles ösvényen elindultunk a gát tetejére. Minden egyes démon morgott dühében, amint elhaladtunk mellettük Számukra gyötrelem volt, hogy Krisztus közöttük jár, és menekültek a közeléből. (13)

"A Világosság nagy fájdalmat okoz nekik." - magyarázta Jézus, a démonok menekülésére utalva. - "A sötétséget szívják magukba, és mérget lehelnek ki. Elveszettek, mindörökké velejükig romlottak, sötétek kívül-belül. Ezek, akik valaha az angyalok eledelét ették, akik Atyám fénykörében álltak, az Isten bizalmasainak társai voltak - most eliszkolnak a világosság előtt, és átkozzák a sötétséget, de átkozzák a világosságot is - ezek kétszeresen kárhoztak.

Mások hányadékával táplálkoznak, majd újra kihányják, és újra megeszik háromszor, négyszer is (az volt az érzésem, hogy ezzel a rágalmazásra utalt).

Mivel hasonszőrűekkel élnek közösségben, csak nevetnek egymás fájdalmán, megtagadják egymástól a segítséget, örökösen egymást támadják, s közben örökké magányosak."

"Menj el tőlünk!" - kiáltott ránk egy hang, majd egy hiéna vihogása felelt rá. Ahogy felértünk a töltés tetejére, amerre a szem ellátott, mindenütt csak a nyálkás iszap, a sötét és sivár mocsár lehangoló látványa fogadott. (14)

„Itt minden nedves, mert félnek a tűztől” - szólalt meg Jézus - "még a száraz helyek is gyötrelmet jelentenek számukra."

Kiszáradt fák álltak az iszapban.

"Ezek a halott fák a hamis istenek átkozott ligeteire emlékeztetnek. Olyannak is látszanak, amilyenek valójában: összetörtek, csupaszok, élettelenek, és kígyók meg ragadozó madarak otthonául szolgálnak."

Hamis egység

Ezek az élettelen fák tényleg tele voltak fekete kígyókkal, de ezek ott hemzsegték a fekete sárban is mindenütt. Sziszegtek, vonaglottak, és állandóan egymásra tekeredtek, mintha párosodtak volna. (15) *íme, a hamis egység, az elsötétült elmék találkozása* - gondoltam. Az jutott eszembe, hogy ahogyan az Úr igazi egységet hoz létre Önmagában, úgy szüli a Sátán is a hamis egységet.

Majd Jézus szólalt meg:

- "Ezek mind a démonok szülöttei. Mennyire igyekeznek a Sátán megteremni a maga álgümölcsseit! Ezek a démoni lelkek, akiket a gyötrelem ösztökéje hajszol, mindenféle rágalmakat, hazugságokat és átkokat okádnak magukból - a posványos és bűzös vizek folyóját, amelyben a démonok úszkálnak."

A lagúna melletti barlangok egyikéből kiáltás hallatszott. Jézus a hang felé fordulva ezt mondta: - "Némelyik hívő lelkének belsejében is vannak sötét labirintusok: folyosók, ahová fény még nem jutott be; szűk kis zugok, ahonnét még sohasem űzték el a sötétséget (16). De az igazi fény készen áll, hogy minden folyosót beragyogjon, minden zeget-zugot megvilágítson, hogy minden hívő belsejét teljesen elárassza a világosság. A bűn miatt súlyos a sötétség: ettől olyan sűrű és tömény. Az a szabadság azonban, amit én adok, fényt gyűjt a sötétben. Ezért a megváltottak belsejének (lelkének) minden területét meg kell nyitni a világosság előtt, hogy fény áramozzon el minden folyosót, és az emberek minden rejtett betegségéből kigyógyulhassanak.

Azután kézen fogott: "Gyere, menjünk tovább!"

Démonok temploma

Hirtelen egy hatalmas templom-szerű épületben találtuk magunkat (17). Óriási, szürke beton pillérek tartották a főhajót. A terem ködös volt a tömjénfüsttől, ami a vér émelyítő szagával keveredett.

A templom központi terme körül több emelet magasságban termeket láttam; némelyek zárva, mások nyitva voltak. Ez utóbbiak, mintha óriási szarvak belsejébe vezető barlangok lettek volna (18). Csak az alsó szinten levő termeket lehetett gyalogosan elérni; a magasabban lévőket csak az közelíthette meg, aki repülni tudott, mint a denevérek.

A baloldalon a termek hat egymás feletti szinten helyezkedtek el, ugyanígy hat szint volt hátul, és a jobb oldalon is. De, hogy összesen hány barlang-terem nyílt a templomból, nem tudtam kivenni.

Ahol nyitva volt az ajtó, beláttam ezekbe a barlang-termekbe: fekete lények borították a falaikat - sötét színű, beteges medúzákhoz hasonlítottak, s mindegyiknek csak egy szeme volt. Mint a gombák, úgy tapadtak a falra. A tekintetük állandóan ide-oda cikázott. Semmi nem került el a figyelmüket.

Lopott kincsek

"Az ellenség lopott kincseket rejtett el ezekben a sötét barlang-termekben. Árgus szemekkel őrzik e kincseket, s az örököt megjutalmazza éberségükért." magyarázta az Úr.

"A sötét és fertőzött barlangok hatalmas örvényhez hasonlítanak, amelyben a gyanakvás lüktet és kavarg. Itt a leleplezéstől való félelem uralkodik - ami pontosan az ellentéte a szeretetből fakadó elfedezésnek. Még nem jött el az ideje, Anna, hogy e barlangok foglyait szabadon bocsássuk (ezzel arra utait, hogy a foglyok voltak az a bizonyos "lopott kincs"), de mindenkit meg fogok tisztítani, aki Tőlem származik, és aki az Enyém, és mindezek Hozzám jönnek."

Nem értettem, hogy mit jelentenek ezek a szavak. Ő azonban tovább folytatta: - "Ahogy a Mennyben összegyűjtik a könnyeket és imákat, úgy a Gonosz is felhalmozza az ellopott dicsőítést ezekben a szarv alakú barlangokban. Az ellenség most az Istentől ellopott dicséreteken fürdik, és ez által újít ja meg erejét. Olyan dolgokra teszi rá a kezét, ami egyedül Istent illeti meg; ami megszentelt, és titkos. Mivel a Sátán nem képes teremteni, csak utánozni, és meggyalázni azt, ami Istené, ezért számára a legnagyobb öröm, ha bemocskolhatja azt, ami a Világosságtói származik. Eljön az a nap, amikor minden újra Atyám kezében lesz, ami az Ő tulajdona. Egykor a templomi edényeket is elrabolták, és elrejtették a babiloni kincstárba, azután megszenteltetésükkel azzal, hogy kigúnyolták őket, és hamis isteneknek áldoztak velük. De ahogy ezek az edények visszakérültek, és újra felszentelték őket Isten számára, ugyanígy egy napon minden, ami (aki) Atyám tulajdona, megtisztítatik, és újra felszentelve egyedül Őt fogja szolgálni (19). Az ellenség sűrű sötétségben vesztegel, és ostobán cselekszik, amikor így akar könnyíteni fájdalmán - hiszen ezzel csak megsokszorozza gyötrelmeit. De Atyám bizony megszabadítja mindazt, ami (aki) Hozzá tartozik, s megtisztítja őket a hitetés, becsapottság és bálványimádás szennyétől,

amely eltorzította és tönkretette őket. Így végül mindaz, aki az Övé, visszatér és felemelkedik Hozzá.

Démonokat láttam berepülni ezekbe a szarv alakú barlangokba, hogy az oda rejtett, Isten tulajdonát képező dolgokat (embereket) beszennyezzék. Úgy viselkedtek, mint a pókok, amikor a rabul ejtett rovarokból szívják a táplálékot és az életet.

A szabadítás megígért napja

Jézus így folytatta: - "Eljön az idő, amikor Isten maga emeli fel kardját a levegőégben. (20) Felkel az Isten, és önmagáért cselekszik, a saját nevében. Akkor az Övé lesz a hamis áldozatok kövérje" (színe-java), amit addig az idegen isteneknek áldoztak - azoknak, akik nem istenek. (21) Minden kövérje (az áldozat legértékesebb része) Őt illeti meg, és eddig Tőle lopták el. A dicséret Őt illeti egyedül, Tőle vették el, hogy saját maguknak halmozzák fel. De Isten felemeli a kardját, hogy visszavegye tőlük a kövérjét, s hogy a nemzedékek óta fogva tartott dicséret szabadon szárnyalhasson. Hatalmas egészen-égő áldozat kezdődik, amikor a sok nemzedék dicséretének legjava végre felszáll Hozzá. Amikor kardját kirántja hüvelyéből, és meztelen kardját felemeli, hogy önmagáért szálljon csatába, és személyesen lépjen a színre, senki sem mondhatja majd Neki: 'Ne tedd!'. Senki sem kiálthatja: 'Állj meg!', és senki sem állíthatja meg a kapuk előtt. Megtisztítja majd, és felszabadítja a levegőéget. Akkor minden zugba, minden rejtett sarokba bevilágít az Ő Világossága, és megtisztítja azokat a rosszindulatú daganatoktól, a nemzedékeken át, halmozódó romlottságtól, lopástól és hazugságtól. (22) Amikor magasba emeli kardját, és kibocsátja Világosságát, ellenségei úgy menekülnek majd, mint a csótányok; a gonosz erejével teljes hatalmasságok mind összezsugorodnak, és szerteszét menekülnek."

Akkor Jézus a levegőéghez fordulva így kiáltott: "Ó, a szabadítás megígért napja már kijelöltetett, és te szabad leszel végre!" Majd hozzám fordulva így folytatta: - "Amikor Isten felemeli kardját a Mennyben, a dicsőítés kiszabadul, mint rab madár a kalitkájából, és attól kezdve mindörökké szabadon fog szárnyalni."

Démonok fényűző díszmenete

Ekkor a templom távoli végéből monoton zümmögés hallatszott. Olyan volt, mint a méhek rajzása, vagy a dögön gyülekező legyek zúgása. Amint a menet közeledett, egyre tisztábban hallottam a hipnotikus ritmusokat. Mágikus mondókákat kántáltak (23).

Hirtelen már előttünk is voltak: hatalmas, fényűző felvonulást láttam, amelyet hangos és diszharmonikus zene kísért.

A templom beton oszlopai elég szélesek voltak, hogy eltakarjanak bennünket ' a szemük elől, mi azonban az oszlop mögül mindent láthattunk.

Elöl táncosok, és zenészek jöttek, mögöttük pedig egy ragyogóan felékesített asszony közeledett, akinek hosszú ruháját és koronáját drágakövek díszítették. (24) Számptalan lánca volt a kezében, ahhoz hasonlóan, mint mikor valaki a kutyáit vezeti pórázon. Ő azonban meztelen emberekhez hasonló démoni lényeket vezetett, akiknek nyakát bilincsek szorították, és folyton hajbókoltak az asszony előtt, és lába nyomát csókolgatták. (25)

Az asszony kísérete óriási tömegeből állt. Igen sok - talán az összes - nemzet képviseltette magát benne. Amikor éppen felénk fordult, láttam a szemét: Vörös fényvel izzott a benne égő hamis tüztől. Ha kinyitotta a száját, tűz lángja csapott ki belőle. (26) Bennünket azonban nem érhetett el, messze álltunk tőle. Amikor a száját becsukta, a tűz kialudt, és méz csöpögött az ajkairól, amit a lánchrávert démonok felnyaltak a földről.

A tömjénfüsttel teli templomban magasan egy trón szék állt: ehhez vonult fel az asszonya lépcsőkön, kíséretével együtt. (27)

Amikor leült, szolgálói lába köré tekerték ruhája hosszú uszályát, amely olyannak látszott, mint egy óriáskígyó (28).

A láncokon vezetett démonok csúszva-mászva helyezkedtek el a trón két oldalán.

Hamis Tisztelet adás

A Föld királyai ajándékokkal járultak az asszony elé. (29) Zsonglőröket, prófétákat és varázslókat is hoztak magukkal, az asszony és kísérete szórakoztatására

A zsonglőrök különféle súlyú és fajtájú tárgyakat dobáltak egymásnak, még aranyrudakat és majmokat is. A sok feldobált tárgy között a legmeglepőbb egy kalitka volt a következő felirattal: "EMBERI LELKEK" (30).

A próféták "show-műsora" is hatásos volt: körben ugráltak, és hivalkodó dicshimnuszokat zengtek az asszonyról és a többi jelenlevőről. (31) Az összegyűltek nagyokat nevettek, és pénzt dobáltak a hamis prófétáknak.

A leglátványosabb szereplés azonban a varázslóké volt, akik nagyon komolyak, bölcsnek és méltóságteljesnek látszottak, és hatalmas jeleket és csodákat, produkáltak". (32) Mindenki csodálattal adózott nekik, meghajolt előttük, és tisztelettel tapsolt nekik. Azután minden király egy-egy számozott aranyérmét vett el az asszony nyelvéről. Mintha zsetonok lettek volna, amit az üzletekben sorbaállásnál osztanak. Később a királyok majd visszaadják ezeket az asszonynak, amikor az - szobáról-szobára járva - "kiszolgálja" őket, ahogyan a prostituált a vendégeit. (33)

Az asszony már öreg volt, de ráncos arcát erősen kifestette, így messzebről nézve ragyogóan szépnek tűnt. Drágakövekkel ékes kehelyből ivott, és szeme üvegesen csillogott. (34)

- "Ki ez az asszony?" - kérdeztem Jézust.

- "A hamis Egyház" (35) - válaszolta. "Királynővé teszi magát, és alattvalói a szájából csepegő mézet eszik. Már minden egyes démonnak odaadta magát. Kiszolgálja minden kívánságukat. Sokan hozzáadják majd magukat."

Elborzadva néztem az asszonyt.

- "Azért hoztalak ide, hogy meglásd, amint a hamisság igazságként parádézik." - magyarázta az Úr. - "Jól jegyezz meg mindent! Figyeld meg jól, milyen következményekkel jár, ha valaki a világosság helyett a sötétség ölelését választja! A romlottság minden fajtája a sötétségben szaporodik. Gyere, menjünk tovább!" . mondta Jézus, és újból fehér sassá változott. - "Most a sárkány belsejébe utazunk."

KILENCEDIK FEJEZET

SÁRKÁNY BELSEJÉBEN

A fehér Sas ezúttal egy sötét alagút belsejébe repített, amely egy hegy belsején átvezető folyosónak tűnt. A falait mégis valamilyen élőlény belső részének _ talán beleinek - gondoltam, amelyeket valószínűleg fekália borított. Mindenesetre elviselhetetlenül undorító bűz uralkodott mindenhol. (1)

Az első támadás: a Test

Bár továbbra is a fehér Sas hátán maradtam, ez a tömény mocsok és sötétség szinte sokkolt. Félelem vett erőt rajtam. Kétségbeesetten próbáltam megőrizni a szellemi egyensúlyomat, de a félelem mégis kezdte megbénítani a hitemet.

Reménytelenség, elnyomottság és elkeseredés uralkodott ebben az alagútban.

Tudtam ugyan, hogy maga Jézus védelmez, a gonoszság jelenléte mégis majd megfojtott.

Gondolataim rémülten futkostak menekülést keresve, mint egy csapdába esett vadállat: „Hová megyek? Tulajdonképpen miért is vagyok itt? Mi lesz velem ha leesek? Hogy juthatnék ki innen?”

Amint megvetette a lábát bennem a kételkedés, nyomában a pánik érkezett, amely

elárasztott, és elnyomta az Úr védelmébe vetett bizalmat bennem. Ezt követően úgy támadtak rám a gondolatok, mint a veszett kutyák. Belőlem támadtak, vagy az alagútból? Nem tudtam eldönteni, de magamon kívül voltam a félelemtől: *"Ez nem fog sikerülni Nem bírom tovább... Ezek belém marnak, megesznek... Jaj, megölnék engem!"* (2)

Ha az Úr nem véd, azt hiszem izekre szaggattak volna ezek a gyilkos gondolatok. Szorosan a fehér Sasba kapaszkodtam. - "Jézus, Dávid Fia" - kiáltottam - "könyörülj rajtam!" (3)

Fogalmam sem volt róla, mi történt velem, de fokozatosan mégis alábbhagyott a félelmem, hogy 'engem most elevenen felfalnak'. Jézus, az én Megváltóm ismét felülkerekedett bennem, és kegyelme átölelt.

A sokkhatás azonban nem múlt el azonnal: úgy éreztem, mintha egy csapat vérengző farkas támadott volna meg, akiktől éppen, hogy csak megmenekültem. Egész testemben remegtem, annyira legyengített ez a megrázkódtatás.

Ekkor azonban az Úr megerősített, (4) én pedig nagyot sóhajtva megnyugodtam. Már nem kapaszkodtam olyan görcsösen a Sas tollaiba. "Ő megvéd engem. Nem enged, hogy leessem. Már jobban vagyok" - sóhajtottam - "Minden rendben!" - Visszatért az Istenbe vetett bizalmam.

Nem sokkal ezután, a megkönnyebbülés után, szinte észrevétlenül - mint ahogyan a füst beszivárog a repedéseken - burkolt rosszindulatú célzásokat rejtő gondolat-fosztlányok támadtak bennem.

Második támadás: a Világ

Mindig is különösnek találtam, hogy az ellenség egy-egy súlyos támadása után az a legveszélyesebb időszak, amikor a csatát már megnyertük, és "leeresztünk". Ilyenkor - talán a kimerültség miatt, vagy mert az éberségünk ellanyhul - különösen sebezhetőek vagyunk. A legfurcsább mégis az, hogy - bár jól ismerem ezt az igazságot - a csata heve után mindig megfeledkeztem róla.

Hát igen, most is ez történt.

A burkolt célzások és alattomos sugalmazások, oly "gyengéden" közeledtek, hogy nem is tudtam védekezni ellenük: körmönfont módon úgy tüntették fel a világot - a Sátán "mennyországát" - mint vágyaim és álmaim netovábbját. (5) Méznél édesebb ígéretek fontak körül!, azt sugallva, hogy egyelőre elégedjek meg Sátán mennyországával, később még bőven lesz időm arra, hogy Isten Mennyországára gondoljak.

Hirtelen megszűnt a bűz, és helyette bódító illatot éreztem. Ilyen gondolataim támadtak: *„Mért is csinálom mindezt? Mindent megkaphatok, amit szeretnék, csak a kezemet kell kinyújtanom érte. Miért kell nekem továbbra is így élnem? És különben is, elegendem van már ebből az életformából!”*

Elkezdtem azon gondolkodni, hogyan tehetnék szert pénzre, de nem csak egy kisebb összegre, hanem nagyobb vagyónra. *"Csakis valami nagy vagyon segíthet rajta, hogy felülemelkedhesek ezeken, a nehézségeken!"* - csábított a gondolat. *Csak a valódi gazdagság biztosíthatja számomra azt a jólétet, ami megfelel az ízlésemnek, valóban méltó is vagyok rá, hogy éljek vele, és élvezzem. Hiszen oly sok szépség van ezen a világon, és én körül akarom venni magamat ezekkel, a szeretetreméltó dolgokkal. Nincs ebben semmi kivetnivaló. Kemény munkával el is fogom érni. Csupán annyit kell tennem, hogy egész lényemmel erre a célra összpontosítsak, és teljes odaadással erre törekedjek... igen, teljes odaadással erre fogok törekedni... teljes odaadással erre fogok törekedni... "*

"De álljunk csak meg! Állj csak meg egy pillanatra!" - mondtam magamban.

"Hiszen ez nem is igaz! Nekem nem az az életcélom, hogy vagyont halmozzak fel, és a földi vágyaimat kielégítsem," - Olyan volt ez a kísértés számomra, mint egy szirének éneke. Ha engedtem volna csábításának, az akár teljes "hajótörést", de legalábbis szellemi elnyomorodást okozott volna. Halálos csapda!

"Nem! Erről szó sem lehet" - utasítottam el a csábítást csendesen - "Még ma határozzátok el, hogy kinek szolgáltok! Én azonban Krisztust választom. Krisztust választom!" - kiáltottam hangosan. (6)

A felém kigyózó füstcsíkok - a kísértő idegen gondolatfosztlányok - erre csendesen tovatűntek. Az Úr ismét megerősített. Megkönnyebbültem, és ismét jó mélyet sóhajtottam.

Harmadik támadás: a Gonosz

Most már úgy tűnt, valami fényt látok az alagút végén. Aggódva kerestem a kimenekülés útját. Ki akartam törni. Messze, el innen.

Ekkor egy hangot hallottam a bensőmben, amely mintha a saját hangom lett volna:

"Lehet, hogy Jézus szeret téged, de ez igazán. Furcsa szeretet lehet, ha ilyen veszélyes helyre visz téged. Úgy tűnik, Jézus nem véd meg téged úgy, ahogyan elvárható lenne tőle. Természetesen, ha előre megmondta volna, hogy mi vár rád... De hát, nem szólt semmit. Vagy ha több ismeretre tennél szert, akkor nem szorulnál rá az Ő védelmére. Akkor meg tudnád védeni magadat. Különben is, te ennél sokkal jobb bánásmódot érdemelnél."

Hát ez az! Most láttam, mi volt bennem: büszkeség, beképzeltség, nagyravágyás, vádaskodás az én Uram szerető gondoskodása ellen, felbujtás, hogy függetlenítsem magamat Tőle, hogy jobb legyek, mint Ő - azaz a LÁZADÁS. Ezek a Sátán mélységei. (7)

"Ó, Istenem!" - imádkoztam csendesesen - "Bocsásd meg nekem, hogy azt gondoltam, hogy bármit is tehetek a magam erejéből. Pedig tudom, hogy Rajtad kívül nincs élet. Szeretlek Téged, és tudom, hogy Te is szeretsz. Egyedül Te vagy a győztes. Csakis Te. Egyedül Te fogsz mindent megtenni. Te leszel minden mindenkben, sőt Te vagy minden. Bízom Benned, Megváltóm, Uram és Istenem, csak Benned bízom, egyedül!" (8)

Nagy szenvedéllyel így kiáltottam fel az alagútban:

- "Krisztussal együtt én is megfeszítettem, ezért többé már nem én élek, hanem Krisztus az, Aki bennem él!" (9)

A hatalmas barlang

A kijáráshoz érve a fehér Sas örömteli lendülettel szárnyalt ki az alagútból. Úgy tűnt, hogy most a hegy gyomrában lévő hatalmas barlang belsejében repülünk, bár a szürke levegőben a barlang mennyezetét nem láttam. A barlang belsejében - ha egyáltalán barlang volt - feszültséggel terhes, halálos csend honolt, mint egy hurrikán középpontjában.

A körülöttünk magasodó hegyoldalban mindenfelé alagutak torkolatai látszottak, ahhoz hasonlóknak, mint amin keresztül érkeztünk.

A Sátán palotája

Közvetlen előttünk, a gigantikus barlang közepén egy hegy magasodott, amely mintha fényes, egyenetlen széndarabokból állt volna. Csúcsán fényűző palota magasodott, olyan tökéletes és pazar, mint egy drágakövekkel teli ékszerbolt. Valami sűrű sárgás folyadék szivárgott a palota alól, s alácsorgott a hegy oldalán. A levegő kéntől büzlött. (10)

A hegy lábánál hatalmas vörös sárkányok dagonyáztak egy emésztőgödörben, mint ahogy a Serengeti vadállatai hűsölnek a pocsolyákban. (11) Fejüket a hegy lábához támasztották, orrukból tűz csapott ki, amely néha-néha lángra lobbantotta a hegy oldalán alácsorgó sárgás folyadékot. A sárkányok felénk fordították szemüket, de valószínűleg kívül álltunk a megfigyelési zónájukon, mert nem váltottunk ki belőlük semmiféle reakciót.

A palota eredeti képzelőerőről és izlésről tanúskodott, összhatásában mégis sötét és rideg, inkább taszító, sőt elutasító volt.

"Ez Sátán hegye és a palotája" - magyarázta a fehér Sas, miközben a palota felé repültünk. (12-13)

Hárpiák támadása

Hirtelen sötét angyalok vettek körül bennünket. Ezrével tódultak ki az alagutakon, ahogy a denevérek csapatai hagyják el a barlangokat napnyugtakor. Fejük és testük női alakra emlékeztetett, a szárnyuk, farkuk, lábuk és karmaik pedig a keselyűkre. (14)

"Ne félj, nem nyúlhatnak hozzánk" - mondta a fehér Sas.

Ezek a háрпиák közvetlen mellettünk suhantak el, visítózva és gúnyolódva, de nem keresztettk utunkat, sem nem akadályozták a fehér Sas egyenletes útját a palota felé.

A sötétség fejedelme

Fenn a magasban, a fekete palota egyik sötét ablakában ekkor megjelent egy magányos alak, aki egyenesen ránk nézett. (15)

Még távolról is érzékelti lehetett erejét, hatalmát és végtelen magányosságát.

Igen, a magányosságát, elhagyatottságát, elszigeteltségét, és a hideg, jéghideg szívét.

Mint egy középkori spanyol herceg, olyan volt.

Drágakövekkel díszített, koromfekete bársony ruhát viselt - egész megjelenése izléses és tökéletesen elegáns volt. Jó megjelenésű volt, szinte makulátlanul elegáns és előkelő, csillogó fekete hajjal és sötét, intelligens szemekkel.

Keze egyetlen intésére a háрпиák ugyanolyan gyorsan szétrebbentek, mint ahogy jöttek, s visszatértek a kaptárszerű nyílásokba. Bőr-szárnyaik csapódásaik zaja elhalkult, s végül az egész barlang elcsendesedett.

A sötét alak továbbra is mozdulatlanul állt az ablaknál, szemét ránk szegezte: magányosan, mint egy király, vagy egy visszautasított szerelmes.

„Íme, ő az, aki valamikor annyira telve volt fénnel, hogy a neve is 'Fényhordozó volt - most pedig a 'Sötétség Fejedelme'. Akinek még ma is oly nagy a hatalma, hogy egymaga irányítja a megtévesztés hatalmas birodalmát, s félrevezeti az egész világot" - gondoltam,

Makulátlan, időtlen szépségét látva azon töprengtem, milyen is lehetett a bukása előtt, hiszen azzal a magasztos céllal teremtetett, hogy a legmagasabb pozíciót töltsse be a mennyei udvartartásban: "felkent, befedező kérub" volt. (16) Talán akkor még három kérub őrizte Isten trónját: jobbról, balról, a harmadik pedig felülről? Vajon, azért teremtetett ilyen gyönyörűnek, bölcsnek és hatalmasnak, hogy a trónt ilyen emelkedett helyzetből őrizze?

Az izzó paraszak között járt, egészen közel Isten szívéhez, bensőséges kapcsolatban mindhárom isteni személlyel. Lehet, hogy úgy árulta el Istenét, aki szerette őt, hogy felülről sújtott Rá? Nem ezért kérkedett azzal, hogy trónját Isten csillagai fölé fogja emelni? (17)

"Lám csak" - mondtam magamban - "még most is kiváló, de most már csak a gonoszságban, és mérhetetlen gőgje miatt teljes elszigeteltségben él, messze túl azon, ameddig a kegyelem elérhet, és túl azon is, hogy kegyelmet kérjen"

A fehér Sas ekkor visszafordult a palotától, és újra az alagút felé repültünk.

A fekete holló gúnyolódása

Hirtelen egy hatalmas fekete holló repült mellénk. (18) Ébenfekete tollai csillogók, szemében pedig vörös tűz szikrázott. - "Mért jöttél ide?" - sziszegte a Sátán. "Talán abban leled kedvedet, hogy megszegyeníts alattvalóim előtt? Élvezed, hogy kínozhatsz minket a szeretettel és melegséggel amit ide hozol? Ó, te kegyetlen!"

De az Úr válasza sem méltatta.

"Ugye hiányzom neked?" - folytatta a Sátán - "Azért jöttél ide, mert már nem bírod nélkülem? Szeretnél többször is idejönni, hogy újra velem lehess, csak hogy láthass engem?" - A holló ekkor rikácsoló, durva, kegyetlen nevetésben tört ki. - "Persze, mert borzasztóan hiányzom neked, és még mindig szeretsz!" ujjongott. Majd méreggel teli, keserű gúnyjal folytatta: - "Vagy talán akkora bolond vagy, hogy még most is szeretsz engem, názáreti Jézus?" (19)

Az Úr hallgatása határtalan dühöt váltott ki a hollóból: - "Ne merészelj még egyszer visszajönni, hogy megszegyeníts az alattvalóim előtt! Itt én vagyok a király. Maradj távol tőlem! Nem szeretlek, és utálatom kifejezéséért azt kívánom, hogy a legválogatottabb kínzásokban legyen részed. Tehát, tartsd távol tőlem magad!" (20) - okáta magából az

átkokat indulatosan.

Majd egy éles kanyarral visszafordult a palota felé.

A fehér Sas ezután ugyanazon az úton visszarepített, de ezúttal üres, halálos csend uralkodott az alagút sötétségében.

Visszatérés a juhakolba

Visszaérkeztünk a juhakolhoz, és megállt a kapu előtt. Leszálltam a hátáról. Ismét az Úr állt előttem, pásztorbottal a kezében. Kinyitotta a kaput, és bevezetett.

Mindketten levetettük a cipőnket, és mezítláb álltunk meg a juhakolban.

Reszkettem, mire Ő átölelt.

"Nyugodj meg, Anna!" - mondta - "Látnod kellett, hogy Sátán milyen kegyetlen. Most már nyugodj meg."

Melegség áradt belém; s megpróbáltam mélyeket lélegezni, hogy teljesen megnyugodjak.

"Miért mutattad nekem mindezt?" - kérdeztem.

"Neked megadatott, hogy mindezt megismerd" - mondta. - "Jegyezz meg mindent pontosan, amit láttál és hallottál."

Látomás az ítéletről

"Most figyelj ide!" - folytatta, és ezzel a földre mutatott a juhakolban, közvetlenül előttünk. Ekkor feltárult előttünk a látóhatár, és a Föld-golyót láttam, amint alattunk a távolban forgott.

Miközben a látványt szemléltem, óriások súlyos lépteit hallottam, amelyek alatt az egész Föld megremegett, olyannyira, hogy a hegyek is meghasadtak. (21)

"Nézd csak!" - szólt ismét az Úr, de most a feje fölé mutatott.

Ott fent megnyílt a Menny, és láttam, hogy valami lehull az angyalok ragyogó köréből.

"Mi ez?" - kérdeztem.

"A függőön." (22) - válaszolta.

Valóban, egy zsinóron függő mérőön hullott le a Mennyből, s éppen a lábunk előtt, a juhaklon keresztül, egyenesen a Földre zuhant.

"A mi hatalmas Istenünk már kétszer is megkönyörült, de most végre levetette a mérőönt." (23)

Amikor a függőön elérte a Földet, a Mennyben nagy ujjongás tört ki, oly hatalmas erővel, mintha minden teremtett lény csatlakozott volna hozzá. Az egész Menny beleremegett:

"Az Ő igazságossága öröktől fogva, és örökké tart. Ítéletei bizonyosak, és többé nem tartatnak vissza."

Miközben a mennydörgés-szerű dicsőítés még tovább erősödött, tűz jött ki a Mennyből, és lefutott előttünk a zsinóron. Amikor elérte a Földet, az egész világ lánggra lobbant. (24)

A hamis egyház megítéltetése

Még zengett a mennyei kórus, amikor Jézus ismét megszólalt:

"Edom meg fog ítéltetni. (25) A világ szemében tisztának látszott, de Isten haragja felégeti, mint a tarlót. Az élő Isten gyermekei meglátják Istenüket az Ő szent hegyén. De Edom hamis egyháza elől sötétség takarja el Isten arcát: soha többé nem nyilatkoztatja ki magát Edomnak.

Úgy olvad meg Edom hegye az Úr előtt, mint a viasz a tűz előtt. Az igazak azonban a lángok között is virulnak. Sőt, az igazak maguk is lángokká válnak az Úr előtt. Az igazakat semmibe veszik Istenünk ellenségei: gúnyolják őket, töviskoszorút nyomnak homlokukra. De Isten, a mi Istenünk, megemésztí tüzével a töviseket, és begyógyítja sebeiket balzsamával.

Alászállt a mérőön. Most még beleremegek a Föld, amint óriások járnak rajta.

Isten ereje azonban nyilvánvalóvá lesz, és egyetlen óriás sem állhat meg Isten ereje előtt, sem nem léphet be az Ő tüzébe. Az igazak feltekintenek, és együtt örvendeznek az egész

mennyei sereggel. Egyetlen hatalmas kórusban hirdetik majd Isten igazságosságát és hatalmát. Az Ő igazsága győzedelmeskedik, mert a mérőön alászállt a Földre, és ott is marad.

Ó, féljetez mindnyájan, akik mérges kígyókkal feküsztek, és viperák mérget isszátok. Eljön az a nap - és már itt is van - amikor az Úr beszéde ketté hasít benneteket, és a bálványimádók fájdalmai között pusztultok el.

Az egek hirdetik Isten igazságosságát és Trónját; mint hatalmas szikla, úgy zuhan a gonoszokra. Az igazak feltekintenek majd Isten orcájára, de Ézsau szeme elöl sűrű sötétség takarja el Őt. (26)

Jaj azoknak, akik bálványokat ölelgetnek, akik démonokhoz adják magukat, és velük élnek közösségben. Tűz szállt alá a mérőön zsinórján. Cikázó villámok csaptak ki Isten kezéből. Bizony, az egész világ látni fogja ezt, mégis megmarad a hitetésben és becsapottságban. Az óriások léptei alatt remegnek a hegyek, amikor azonban Isten jár a Földön, a hegyek megoldvadnak.

Miközben egyre hangzik a Mennyben az Isten igazságosságát hirdető dicséret, lesznek szakadások, szétválások, visszaesések és elbocsátások - s ezek refrén-szerűen ismétlődnek - utánuk pedig romok maradnak. Olyan szétválások és elválasztások, amelyeket nem lehetett "megmérni", amíg a mérőön alá nem hullott a Mennyből a Földre. (27)

Az egész Menny együtt éneklí Isten dicséretét, és az egész Föld hallja majd és mégsem hallja meg. Ítéletek söpörnek végig az országokon. Az igazak növekednek majd az igazságosságban, a gonoszok pedig fogukat csikorgatják, és átkozzák Istent.

Ragaszkodj Istenhez, Anna! Szorosan maradj Mellette, és kapaszkodj Belé!

Egyszer vagy kétszer megkönyörült, és haladékot adott, de most már igazán elkezdődött Isten háznépének megítéltetése. (28) Az igazak fénylenek majd, mint a Nap; a megromlott Egyház azonban - bár gazdag, és ékesítve van az Istentől kapott gyönyörű ajándékokkal - Isten szemében olyan, mint a tarló. (29) Mert Isten többé már nem könyörül, és Ézsau hegyét a földdel teszi egyenlővé. Aki arra jár, csodálkozva rúg a porba, ami Ézsau hegyéből maradt, és így szól majd: - 'Hová lett? Még egy hangyabolynyi se maradt belőle! Hova tűnt hát?' - Köveit porrá zúzták, földjét elfújta a szél. Helye sivár pusztasággá lesz, ahová senki sem igyekszik, hogy meglátogassa, mert már semmi sem maradt belőle.

Íme, az Úr hegye: az igazak meglátják majd, és örülnek. (30) Ők mind csatlakoznak majd a hatalmas mennyei kórushoz. Arany utcákon járnak majd, és mannával táplálkoznak. (31) Megállnak majd a mérőön mellett, és nem kell szégyenkezniük. Igazságosság és jogosság Trónod alapja, ó igazságos Isten!

Ó, Igazságos! Ó, egyetlen Igaz! Az emberiség igazságosabbnak gondolja magát Nálad az igazságosoknak és egyeneseknek azonban ki fogod jelenteni, hogy Te mindig igazságos és egyenes voltál és maradsz." (32)

Csatlakozz a kórushoz!

Úr így folytatta: "Csatlakozz te is az Isten fiainak kórusához! Örökre hirdesd Ő igazságosságát! Töltse be kiáltásunk hangja az eget! Töltse be kiáltásunk hangja a Földet is! Csatlakozz az ujjongáshoz, amikor elér hozzád is a dicsőítés hangja! Nagyobb hatása lesz ennek, amint a Földre hull, mint az óriások léptei, maga Isten trónja adja a súlyát.(33)

Örvendezz, ó Menny, és sírjon az egész világ! Örvendjetez, ti igazak, és reszkessen a test! Mert tűz szállt alá a Mennyből, végig a mérőön zsinórján. és egye Isten Fia állja ki a tűzpróbát. (34) Örüljetez, Ó, egek, és örvendezzetez, mert elkezdődött már az ítélet, és közel a végső megváltás. Istenünk minden tartozást megfizet! A mérőön nem távozik el, amíg minden összhangba nem kerül az Isten Fia mértékével. (35) Örvendjetez tehát!"

Majd hozzám fordult: - „Jegyez meg mindent, amit láttál és hallottál, mert k a dolgok valóságosak, és meglesznek; és senki meg nem állíthatja őket!"

Ezzel kézen fogott, és a lángoló zsinór mentén felemelkedtünk a Mennybe

Ahogy felértünk a harmadik égbe, a fény egyre inkább sokszínű, vibráló már-már élővé vált. Az Istent dicsérő ének mennydörgés-szerűen felerősödött:

*"Az Ő igazságossága öröktől fogva, és örökké tart.
Ítéletei bizonyosak, és többé nem tartatnak vissza." (1)*

Ujjongó ünneplés

Amikor Jézus felbukkant az "üvegteregen", hatalmas öröm-kiáltás tört fel az éneklőkből: mindenki felujjongott, hogy láthatja az Urat. (2)

Ahol megérkeztünk a harmadik ég területére, az - úgy tűnt - a Trón-terem túlsó vége volt.

A megváltottak egy emberként táncra perdültek, könnyed, finom oldal-lépésekkel táncoltak: az egész egy régi courante-hoz hasonlított. (3) Életerős, vidám és örvendező mozdulatok voltak ezek. A közelünkben elhal adók kezüket kinyújtva, próbálták megérinteni Jézust, s Ő minden feléje nyújtott kezet sorra megsimogatott. Mindenki boldogan nevetett. Látszott, hogy ez a tánc teljesen spontán alakult ki. A Szent Szellem ereje által táncoltak a megváltottak, vagyis Ő maga vezette a táncot és a táncolók mozdulatait; ezer és ezer embert egyszerre és harmóniában. (4)

Jézus ekkor rám pillantott: "Szükségük van Rám, Anna." - Majd intett valakinek, hogy jöjjön közelebb. Egy hatalmas angyal tűnt elő a kavargó tömegeből, akivel korábban már találkoztam a mozgó ösvényen. Jézus mosolyogva megérintette a felé nyújtott kezemet, nekem pedig ezt mondta: - "Eppgelias addig veled marad." (5)

Eppgeliasz

Szóval, így hívják", mondtam magamban mosolyogva. Az angyal felsőtestével meghajolt Jézus előtt. Az Úr rám mosolygott, utánam nyúlva még megszorította kezemet, és eltűnt a táncolók forgatagában.

Együtt néztük Eppgeliasz-szal az önfeledt táncot.

„Jókor érkeztél, ma az örvendezés napja van.”- mondta.

„Miért?” - faggattam.

„Mi itt minden nap örvendezünk azoknak, akik megérkeztek a Királyságba, ez a mostani ünneplés különleges alkalom: mennyei Atyád éppen most jelentette be, hogy hamarosan elkezdődik a Nagy Aratás - ennek örvendezünk. (6-7) Atya hamarosan elkezdte ezt a munkát, és hirtelen el is fogja végezni: gyermekeit azért tölti el a hála az Ő hűségéért, mert akkor sokakat megment a testvérei közül, Jézus Krisztus, a mi Urunk által.”

„Jaj, de jól Milyen nagyszerű lesz!” - majd kissé csipkelődve és mosolyogva hozzátettem: „Köszönöm Eppgeliasz, hogy ezt elmondtad.”

Erre ő meghajolt, és önkéntelenül is elmosolyodott, hogy a nevén szólítottam, hiszen Jézus éppen az előbb mondta meg a nevét, amit az angyal korábbi találkozásunknál nem akart elárulni.

A sok ezer táncos most köröket alkotott, mindegyik körülbelül huszonnégy főből állt. Elkezdtek körben forogni, a körökön belül pedig hol kifelé, hol belemozdultak. Néhányan felnevettek, de mindenütt öröm-ujjongás uralkodott. Tánc közben ezt énekeltek:

*Újra és újra dicsőségét zengjük,
Újra és újra az Úrban örvendezünk.*

Körökön belül egyenként forogva, mindnyájan ugyanazokkal a mozdulatok, teljes harmóniában ugyanazt a táncot járták, és ugyanazt énekeltek szerte üvegteregen.

Imádat csendben

Akkor - a Szent Szellem, a láthatatlan Karmester intésére - lassulni kezdett a zene. míg végül egy sóhajtással teljesen elcsendesedett: most a "Szela" következett. (8) A megváltottak is abbahagyták a táncot, kezüket felemelve megálltak, teljes csend ereszkedett le, mindenki teljesen Istenre hagyatkozott. Eszembe ott a 65. Zsoltár egyik része, ahol ez áll: "Akkor csendesség lesz előtted ... dicséret a Sionon, Ó Isten." Imádat - teljes csendben.

Majd hosszú szünet után egy lassú, méltóságteljes dallam hangzott fel. Mellette hangszerkíséret hangjait fedeztem fel, bár némelyik hangszer számomra teljesen ismeretlennek tűnt. (9) Talán valamilyen távoli, vagy ősi kultúrából származtak. A hangszeres zenével teljes harmóniában valami új, csodálatos zene is felkeltette figyelmemet. Ez azonban sem énekhangra, sem hangszeres hangjára nem hasonlított. Vajon mi lehetett?

Az imádat tánca

A megváltottak erre a zenére most másféle táncba kezdtek: fenséges, királynak szóló imádat volt ez, táncal kifejezve. A nemes, fegyelmezett, de nagyon energikus, feszes mozdulatok fejedelmi és előkelő stílust idéztek, amely nagy figyelmet igényelt. A Földön talán a "Pavane" hasonlítható ehhez. (10) Úgy éreztem, az Isten iránti tiszteletüket fejezték ki: a Királynak szóló hódolat tánca volt.

A tempóváltás alkalmat adott arra, hogy körülnézzek.

A Trón

A Tróntermet ragyogó fény töltötte be, ellentétben Sátán királyságával, ahol sűrű sötétség uralkodott.

A hatalmas kiterjedésű sima felszín, - az üvegtenger - ahol a megváltottak táncoltak, áttetsző kék fényből készült, s olyan óriási volt, mint egy hatalmas csarnok. Távoli túlsó végén vakítóan sugárzó fehér fényforrást láttam: ennek közepén állt Isten trónja. (11) .

Hatalmas sóvárgás fakadt fel belőlem, és önkéntelenül ezt suttogtam: - "Édesapám!"

Jelenléte ellenállhatatlanul vonzott magához a szeretet kötelével. A hatalmas termetű Eppaggelias letekintett rám, és csak mosolygott.

Az Atya lényét leírhatatlanul fehér fényforrásként láttam. Örök idők óta meglévő változhatatlan dicsősége, amely minden irányban sugárzik Belőle, félelmetes és csodálatos színekben ragyogó hatalmas gömböt alkot. (12) Nagyobb távolságból ez a ragyogó látvány egy hatalmas szemhez hasonló, amelynek pupillája a sugárzó fény forrása. Lehet, hogy azért látszik gömb-formájúnak, mert az üvegtengeren tükröződik - nem tudom. De eszembe jutott, hogy a keresztény templomokban gyakran szerepelt az "Isten szeme" - motívum a mozaik és freskó-képeken. (13) Ott az üvegtengeren állva azon töprengtem, vajon nem azért használták-e ezt a "szem"- motívumot, mert így akarták kifejezni az Atya dicsőségét és mindentudását.

Az Atya személyének nagyszerűsége és mindent felülmúló dicsősége mutatkozik meg a körülötte lévő, szivárványhoz hasonló fény-sávokban, amelyek a fentről a sárgán és aranyszínen át a "sekinah" vöröses-aranyába hajlanak, majd folytatódnak a vörössel, a bíborral, s a kékeken át végül a zöldben végződnek. 4) A Földön látható szivárvány erre, az Istent körülvevő mennyei szivárvány emlékeztet. Ezért mondja Isten, hogy "az Én ívemet helyeztetem a felhőkbe..." (15)

Közelebb

Annyira elmerültem az Úr csodálatában, hogy mindenről elfelejtkezve csak álltam, és néztem Őt. Eppaggelias megérintette a vállamat, hogy figyelmemet magára vonja: - "Gyere csak velem!" - mondta, és lassan elindult a Trón felé. Körülöttünk ezek táncoltak és

énekeltek, néha át kellett bújnunk a felemelt karjuk alatt, de mi csak egyre közeledtünk a Trónhoz.

A fényáradat, amelybe beléptünk, egyre erősödött, s ezzel együtt egyre jobban éreztük az erőt is, amely felénk áradt. Ahogy közelebb értünk, a ragyogás egyre inkább hasonlított a sarki fény hullámzó és lüktető fényíveihez. (16) Mégsem vakított el mint a Nap, ha a Földről belenéz az ember. Ezt a fényt szinte érezni, tapasztalni lehetett, sőt egyenesen bele is nézhettünk. (17)

Az angyalok dicsőítése

Ezer és ezer angyal körözött a trón körül és fölötté, és egyre többen csatlakoztak hozzájuk.

Csoportosan repültek a "korona" fénykörén belül, amely a Trónt körülvette: minden csoport olyan színű ruhát viselt, amilyen szín-sávban repült. Más és más zenét keltettek röptükkkel, aszerint, hogy milyen magasan, milyen sebességgel, vagy milyen "alakzatokban" repültek. (18)

Ahogy a "zúgófa" (ősi gyermekjáték: zsinórra erősített lapos fadarab, mely forgatva zúgó hangot ad) is különböző hangokat kelt - minél gyorsabban forgatják, annál magasabbakat és erősebbeket - ugyanúgy, ezeknek az angyaloknak a repülése is más és más dicsérő hangot adott. Ez a zene azonban különbözött a hangszerek, vagy az énekesek hangjától. Bizonyára ez volt az a gyönyörűséges hang, amit korábban hallottam, csak nem tudtam, honnan ered.

Mintha úsztak volna Isten dicsőségében, ezek az angyalok oly hihetetlenül boldogok voltak. Rám is átragadt az örömük: az örökkévalóság sem elég hosszú, hogy dicsérjük és imádjuk Istent, s befogadjuk az Ő örömét, amely visszasugárzik ránk! (19)

Időnként néhány "különböző színű" angyal együtt repült, s közben olyan dicsérő zenét keltett, amely különbözött az "egyszínű" angyalok hangjától.

Azonosulás a dicsérettel

A dicséret hangjai - mint a trón-terem fényei is - akadálytalanul átmentek rajtam. Belém hatoltak és átjártak: egészen eggyé váltam a dicséret zenéjével. Szinte magam is dicséretté váltam. Ekkor eszembe jutott, hogy egyik zsoltárában ezt mondta Dávid: "De én imádság vagyok ... " (20) - azaz szinte Ő maga is imádsággá vált. Ugyanez történt velem is a trónterem dicsérettel teli légkörében.

Epaggeliasz kissé megállt a táncosok között, és így szólt: - "A harmónia, az egység, és az a vágy, hogy az Atyának megadjuk, ami Őt illeti. - vagyis szüntelen odaadjuk magunkat. és egyre többet fogadjunk be Őbelőle, miközben dicsérjük és imádjuk Őt, - ebből származik ez a gyönyörűséges zene."

"Igen, igazad van." - válaszoltam egyetértően.

Rövid ideig még hallgattuk a zenét, figyeltük a táncosokat, majd továbbindultunk.

Ahogy közeledtünk a trónhoz, az volt az érzésem, hogy szinte látom a dicséretet. (21) Áttetsző volt, már-már láthatatlan: én azonban mégis láttam. Úgy tűnt, hogy különböző fajtájúak. Némelyik ruhaszövehez volt hasonló, másik apró részecskékből állt. A hálaadás például fény-madarak repüléséhez hasonlított.

A dicséret megtisztítása

Az angyalok a dicséretnek egy részét - még mielőtt azok Isten színe elé érkeztek volna - röptükben összegyűjtötték az üveg-tengerről. és saját dicséretükkel együtt beleszórták a hatalmas szivárvány (vagyis az Atya körüli ragyogás) minden színárnyalatába. Némelyik dicséret előbb egy kis oltárra került, amelyen mintha izzó szénét láttam volna. (22) Nem értettem, miért kerül a dicséret egy része máshová, mint a többi.

És, lám, Epaggeliasz máris válaszolt kimondatlan kérdésemre: - A dicséret egy része már összhangban van a mennyei dicséretnek másik részének azonban, előbb át kell mennie a

Isten jelenlétének angyalai

Ennél a kis oltárnál halvány levendula-színű ruhát viselő angyalok szorgoskodtak. Köntösük ujját és szegélyét mély bíbor és aranyszínű hímzés díszítette, hozzá aranyszínű övet viseltek. Tenyerük szintén bíborszínű volt. Ezek bizonyára Isten jelenlétének angyalai lehetnek - gondoltam. (24) Mindenre gondosan figyeltek, ami az Atya színe elé került. Olyan nagy gyöngédséggel bántak minden dicsérettel, ami az Atyához szállt fel az oltárról, mint ahogyan a pásztor bátorítja és támogatja az újszülött bárányt. De akár belefónódtak ezek a dicséret az angyali harmóniába és ezzel együtt a Trón körüli szivárvány színeibe, akár a kis oltáron izzó parázsra kerültek - mint ahogy a galamb repül a fészkére: előbb-utóbb minden, de minden az Atyához szállt fel. (25) A dicséretekből semmi nem veszett kárba, nem jutott máshová, és senki nem lopott el belőle.

Színek, illatok és hangok összefonódása

Csak ekkor vettem észre, milyen csodálatos illat veszi körül a Trónt. Különös módon, a hangok, színek és illatok itt valahogyan teljes egységbe olvadtak. (26) A Földön ezeket nem lehet összekeverni, vagy egyesíteni, úgy ahogy itt a Mennyben egységbe olvadnak. Ott lent is érzékelhetjük őket egyidejűleg, de itt mintha ugyanolyan természete lenne a hangnak, színek és illatnak. Olyan, mint amikor vizet öntesz vízbe: könnyen keverednek, mert mindkettő ugyanolyan. Itt fõn ugyanez a helyzet ezzel a három dologgal. Nekünk furcsának tûk, hogy a hangot látni is lehet, a színeket hallhatjuk, és az illat szinte kézzelfogható. A Mennyben azonban mindez természetes, helyénvaló, sõt teljesen magától értetõdõ.

A Hét nagy láng-nyelv

Hét nagy tűzláng lobogott a Trón előtt: hét hatalmas fáklya. (28)

Epaggeliasz így szólt: - "ezek állandóan a Trón előtt égnék, s bennük a Szent Szellem nyilatkozik meg, Aki itt fenn is, és lenn a Földön is kinyilatkoztatja magát. E hét tűzláng a Bárányban ölt testet, és a Szent Szellem a Bárány tõi veszi, amit kijelent. A teremtett mennyei lények seregébõl a szentség tüzében égõ szeráfok emlékeztetnek leginkább a Szent Szellem ezen tűzlámpásaira. (29) Ők Felette égnék, a tűzlángok pedig Elõtte."

Szeráfok

Feltekintettem, és közvetlenül a Trón fölött - ott, ahol a legerõsebb volt a fény tûzben égõ mennyei lényeket pillantottam meg. Mindegyiknek hat szárnya volt. Idõnként láthattam az arcukat, és a szárnyuk mozgását is. Úgy égték, mint gázfáklya, amelybe még levegõt is fûjnek, vagy a rakéta hajtómûve. Soha még ilyen gyönyörûséges és tiszta zenét nem hallottam, mint ami belõlük áradt!

A huszonnégy vén

A trón körül, az erõs fehér fényben huszonnégy igen magas lény állt. (30) Fejükön koronát viseltek, nyakukban pedig láncot, amelyen egyetlen arany medál függött. A hajuk hófehér volt, és egész lényüket fény töltötte be. Látszott rajtuk, hogy õsidõk óta itt vannak, hogy bölcsék és óriási felhatalmazást hordoznak.

Epaggeliasz ekkor a Trón közelébe vezetett, egy szabad területre.

A négy élőlény

A nagyobb fényár kellős közepén négy élőlényt pillantottam meg. (31) Mindegyiknek hat szárnya volt. és annyira átjárta őket a fény, hogy leírhatatlanul fehérnek látszottak. Az első borjúhoz, a második oroszlánhoz, a harmadik sashoz. a negyedik pedig emberhez hasonlított. Aranyból volt a fejük, lábuk, mancsuk, patájuk és a karmaik is. Testüket mindenhol szemek borították. Gyönyörűek és félelmetesek voltak.

Az emberképű ragyogó élőlény átlátszó ruhát viselt, melynek magas gallérja egészen a füléig ért. Ez a gallér olyan volt, mint egy fehér csipkéből készült nyitott legyező, melyet arannyal hímeztek ki. Arany vállrész és mellrész egészítette ki a ruha középső részét. A pókháló vékonyságú szöveten keresztül láttam, hogy egész testét mindenhol szemek borították. Mindegyik élőlénynek két keze volt a szárnyai alatt.

Amikor a megváltottak térdre hullottak a tánc során, ez a négy lény meghajolt (32) a Király előtt. A kezükben arany poharakat tartottak, amelyeket bemutatnak a trón előtt. (33)

Epaggeilas így szólt hozzám: - "Ők az élő teremtmények négy nagy csoportját képviselik. (34) Az Ige azt mondja, hogy minden azért létezik, hogy Istent dicsérje. (35) Ők képviselik a teremtett világnak azt a részét - a hűséges maradékot - amely betölti ezt az Igét. Amit tesznek, azt Isten az egész teremtésnek tulajdonítja - úgy fogadja, mintha az egész teremtett világtól származna."

"Miért van aranyból a fejük?" - kérdeztem suttogva.

"Az aranya rangjukat és pozíciójukat jelképezi, amelyet azok között kaptak, akik a teremtett világot a Trón előtt képviselik" - válaszolta a kísérem. "Ez a fém értékes a Földön is, itt pedig Krisztust jelképezi. Ezért az, hogy aranyszínűek, azt tükrözi, ami valóban értékes itt: Isten imádatát. A hűséges maradékkal Isten maga foglalkozik. Ez a négy élőlény a biztos maradékot képviseli. A Trón előtt a Mindenható és Dicsőséges Istent szüntelenül dicséri és imádja amit /akit Ő teremtett. A fehér szín azt az ártatlanságot jelképezi, amely eredetileg az Általa teremtett egész világot jellemezte. Ez arra emlékezteti az Urat, hogy kezdetben minden teremtménye tiszta és romlatlan volt."

A dicséret-áldozat befejezése

A megváltottak dicséret-áldozata és hálaadása lassan a végéhez közeledett. A megváltott szentek egy emberként előreléptek, s átkarolták egymás derekát, jobb lábukkal térdre ereszkedtek a Trón előtt, fejüket pedig meghajtották a hódolat jeleként. A huszonnégy vén és a négy élőlény is letérdelt, s együtt kiállották, hogy - "Ámen". (36) - Ezzel fejeződött be a tánc.

Az angyalok megszámlálhatatlan serege - akik mind Őt dicsőítették odafönt, szivárványgömb ragyogó sávjaiban - mozdulatlanul állt, mint egy hatalmas orgona ezer és ezer sípja, végeláthatatlan sorokba rendezve.

A csendben végül Isten maga szólalt meg.

Az Atya ölében

„Gyermekeim. ez gyönyörű volt!" - mondta az Atya-Isten. – „Most már pihenjete!"

Akik eddig táncoltak, szétszéledtek, és kis csoportokban beszélgetni kezdtek.

Közösségük olyan meghitt melegséget árasztott, mint amikor a gyermekek szerető édesapjukkal együtt a tábortűz köré telepednek.

Epaggeiasz hozzám hajolva így szólt: - "Most figyelj!"

A gyermekek hála-áldozata

Most gyermekek százai siettek a Trón elé, miközben az egyik angyal furulyáján valami

egyszerű dallamot játszott. (1). A legkisebbeket karjukban hozták az angyalok és a megváltottak, a nagyobbacskákat pedig kézen fogva vezették.

A gyermekek kis virágcsokrokat hoztak Jézusnak és az Atyának. (2) Jézus minden egyes gyermeket megcsókolt, és az Atyával együtt elbeszélgetett velük. Óriási fény-kezek nyúltak ki a Tróntói, ahogy az Atya átvette a virágcsokrokat (3) Minden egyes gyermeket megsimogatott, és meg is áldotta őket. – „Köszönöm szépen!” - mondta az Atya külön-külön minden gyermeknek, és a saját nevükön szólította őket. (4)

"Ők azok, akik fiatalon haltak meg" - magyarázta a kísérem.

Azonnal tudtam - bár magam sem értettem, miért - hogy ezek a gyermekek spontán vetélésben haltak meg, vagy művi abortusz áldozatai lettek.

Epaggeliasz folytatta: - "Itt neveljük fel őket felnőtt korukig. Angyalok és a saját testvéreik - a megváltottak - tanítgatják őket."

Erre kérdően ránéztem, és Epaggeliasz azonnal észrevette meghökkenésemet.

- "A mi Istenünk sok titka mostanában tárul fel, Anna! (5) Egyesek előtt a megértés könyve már nyitva is van."

Majd ismét a gyermekekre nézve folytatta - "Istenünk már a fogamzás pillanatától kezdve képes a gyermekek szelleméhez szólni. Az anyaméhben lévő magzat pedig már élete első pillanatától képes arra, hogy válaszoljon." (6)

Most én is a gyermekekre néztem, és hirtelen eszembe jutott, hogy Keresztelő János már édesanyja méhében "válaszolt" az Úr Szellemének (7).

Ha a Szent Szellem kutatja magának az Istennek titkait, az Ő gondolatait, mint az Ige mondja - akkor az is természetes, hogy képes kapcsolatot teremteni a gyermek szellemével, még születésük előtt is. (8)

A művi abortusz által megölt gyermekek kis henna-csokrokat hoztak az Atyának, annak jeléül, hogy megbocsátottak azoknak, akik a halálukat okozták, egyúttal ilyen módon kérték az Atyát, hogy Ő is bocsásson meg ezeknek az embereknek. (9)

Miközben ezt figyeltem, egészen elborított az érzés: milyen igazságos a mi Istenünk! Hiszen még, ezeknek a gyermeknek is megadta a lehetőséget, hogy Krisztushoz jöhessenek, és akik Őt választották, azok most mind itt is vannak a Mennyben. (10)

Epaggeliasz megnyugtatott: - "Jézus kezéből senki sem ragadhatja ki az övét, Anna! Senki sem veszhet el közülük!"

Szeráfok éneke

A gyermekek kifelé indultak a trónteremből, s ekkor a szeráfok éneke csendült el:

*Részünk a legnagyobb kiváltság,
Ő gyémántok gyémántja, mi Istenünk,
Örökkévaló, magasztos Isten,
Isten, Kit szemlélhetünk.*

Mialatt ebben az erős fényben az Atyát csodáltam, a szemem kezdett hozzászokni a ragyogáshoz. Miután a gyermekek elmentek, már sokkal tisztábban láttam a Trónt.

A Trón

A Trón karfái alatt, mindkét oldalon egy-egy hatalmas kérúb (11) állt. A lángoló fényen keresztül éppen rám néztek. Mindkettőnek különlegesen "megkomponált" teste volt: mind a négy élőlény vonásait viselték. Ember-arcuk volt, és sas- szárnyuk, de emellett még az oroslán és az ökor testének egyes részeit fel lehetett ismerni bennük. Ők őrizték Isten trónját jobbról és balról. Páratlan szépségük annyira ragyogott, hogy szinte "álló villámlásnak" látszottak, amelyet halvány levendula-színű körvonal keretezett, ily módon mutatva formájukat.

A Trón maga, amelyen az Atya ült, szent és sérthetetlen erényekkel volt ékesítve: igazságossággal, jogossággal, szentséggel, kegyelemmel, és még sok mással. (12)

A Trón felbecsülhetetlen értékei

Ismét Epaggeliasz szólt hozzám, mert észrevette, hogy mennyire kitartóan csodálom a Trónt körülvevő fényt. - "Anna, ezek azok a mennyei dolgok, amelyeket nem lehet..."

Nem fejezte be, de úgy éreztem, azokról a dolgokról beszél, amelyeket a gonosz nem érinthet, amelyek szent és örökkévaló értékek.

Epaggeliasz így folytatta: - "Ezek a felbecsülhetetlen értékek, nem teremtett dolgok, hanem öröktől fogva léteznek. Az ellenség szeretné őket, megkaparintani, mert értékesebbek az aranynál. A Sátán aranyat és ezüstöt kínál értük, de földi gazdagságért ezek nem szerezhetők meg. Bölcsesség, gondoskodó előrelátó öröm, békesség, igazmondás, őszinteség, hűség, megbízhatóság - ezek ékesítik Mindenható trónusát. Ezekhez képest a drágakövek említeni sem méltók, még az utcák is aranyból vannak, de a hit mégis sokkal értékesebb, mint a drágakövek, a könyörületesség pedig többet ér, mint a gyémánt." (13)

Újból belemerültem Istenünk félelmetes és gyönyörű fényének csodálatába. Megint csak ezt suttogtam: - "Édesapám!"

Az Atya

Ebben a ragyogó fényben az Atya alakjának csak egy részét láttam: (14) a láb - legalábbis, úgy tűnt - és ruhája szegélyét, amely leért az üvegtengerig. Villám fénye cikázott és villogott a ruháján. (15) A vakító fényességben valami keveset láthattam a kezéből, és ruhájának bő ujjából is, melyek a karját takarták. Derekától fölfelé, a Belőle kiáradó fény erőssége, tisztasága és szentsége miatt, már csak a világosságot érzékelttem, de alakot nem láttam. (16)

Miután Jézus az utolsó csecsemőt is átadta az egyik angyalnak, aki kivitte trón-teremből, Atyám végre megszólított:

- "Anna, gyermekem!"

Jézus hozzám fordult, és rám mosolygott. Epaggeliasz pedig előre tessékelt, hogy lépjek közelebb a Trónhoz.

Az Atya színe előtt

Reszkető térdekkel közeledtem a mindent megemésztő fényhez. Mikor arra a helyre értem, ahol az előbb a gyermekek voltak, térdre estem, és arcra borultam. (17) Ekkor Jézus hozzám lépett, felsegített, és meg is erősített, ahogy megfogta a kezem. - "Atyám, itt van a húgocskám, és látni szeretne Téged."

Amint talpra álltam, fény-karjai felém nyúltak a tündöklő ragyogásból, az Atya felkapott, és magasra emelt; oly természetesen, mint mikor az apa felkapja kisgyermekét.

Atyánk ölében

És az ölébe ültetett. (18)

Ekkor teljesen elborított a szeretet, a hála és a megnyugvás, olyannyira, hogy gondolkodás nélkül felemeltem mindkét karomat, és arcomat a fénybe temettem. Valahogy úgy, mint a kisgyermek odabújik apjához, vagy anyjához, és az annak ruhájába fúrja.

"Édesapa!" - rebegtem, s közben békesség járt át, minden képzeletet felülmúló békesség.

"Nagyon kedves vagy Nekem, Anna."

"Szeretlek Téged, Édesapám!"

"Én is szeretlek téged, Anna!" - mondta, és közelebb vont magához.

Ekkor - miközben mindketten így örültünk egymásnak - a legbelsőbb kérdésére válaszolva ezt mondta.

Remény

Akiket arra hívtam el, hogy közel jöjjenek Hozzám, azok megkapják az Én békességemet (19). De csak azok tudják befogadni ezt az állandó békességet, akikben él a reménység (20). Tudod, Anna, ha valaki elveszti a reménységét, akkor az ide-oda hánykolódik, és biztonságos kikötő után kutat. Azt akarom, hogy gyermekeim Rám függesszék tekintetüket, Bennem reménykedjenek, s ne a földi események folyton változó és mulékony kavargását figyeljék. Azt akarom, hogy túl nézzenek a földi panorámán, felfelé tekintsenek; hogy lássák meg azt a távoli partot, ahová hajóznak; arra vágyom, hogy Én tölthessem be a szívüket, gondolataikat, Engem lássanak és halljanak. Akkor támad fel bennük az a reménység, ami békességet ad."

Ekkor felnéztem Rá - oda, ahol Atyám arca lehetett, s amit a tündöklő ragyogás miatt nem láthattam.

Egyre közelebb Hozzá

Így folytatta: "Akik Bennem gyönyörködnek, és találják meg igazi örömeiket, azokat az Irántam való vágyakozásuk egyre közelebb vonzza Hozzám, Anna. S ahogyan közelednek Hozzám, úgy távolodnak el egyre jobban a földi dolgoktól. Úgy vonzza őket egyre erősebben - mint a gravitáció ereje - az Én birodalmam, az Énutánam való vágyakozás; a kívánság, hogy Engem igazán megismerjenek: hogy megtapasztalják az örökkévalóságot már a földi létben is. Hamarosan ez a vonzás úgy felerősödik, hogy letérnek a földi pályáról, megszabadulnak a földhöz-kötöttségtől, és gyorsuló tempóban áttérnek arra a pályára, amit Én jelöltem ki a számukra. (21) Nem akarok tovább sötét felhőkben lakozni (22). Azt akarom, hogy gyermekeim végre megismerjék a saját Édesapjukat, Anna, hogy lássanak és halljanak Engem; hogy megértsék, hogy szerető Atyjuk vagyok, és figyelemmel kísérem minden lélegzetvételüket. Az IGAZSÁG, Aki az Én Fiam, eljött a világba. Sokan "meglátták", és kijöttek börtön-cellájukból. De az Én Fiam azért jött, hogy Rólam tegyen tanúbizonyságot, Engem jelentsen ki, és megmutasson Engem a világnak (23). Hamarosan ez a kinyilatkoztatás a jelenben válik valósággá. Az a kibontakozó folyamat, amely Fiam földi küldetésével kezdődött el - az Ő fokozatos lelepleződése és megmutatkozása - nemsokára a csúcspontjára ér, és olyan világossá válik, mint még soha."

Látomás a felkavart vizekről

Ekkor egy kezet láttam, amint egy tó vizét felkavarta. A zavaros és hullámzó víz semmit nem tükrözött vissza, csak a saját zavarosságát mutatta.

"Amíg a népek tengere egyre zavarosabb és viharosabb lesz," - folytatta Atyám - "a szellemi vizek egyre inkább letisztulnak" (24-25). (Ezt követően ismét egy kezet láttam, de most egy sima felszínű és tiszta tó fölött, amelyben tökéletesen visszatükröződött.)

"Gyermekeim meg fognak ismerni Engem. Ugye segítesz ebben, Anna?" (26)

A felajánlott megbízatás

"Ha szükséged van rám, Apu, persze, hogy segítek." - mondtam.

"Azért emeltelek fel Magamhoz ebben az órában, hogy betekinthesz Mennyei Királyságomba, együtt repülj a fehér Sassal a ritka levegőben, megpihenj a Sas fészkében, és megízleld annak az örömét, hogy közvetlenül az Én kezemből ehetsz. És azért, hogy amit Tőlem kapsz, amit az Én tenyeremből eszel, azt mások is "megemészthessék". (27)

"Hogyan, Édesapa?"

"Úgy, hogy lehetővé teszed a számukra, hogy a te szemeddel lássanak, és amit itt tapasztaltál, azt ők is átélhessék; s ezzel feltámaszd bennük a reményt mert rajtad keresztül Én üzenem nekik, hogy:

REMÉNYSÉG!

„Ezekben a napokban új dolgot cselekszem, és mindenkinek, aki éhezi és szomjazza közelségemet, annak enni és inni adok.

Te leszel az Én kancellárom." (28)

"Talán a kincstárnokod?" - szaladt ki a számon (mivel csak nemrég hallottam, kancellár szót a rádióban).

"Nem, nem" - nevetett Atyám, - "a titkárnóm leszel."

"Ja, az más" - sóhajtottam megkönnyebbülten, mivel úgy gondoltam, a titkár feladatoknak talán meg tudok felelni, - az Úr segítségével - tettem hozzá gyorsan magamban.

Levél az otthoniaktól

Így folytatta: "Mondd el nekik, amit itt láttál és hallottál, ismertesd meg velük Én szívemet, és adj nekik reménységet azzal, hogy megmutatod, milyen az igazi otthonuk' (29). Amit leírsz, olyan lesz a számukra, mint amikor a katona végre levelet kap hazulról. Amikor valaki szeretteitől távol harcol, és levele érkezett otthonról - jó híreket hoz a családjáról és az otthoni tájokról - az óriási reménységet jelent a számára. Akkor ismét lesz ereje tovább harcolni, mert vágyakozik az otthona után, és megerősödik abban, hogy az övéi nagyon szeretik és hazavárják. A reménység, Anna, az Én ajándékom az embereknek: enélkül elgyengülnek, megfáradnak, és elhagyatottnak érzik magukat."

"Miért éppen engem választottál, Apu?"

"Azért, Anna, mert egyszerű vagy, és nem túl okos. Már a világ teremtése előtt elhívtalak téged erre, de nem azért, mintha bölcs lennél, vagy intelligens, hanem mert gyönyörködöm benned (30 - 32). Fiam is gyönyörködik benned. A Szent Szellem is gyönyörködik benned. És ma azért hoztalak ide, azért hívtalak magamhoz, hogy megkérjelek, segíts Nekem."

„Igen!”

Hát persze, hogy segítek Neked!" - válaszoltam - "De arra kérlek, Édesapa, Te segíts nekem, hogy többé ne vétkezzem Ellened. Hitelesen akarlak Téged képviselni. Kérlek, tarts tisztán engem, hogy ezt az ajándékot nehogymocskoljam, és a bizalmadat nehogyelveszítsem!"

Csak Őbenne!

Így válaszolt: "Csak Őbenne, Anna, a Fiamban Csak Benne bízom. (33) Csal az Ő élete, az Ő szolgálata, és a Szent Szellem munkája rajtad keresztül - csak az megbízható.

Drága gyermekem, te teljesen megbízhatatlan vagy (34). Ahogy Fiam élete növekszik benned, úgy tűnik majd, mintha te lennél egyre megbízhatóbb; de tulajdonképpen Ő az. Aki megbízható - benned: csakis Ő! És ez így is lesz mindig. (35)

Most rövid szünetet tartott, majd így folytatta:

"Ettől fogva időt kell szakítanod arra, hogy Velem lehess, Anna! A kancellároknak fel kell növekedniük a feladatukhoz, növekedniük kell a kenetben és hatalomban. (36) Gyermekeim, a szívem a gyermekeimhez fordult. Mutasd meg hát nekik az Én szívemet, hogy ők is Hozzám forduljanak (37).

Ezzel felemelt az öléből, és maga elé állított az üveg-tengerre. "Most pedig állj Elém!" - mondta.

Félelmetes és csodálatos összegyülekezés

Ekkor a trónteremben valami óriási mozgolódás támadt. Minden irányból angyalok sokasága gyülekezett a Trón köré. Akik repülve érkeztek, azok egy részinek volt szárnya, másoknak nem. A magasban is megszámlálhatatlan angyal sereg gyülekezett, a Trón felett, és a sugárzó fény-körben levők is csatlakoztak hozzájuk.

Most a Trón közeléből ének indult el, és végighullámszórt az angyalok köreit Amint átvették az éneket a külső körök, egyre fokozódott az ereje, egészen a le: távolabbi szélelig,

ahol a mennyei seregek szüntelen repültek: ott már mennydörgés-szerű hangerővel szólt. Úgy tűnt, ami a Trón közeléből származik, azt veszik a többiek, s minden átadáskor növekszik az ereje, míg hatalmassá nem duzzad, és úgy kerül ki a külső körökbe. Átjárt ez az ének, és felvillanyozott:

*Dicsérünk a magasságban,
Dicsérünk a mélységekben.
Dicsérünk, mert szeretsz minket,
Dicsérjük áldott ítéleted.
Dicsér Téged a Nap és a Hold,
Dicsérnek keringő csillagok.
Dicsér a zengő angyali kórus,
Közelen, s távolban magasztalók.*

*Gyermekek zengnek Néked, Atyám,
Szent Fiú, szüzek éneke dicsér,
Szent Szellem, Tiéd a magasztalás,
Fejezd be most, amit elkezdted
Réges-régen, Hallelúja,
Mikor együtt énekeltünk. (38)
Áldott Atya, Fiú és Szent Szellem,
Hozzád száll dicséretünk.*

(Ekkor a megváltottak is csatlakoztak a kórushoz.)

Hirtelen angyalok megszámlálhatatlan sokasága fújta a trombitájába: (39) csodás hang volt, félelmetes, nagyszerű, felvillanyozó és dicsőséges. Amint meghallották a trombiták, mindenki egyszerre és nagy tüzzel kiáltotta:

*„Dicsőség Istennek!”
„Dicsőség Istennek!”
„Dicsőség Istennek!”
„Dicsőség Istennek!”*

Soha még ilyen erőteljes dicséretben nem vettem részt. Szinte a lélegzetem is elállt. Az ének végeztével a huszonnégy vén a Trón elé tette koronáit, és arca ült az Atya előtt. Hasonlóképpen a négy élőlény, a megváltottak sokasága és Üvegtengeren lévő angyal-sereg is leborult. Én is arcomra estem, hiszen ki állna meg Ő előtte? Az angyalok a magasban, egyhelyben állva, hódolattal tisztelegtek az Atya előtt.

Ebben a csendben végül egyetlen sófár hangja szólalt meg. (40) Úgy éreztem, a hangot az egész Menny visszhangozza. Amint elhalt a sófár hangja, villák, mennydörgések és tűz jött ki a Trónból.

Majd a Mindenható Isten szólt:

"Állj fel, Anna"

Felálltam, de egész testem remegett. A többiek is mind felálltak.

Tizenkettedik fejezet

A BEIKTATÁS

A Trón belsejében a villámlás-mennydörgés egyre erősödött, és időnként tűz-sugarak lövelltek fel belőle. (1)

Két tanú bizonytsága

Jézus így szolt: - "Atyám! Anna az enyém, és Királyságomhoz tartozik. (2) Készen áll, hogy Tóled kapott megbízatását betöltse." - Majd hozzám lépett. - "Én is megerősítem ezt a megbízatást, amely mostantól fogva érvényes, mivel két tanú bizonyítja. Atyám és Én, mindketten tanúi vagyunk ennek." (3)

Az aranylánc

A Tróntól most Atyám hatalmas fény-karjai nyúltak felém, és huszonnégy medálból összefűzött nagy aranyláncot tett a nyakamba. (4) A központi medál, amely nagyobb volt a többinél - éppen a szívem fölött függött. (5) Ránéztem láncra, és láttam alatta a sokszínű palástot, amit korábban Jézustól kaptam.

Atyám neve

Ezután Atyám kinyúlt, és kezével megérintette a homlokomat: (7) valóság égetett, mint egy tüzes pecsét. - "A nevem most már Anna homlokán van." - hirdette ki, s hangja úgy zengett, mint hatalmas, rohanó vízáradat. (8) Majd újból kinyúlt fény-keze, s királyi jogarával megérintette mindkét vállamat (9) - "Anna mostantól fogva az Én kancellárom" - mondta.

Jézus megerősítette: - "Én is tanúskodom erről!"

A Szent Szellem. Aki láthatatlan. Atyám baloldala felől szolt: - "Én is tanúsítom erről!" (10)

A huszonnégy vén ajándéka

Most egy másik hang szólalt meg a huszonnégy vén közül: - "Bízol-e Istenben?" "Igen. bízom Benne." - válaszoltam, odafordulva ahhoz a vénhez, aki kérde.

"Akkor jöjj ide!" - hívott magához. Kezét az aranyláncon lévő medálok egyikére téve, nagy hatalommal és ünnepélyes komolysággal azt mondta: - "Íme, továbbadok neked minden ajándékot és kegyelmet, amit kaptam." (11) - Azzal intett, hogy lépjek tovább, a következő vén elé.

Ő is ugyanezt kérdezte, majd válaszomra rátette kezét az aranylánc következő, érmére, és ugyanazzal az áldással bocsátott tovább. Így mentem körbe, mind a huszonnégy vén előtt.

„Szíved az Enyém”

Most újból Mennyei Atyám szolt hozzám: - "Jöjj Hozzám!" - mondta. - "Nézd csak a megbízatásod jelvényeit!" - A nyakamban függő huszonnégy arany pecsét-érem úgy ragyogott, mint a gyémánt, ha erős fény esik rá. - "Mindazok az ajándékok és mindaz a kegyelem, ami Krisztusban van, most már a tiéd." (12) - mondta. Azután kezét a középső, legnagyobb medálra téve, nagy gyengédséggel így folytatta:

"Szíved már az Enyém.

Szíved már az Enyém.

Szíved már az Enyém" (13)

Ezután az Atya mutatóujjával megérintette mindkét szememet. Úgy éreztem, mintha villámcsapás futott volna keresztül rajtam. – „Isten uja érintette meg a szemedet, Anna.” (14) - Majd mindkét tenyerének alsó részét a szemeimre tette: majdnem hanyatt estem a belőle áradó erő miatt.(15) Ezután ujjait a fülembe helyezte, mire újabb "villámcsapás" hatolt át rajtam, azután az orromat érintette. - "Nyisd ki a szádat, Anna!" - mondta, és most a nyelvemet érintette meg: égetett, mint az oltár parazsa. (16) - "Emeld fel a kezedet!" - folytatta Isten.

Nyomban villám csapott át ujjaimon és tenyeremen. Most két kezét a vállaimra helyezte, azután karjait keresztezve megismételte ezt. (17) Ezután a szívem és a rekeszizmom tájkára tette kezét, majd a csípőmre és a térdemre. Végül Isten lehajolt. és két kezét a lábfejemre helyezte. (18) Olyan erő lövellt belénk, mintha szöveget vertek volna a lábaimba.

A kard, melyet nem ember készített

"Ma egy kardot adok kezedbe, ami nem emberi kéz által készült. (19) Kétélű e2 a kard, amely elzárhatja, de meg is nyithatja az élet fájához vezető utat." Majd a közelállók közül szólított meg valakit: - "Hozd ide Annának a kard hüvelyét!"

Egy hatalmas, erős angyal jött előre, letérdelt, és a trón körüli fénybe nyúlva átadta a kard hüvelyét az Atyának.

Az angyal mellett két kérúb állt: két és fél méternél is magasabbak lehettek Mindkettőnek két arca volt: egyiküknek elől ember -, hátul pedig oroslán-arca a másiknak elől sas - hátul pedig ökor-arca volt. (20) Két szárnyuk alatt két kezét is láttam. Egyenes lábaik az emberekéhez hasonlítottak, de patában végződtek. Testüket sötétszürke tollak borították: mintha hal-pikkely mintázatú, testhez simuló feszes sodrony-ing lett volna rajtuk. Mindenhol, még a szárnyuk alatt is szemek borították a testüket. Még a mennyei lények között sem láttam senkit, akik ennyire félelmetesek és ugyanakkor fenségesek lettek volna.

"Lépj előre!" - szólított Atyám. - "Hadd, kössem fel!" - A kardhüvely tiszt: aranyból készült finom munka volt, és a bal oldalamon függött. - "És most a kardot!" - mondta.

Az előttem lévő Fényből, ahol az Atya ült, egy csodálatos szépségű, ragyogó kard tűnt elő. Úgy láttam, a pengéje fehér aranyból, vagy gyémántból készült arany markolata pedig drágakövekkel volt ékesítve. Átlátszónak tűnt: az "anyaga" fényből és tűzből volt ötvözve. Megállt előttem a levegőben, és lebegett. Jézus előre lépett, és az Atyával együtt kezüket a kardra helyezték. Most még fényesebben szikrázott. A kard belsejében mintha villámlott és döngött volna vagy valami robbant volna benne. Amikor mindketten visszahúzták kezükkel gyönyörű hangok áradtak belőle - talán éneket is hallottam.

"Ragadd meg a kardot!" - mondta Atyám.

"Anna" - szólt Jézus - "hadd segítsek." - Jobbomhoz lépett, kezét az enyémre tette, és együtt nyújtottuk ki kezünket a kardért, amely hirtelen a kezembe szökkent. Jézus rám mosolygott. - "Te is forgathatod ezt a kardot, hiszen mi ketten egyek vagyunk. (21) Kívülről nézve a kardot a hüvelybe rejti, de belülről is rejtve van a kéz és a száj számára." (22)

Ekkor a kard hirtelen átváltozott egy vörös színű lúdtollá és tintatartóvá: amelyben aranyszínű tinta volt. (23) Jézus így folytatta: - "A Szent Szellem az Atya nevében ír. A Szent Szellem mindig csak végrehajtja a feladatot soha nem Ő a kezdeményező Anna." (24) Erre a toll belsejéből kristálytiszt víz kezdett folyni, s a vízben tűz-szikrák villantak fel. - "Ő az Én nevemben, és Királyságom kiterjesztése érdekében ír" - mondta Jézus. Most a toll és a tintatartó újból karddá változott. Jézus tovább magyarázott: - "Ez a nem ember-készítette kard fogja szétvágni a láncokat. és a vas-igákat." (25)

Jákin és Boáz

Atyám ekkor így szólt hozzám: - "Mostantól fogva Jákin és Boáz veled tartanak" (26) - s a két kérúbra mutatott. - "Ők őrzik a kardot. (27) Igen erősek, és teljesek szeretettel: a barátaid lesznek." - Majd a kérúbokhoz fordult: - "Vigyázzatok rá, és őrizzétek hűségesen!" – Azok meghajoltak, majd egy hátraarc után újból meghajoltak. Testüknek ugyanis két eleje volt, háta pedig egy sem. Akkor Atyám újból hozzám szólt: - "Most pedig, Anna, lássuk a

palástot!"

A palást

Az Atya baloldala felől, ahonnan a Szent Szellem szólt, előtűnt egy vibrálva csillogó palást, amely lebegve megállt a levegőben. Jákin és Boáz felreppentek. és két oldalról melléálltak. A palást hol látható, hol láthatatlan volt: mintha pókhálóból, lehetévékony fátyolból, vagy egyenesen "leheletből" készült volna - eleven és fénylő leheletből. Ezer és ezer futkosó fény villódzott a belsejében.

"Íme, a palást, amit viselni fogsz" - mondta Atyám.

Forgószél

A kardot hüvelyébe csúsztattam, hogy felvehessem a palástot. Gondoltam. Jákin és Boáz majd felsegítik rám, de ehelyett hatalmas forgószél kerekedett a Trón előtt, (28) amely felragadta a palástot, messze a magasba. Az angyalok mindenütt a palást mellett maradtak, s vele együtt repültek - körbe-körbe, egyre feljebb.

"A Szent Szellem megajándékoz a saját palástjával." - magyarázta Atyám. Lassan a palást ereszkedni kezdett, és a belseje folytonosan villódzott, mintha villámokkal lenne teli. Körülötte is folyton változott a fény, lüktetett és vibrált. Ekkor a Szent Szellem - az angyalok énekén keresztül - így nyilatkozott meg:

A Szent Szellem éneke

*Kinek szemét angyalszárnyak
Villanása nem vakítja el,
Túltekint a fátylakon,
S az Éden kerthez jut közel.
Nézz messzebbre, túl az aranysegélyen,
Aranyló utcákon egyre túl,
Túl minden teremtményen,
Őt lásd, Ki mindig megújul.*

*Örökké ifjú, és örökké vén,
Ő az Öregkorú,
Végtelenség van kezében,
Örök fénykoszorú.
Könyörület Istene Ő, Aki jó.
Irgalom fenséges Ura,
Trónodtól Élet folyója árad
Az éjből szabadultakra.*

*Kérubok magasztalása hangzik,
Szeráfok zengnek velük,
Azokkal együtt, kik túl látnak a leplen,
S Őreá vetik tekintetük,
Nézz messzebbre, túl az arany-kereten,
Aranyló utcákon egeken túl,
Őt csodáld, Ki mindig új!*

A palást lassan ereszkedett, szikrák pattogtak belőle, s íveket rajzoltak körülötte. A szivárvány minden színe villódzott rajta, mint a medúzák színe változik az óceánban. A két kérub várakozóan megállt kétoldalt, hogy helyet adjon a palásznak, amely egy ideig még a

levegőben lebegett, éppen előttem.

"Most mit csináljak?" - kérdeztem. "Csak várj, Anna!" - válaszolt Atyám.

Elcsendesedett a Menny. (29) Mintha mindenki lélegzetviassafojtva várt volna, teljes csend uralkodott a trónteremben. Lány fuvallat simogatott meg, s a palást alig észrevehetően közeledett felém. Feltartottam a kezem, mint mikor valaki a kabátomat segíti fel. A palást már egészen közel jött, előttem villódzott, mint a lehelet. S már benne is voltam! Most vettem csak észre, hogy magam is átlátszóvá váltam, sőt néhol láthatatlanná. Csak az maradt belőlem látható, amit a palást nem takart el: a fejem, lábam és kezem. (30)

De nem sokáig csodálkozhattam, mert Jézus szólt:

„Anna, vedd fel ezt is!” - és egy pár cipőre mutatott.

„Mi ez?” - kérdeztem.

A cipő

„A cél-cipő.” (31) - jött a válasz. Éreztem, hogy ez valami szójáték (32) de nem értettem. Jobban szemügyre vettem a pár cipőt, amely - a köpenyhez hasonlóan - szintén pókháló-szerű csillogó anyagból készült. Mindkettő be volt fűzve az elején, mint a bokát jól tartó magas szárú bakancsok, de talpa nem volt egyiknek sem.

„De hiszen nincs talpa!” - csodálkoztam.

Jézus elmosolyodott.

„Nincs, mert Istennek az emberi lélek által kell kifejezésre jutnia.” (33) (Láthatólag élvezte a szójátékot.) „Ez a cipő meztelenül hagyja a talpadat, hogy közvetlenül a szent földön, a mennyei talajon járhass, az emberek előtt azonban nem igazol téged. (34-35) így az emberek észre sem vesznek majd, viszont Istennel közvetlen és bensőséges kapcsolatban maradsz. Ez a cipő védi a bokádat és a sarkadat is. Az, hogy az emberek nem méltányolnak, nem vesznek észre, a Kereszt munkáját végzi el benned, mindaddig, amíg a saját erőd, saját képességeid, a saját emberi természeted - a sarkad - már nem látszik többé.” (36-38)

Leültem az üvegtengerre, és felvettem a cipőt. - „Ez a legfurcsább cipő, amit valaha is láttam!” - mondtam.

„Igen, kevesen is vannak, akik hajlandók hordani. Ma nem divatos” - válaszolta.

„Vajon megmarad-e a lábamon?” - kérdeztem nevetve.

„Igen, egészen addig, amíg te magad le nem veszed. Járhatsz úgy is az emberek előtt, hogy jól lássanak, de abban nem lesz Élet. (39) A 'maga-mutogatást' a halál férgé emészti meg, Anna.” (40)

Azután megkérdezte: - „Képes lennél a „láthatatlanság” megpróbáló tűzében járni, ahol az emberek nem dicsérnek meg soha? A ma élők közül csak kevesen viselik ezt a cipőt, mivel nem az Isten dicséretére áhítoznak, hanem az emberek elismerésére.” (41)

Befejeztem a cipőfűzést, és felálltam. A lábfejem láthatatlan volt. „Uram” - kérdeztem aggódva - „szerinted képes leszek rá, hogy így járjak?”

„Nem, te nem” - mosolyodott el Jézus - „de Én igen, ha engeded, hogy Én éljek általad,” (42)

Kutatva néztem az arcába.

- „Hiszek Benned, Uram” - mondtam csendesen - „légy segítségül az én hitetlenségemnek!” (43)

A Szeretet égő lángja

A Trón ekkor hirtelen orkán-szerű hatalmas tűzoszloppá vált, s úgy zúgott, mint egy óriási izzó kohó, (44) Akaratlanul is hátraléptem, mert a tűzoszlop forróbbnak tűnt, mint egy földi kohó, amelyből izzó folyamként ömlik az olvadt vas.

„Anna!” - szólított meg Atyám mennydörgő hangon - „képes vagy-e ilyen tűzben élni?” (45-46)

„Atyám!” - válaszoltam tétovázva - „nem akarok fájdalmas tapasztalatokat szerezni, de Téged nagyon kívánlak. Add meg nekem azt a kegyelmet, hogy jobban kívánjalak Téged még az életemnél is!”

Hatalmas tűz-karok nyúltak felém. - „Jöjj!” - hívott az Atya.

Nagyot nyeltem, majd lassan, megfontoltan elindultam.

Jézus megfogta a kezemet. - „Én is veled megyek.” - mondta komolyan.

Abban a pillanatban, hogy Jézus megérintette a kezem, az Atya utáni vágyódásom hirtelen úgy feltört bennem, hogy elborított a vágy, és felkiáltottam; - „Édesapám! Édesapa! Apukám!, Apu!” - Amikor elkezdtem hozzá így kiáltani, () is megnyitotta Önmagát előttem egy hatalmas és hangtalan kiáltással: hiszen Ő is arra vágyott, hogy közelebb kerüljek hozzá. Ekkor szinte magába szippantott mindkettőnket. (47)

Egyszerre ott álltunk a tűz közepében Jézussal együtt. Mindenfelől fehéren izzó parázs vett körül bennünket. (48) Éreztem, hogy átjár a forróság. Olyan erős volt a fény, hogy alig láttam Jézust a vakító fehéren izzó ködfátyolban.

Lángoló üstökösök

Ekkor lángoló üstökösök záporoztak felém minden oldalról. Kettő eltalálta a két szememet, s azok lángra lobbantak. (49) Miközben újabb és újabb tüzes lövedékek találtak el, Atyám ismét megszólított: - „Ez a tűz szentségem tüze, szeretetem tüze, együttérzésem tüze, bölcsességem tüze, megértésem tüze, mindentudásom tüze, buzgó szerelmem tüze, tisztaságom tüze, könyörületességem tüze.” (50)

Kezemet ekkor önkénytelenül égő szájam elé tettem. „Bölcs előrelátás” - mondta - „lélegezd csak be!” (51) - Belélegeztem a tüzet, amely most már nemcsak körülöttem, hanem bennem is izzott és lobogott.

Azok a gyönyörű és rettenetes szemek!

Az izzó szén-parázs kellős közepén két hatalmas lángoló szemet láttam: pontosan rám szegeződtek. Leírhatatlanul gyönyörű és ugyanakkor rettenetes szépség! Képtelen voltam másfelé nézni, annyira magukhoz vonzottak, oly félelmetesen gyönyörűek és mégis csodálatosan rettenetesek voltak. (52)

"Mily csodálatos a szemed!" - suttogtam - "szeretnék én is úgy látni, ahogyan Te."

"Szegezd csak rám a tekinteted!" - mondta, s ekkor azok a csodálatos szemek behatoltak a szemeimbe, majd visszatértek helyükre. Továbbra is csak Őt néztem égő szemekkel, míg végül úgy éreztem, hogy szinte elégték a szemeim.

Ismét megszólalt: - "Hadd nézzek most Én a te szemeddel. (53) Hadd sugározzon rajtuk keresztül szívem könyörületessége gyermekeimre és az elveszettekre. (54) Hadd beszéljen az Én ajkam." (55)

Ekkor valami szenvedélyes, mindent megemésztő szeretet fakadt fel a bensőmből: - "Tégy engem az Érted lobogó szeretet lángjává". kiáltottam a szívem legmélyéből.

Az Úr, a dicsőséges

Hirtelen Jézus állt közvetlen előttem, az izzó parázsok között. Ragyogó fehér fény sugárzott Belőle, és időnként tüzes lángnyelvek csaptak ki alakjából. Szemei is lángoltak. Így szólt: „Az én szívem olyan, mint az Éden-kert, a hívők szíve pedig fallal körülzárt kerthez hasonló, ahol találkozom velük. Az Atya szíve szüntelen izzó parázshoz hasonló, amelyben a szeretet tüze ég. (56)

Atyánk szíve tiszta, égő és szent. Csak az járhat az izzó parázsok között, akit Ő hív be ide, mert bár Atyánk mindenkit szeret, mégsem invitál mindenkit ide. (57) Akitet azonban behív, azoknak tökéletes egységben kell lenniük Vele: olyan egységben, amely teljesen megemészt, és eggyé olvaszt. Ebben az állapotban gondolni sem tudsz a bűnre, mert még a legkisebb bűn is elviselhetetlen fájdalmat jelentene számodra. Úgy von egyre közelebb és közelebb a szentsége, mint a molylepkét a tűz fénye. Minden sötét gondolat - amely megakadályozza, hogy tökéletes egységben lehess a Világossággal - fájdalmat okoz; az engedelmisség minden megtorpanása, minden gondolat, amely nem szeretetben fogant, kisebb-nagyobb mértékben,

de feltétlenül zavarja az Atyával való egységet. Hiszen a szeretet egyre többet kíván abból és attól, akit szeretünk. A legkisebb akadály, vagy eltávolodás is fájdalmat okoz. A sötétség akadályokat emel, a szeretet pedig mind többet és többet kíván a Világosságból. Igen, többet és még többet, amíg Isten gyermeke maga is a szeretet két lábon járó lángjává nem változik, akiben Az táplálja állandóan a tüzet, Aki maga a Szeretet."

Majd így folytatta: - "Szívem sóvárogva kívánja ezt a megsokszorozódást, hogy Atyámnak örömet szerezhessek vele. Az Ő szeretete megemészt Engem, Én pedig egyre jobban éhezem és szomjazom az Ő szeretetét. (58)

Legyen meg benned ugyanez a vágy: indítson az Atya jósága hálaadásra és dicséretre; irgalmassága hódolatot váltson ki belőled; szentsége imádatra késztesse. Hiszen, ha valóban az Atya gyermeke vagy, akkor az Ő szeretete benned is szeretetet és bizalmat teremt."

Ezzel megfogta kezem, és kivezetett a lángoló parázs közül.

BEFEJEZÉS

VISSZATÉRÉS

Jézus ekkor visszavezetett a trónterembe a nagy gyülekezethez. Amikor megjelentünk, Atyám felállt és ünnepélyesen kihirdette: - „Irattassék fel! Anna átment az izzó szén-parázs között, és nevemet a homlokára írtam. Mostantól fogva Anna az Én kancellárom.” - Ezután a vállamra tette a kezét, és azok felé fordított, akik az üvegtengeren álltak.

"Elfogadom ezt a megbízatást" - válaszoltam. "Úgy legyen!" - mondta.

Ekkor az egész Menny hangos ujjongásban tört ki, s dicsérni kezdte Istent hűségéért. Őt dicsérték mind: hangszerekkel és kórusok énekével, illatokkal és színekkel- az angyalok megszámlálhatatlan serege mind Őelőtte hódolt, Aki a trónon ül. Túlárado öröm töltötte be az egész Mennyet.

Közben odahajoltam Jézushoz, és halkán megsúgtam, hogy nem egészen értem, mit kell majd tennem; hogy mit is jelent ez az új feladatkör.

Ő is hozzám hajolt, és a fülembe súgta: - "Egyszerűen csak írd le mindent, amit láttál és hallottál."

"Aha, már értem!" - bólintottam.

Ekkor lendületes körtánc kezdődött. Az angyalok lejöttek a magasból az üvegtengerre, és csatlakoztak a megváltottakhoz - mind együtt táncolták a „*Mahanaim*” táncát. (1)

Amint ott álltam, két angyal a szárnyával kedvesen lesöpörgette rólam a hamut, amely mindenütt beborított.(2) Egy kicsit szédültem, mint aki valami nagy megrázkódtatáson ment keresztül, és még mindig a hatása alatt áll. A szemem is elfáradt.

Személyes ajándék az Atyától

Az ünneplés még javában folyt, amikor Atyám ismét megszólított, de most csak Jézus és én hallottam: - "Anna, figyelj csak" - mondta, mire Jézus és én odafordultunk - "szeretnélek megajándékozni."

Egy magas, idősnek látszó angyal csatlakozott hozzánk, és megállt mellettem. Kékes fény villódzott rajta, és áradt belőle. Majdnem kopasz volt, és hosszú fehér szakállat viselt. Földig érő ujjatlan palástot hordott, amelybe a kék szín különböző árnyalatait szőtték. A palást alatt sötétkék köntöst viselt. Ruhája telve volt fénnel, sőt időnként ki is csapott belőle.

"Ő az egyik barátom, Anna." - mondta Jézus (3) - "Azért jött, hogy felkészítsen téged."

Ekkor Atyám szólott hozzám: - "Illés az Én külön ajándékom a számodra, Anna. Nagyon szeretem őt, és az angyalok között is nagy tiszteletnek örvend. Ő lesz a kísérod földi utad során." - Majd az angyalhoz fordult: - "Illés!"

Illés erre letérdelt az Atya előtt.

"Ugye, segítesz leányom felkészítésében?" - kérdezte Atyám. "Ó, igen." - válaszolt Illés.

"Kedves barátom!" - lépett most Jézus Illéshez, majd felsegítette, és jobbról, balról

megcsókolta. "Illés, ez itt az Én Annám," - mondta Jézus - "akit nagyon szeretek."

"Köszöntelek, Anna" - üdvözölt, és jobb kezemet mindkét kezébe fogta. "Igazán örülök, hogy segíthetek neked" - mondta. - "Teljes szívemből kívánom a hatalmas és élő Istent szolgálni."

"Köszönöm" - válaszoltam - "remélem, jó tanítványod leszek."

Az Atya biztatása

"Anna!" - folytatta Atyám - "Népem vár a reménységre, hogy azzal pecsételjem meg békecsém szövetségét. Készen vagy az indulásra?"

"Igen, Édesapa!"

"Hát akkor, Anna" - mondta - "lássunk hozzá, és vezessük be őket a trónterembe, és hozzuk be őket a szívembe is."

Dicsősége kiáradt Belőle, és megcsókolta a homlokomat. (4)

Majd Jézus hajolt hozzám, és megcsókolta a kezemet. - "Mindig veled vagyok" - mondta, mélyen a szemembe nézve.

"Köszönöm" - válaszoltam mosolyogva, s egyre csak Őt néztem, Akit egész szívemmel imádok.

Jézus ekkor megszorította kezemet.

Búcsúzás

Illéssel együtt meghajoltunk, és elindultunk. Mielőtt elértük a dicsőítő és táncoló sokaságot, még egyszer visszafordultam, hogy láthassam az Atyát. Könyörületessége, ragyogása és hűsége teljesen lenyűgözött. Elcsukló hangon azt suttogtam: - "Szeretlek, Édesapám!"

"Én is szeretlek téged, Anna!" - válaszolta Atyám.

Ismét elmosolyodtam, majd Illéssel együtt kifelé indultunk a trónteremből.

Epaggeliasz közvetlenül a nyomunkban haladt. Két oldalról pedig Jákin és Boáz követte.

Ahogy átmentünk a táncolók között, a megváltottak megismertek, s meleg tekintetük követett bennünket. Teljesen otthon éreztem magam, mintha csak a Földön járnék, szeretteim között, vagy még annál is jobban. - "Milyen nagyszerű család!" - gondoltam magamban - "Milyen csodálatos barátok!"

Klára integetett felém a táncosok közül. Kerestem más ismerős angyalokat is, de olyan sokan keringtek körülöttünk, hogy a kavargó sokaságban nehéz volt megkülönböztetni egyik arcot a másiktól.

Ismét az ösvényen

Egy szempillantásnak tűnt, és megint ott sétáltunk az Éden-kert egyik ösvényén. "Ismét egy újabb ígéret, amely teljesült." (5) - mondta félhangosan Epaggeliasz.

Ránéztem, s ő folytatta, félig magában, félig nekem: "Hát, mondhatom, Ő valóban hűséges, és minden ígéretét beteljesíti!"

Jachin és Boáz nagy tisztelettel nyugtázta Epaggeliasz mélységes háláját: mindketten ünnepélyesen rábólintottak.

Kérdések Illéshez

Odafordultam a kíséremhez: - "Illés! Meg tudnád mondani, miért adott nekem az Úr új nevet?"

Rám nézett: - "Mert te magad is újjá lettél. Új a küldetésed, új az elhívásod; és megváltozott a földi pályád is. Az, az új hivatásod, hogy az emberekkel megismertesd az

Atya szívét, és én minden téren segítségedre leszek ebben. Olyan kevesen értik ezt, Anna; olyan kevesen ismerik az Atya szívét, pedig nagyon szeretnék megismerni."

"A világból túl sok van Isten gyermekeiben; túlságosan is erős hatással van rájuk. Mintha az agyag, amiből a földi "edényük" készült, túlságosan is a markában tartaná őket. Nem kellene, s nem helyes, hogy ez a földi agyag-edény diktálja a megváltottak pályáját és életmódját. Úgy látszik, nehezükre esik különválasztani az agyag-edényt attól, ami benne van. Mintha az edény még mindi nyers lenne, és a nedves agyagból 'beszívárog' az edény belsejébe - azaz a lelkül be - a nedvesség."

Ez az életforma azonban nem tartható tovább. Hamarosan eljön az az, idő sőt, már itt is van, amikor a lélekből és a szellemből származó indulatok szétválasztását, valamint a testből és a lélekből kiinduló szándékok elkülönítését, mindezzel párhuzamosan a szív megtisztítását nem lehet tovább halogatni; egyszerűen az életben maradásuk függ tőle. (6-8)

Anna, van egy olyan szellem a földi tartományban, amely állandóan elvonj az emberek figyelmét arról, ami igaz. (9) Ezért küldi el Istenünk ismét Illés szellemét a Földre.

Ma is arra van leginkább szükségük az embereknek, hogy valóban megismerjék az Atyát. Ezért az Atya még nagyobb mértékben kinyilatkoztatja magát számukra, mielőtt az idők vége elérkezik.

Azért jöttem segítségül, hogy megismertessem az Atya szívét gyermekeivel mivel az Atya szíve értük dobog. Minden módon arra fogom ösztönözni a gyermekek szívét, hogy keressék az Atya orcáját és az Ő jelenlétét, hogy még jobban megismerjék Őt. Az Atya most azért hozott ide téged (éreztem, hogy ez úgy értendő, hogy több más szolgatársaddal együtt'), hogy megmutassa neked az szívét.

Amikor Illés szelleme elkezd munkáját a Földön; ítéletek, aszályos időszakok és az Isten ellenségeivel történő nyílt összecsapások következnek. Mint annak idején Baál imádói és Illés között történt, most is erőteljes összecsapások, és Isten erejének hatalmas megnyilvánulásait fogja eredményezni. Mindezek előtt azonban, Anna, az Atya gyermekeinek meg kell erősödniük, sőt bizonynak kell lenniük az Atya irántuk való szeretetében. (10) Bele kell gyökerezni Krisztusba, és mint tökéletes alapra, Rá kell építeniük életüket. A Szent Szellem erejével telve, fel kell nézniük Krisztusra.

Nagy örömet jelent majd számodra, hogy az Atya szívét megismertetheti másokkal, és én is örömmel segítek neked."

Az a sötét felhő

Majd megkérdeztem tőle: "Illés, mi az a sötét felhő, amiről az Atya beszélt?"

Így válaszolt: - "Az a felhő, amely körülveszi Istent, nem más, mint a Szent Szellem sűrű olaja. Azért látszik sötétnek, mert az emberek számára felfoghatatlanul nagy mértékű kenetet, és igen nagy ajándékot jelent.(11) Az emberis többségének számára az Atya ebben a sötétben rejtőzik. Tőle világosság származik, de a többség ezt a fényt nem érzékeli. Sokan még a saját gyermekei közül sem látják Őt, de szeretetének tüze hamarosan átvilágít ezen a felhőn, és gyermekei meglátják Atyjuk szeretetét, könyörületességét, atyai szívének együttérzését, és szentségének megdöbbentő valóságát.

Ez a tűz megemészt majd mindent, ami fa, széna és pozdorja gyermekei életében. Kívánniuk kell ezt a tüzet, és vágyódniuk kell az Ő szentségére. Az Atya szíve feljük fordult, és szeretetének tüze nyilvánvalóvá teszi ezt számukra. A gyermekek szíve az Atyához kívánczik, Hozzá akarnak térni, arra vágnak, hogy átmehessenek a megtisztulás tüzén, és megpihenhessenek az Atya ölelésében. Az ellenség gyűlöli ezt a tüzet, de Isten gyermekeinek annál inkább kell kívánni azt, mert ebben a tűzben, és ezen áthaladva látják majd meg az Atya arcát."

A lépcső-kikötő

Ezzel megérkeztünk a lépcső-kikötőhöz. Illés mosolyogva kérdezte: - "Hát akkor, készen vagy, hogy hozzákezdj?"

"Igen" - mosolyogtam rá - "készen vagyok!". Ezzel kezembe vettem a kezét.

"Köszönöm neked, Illés, és mindnyájatoknak!" - mondtam Epaggeliasz, Jákin és Boáz felé fordulva. - "Köszönöm nektek. Megáldalak titeket az Úr Jézus nevében."

"Köszönjük, Anna!" - mondták egyszerre - "Elfogadjuk."

Egy darabig kicsit zavarban voltunk mindannyian, és csak álldogáltunk. "Akkor, most mit csináljak?" - kérdeztem.

"Vissza kell térned" - mondta Illés nevetve.

"És veletek mi lesz?" - kérdeztem.

Jákin, és Boáz négy arca egyszerre válaszolt: Természetesen, mi is veled megyünk, Anna. Ugye emlékszel?"

"Ó!" - válaszoltam kissé zavartan - "Hát, persze!"

Majd megfordultam, és a lépcsőhöz mentem. Ekkor mindnyájan eltűntek a szemem elől, de tudtam, hogy továbbra is velem vannak.

Azar újra megjelenik

Ekkor ismét meg pillantottam Azart, amint éppen a lépcső - kikötő oszlopának támaszkodott.

- "Ó, hát újra itt vagy? Vagy legalábbis néhány részed." - szólt hozzám mosolyogva a testem látható részeire - a fejemre és a kezemre - utalva.

Lenéztem a cipőmre és a köpenyemre: teljesen átlátszóak voltak, és láttam alattuk az ösvényt. Azar kezdte letekerni az oszlopról a vörös zsinórt.

"Ugye, Atyád megmutatta, miért kellett idejőnnöd?" - kérdezte széles mosollyal.

"Igen, igen" - mosolyogva elgondolkoztam, és átfutott rajtam mindaz, amit átéltem - egészen elborítottak ezek a csodálatos és titokzatos élmények. - "Igen valóban!" - ismételtem még nagyobb megilletődöttséggel.

- "Szóval, kész vagy a visszatérésre?" - folytatta, hogy ezzel is kizökkentsen a gondolataimból.

- "Ó, igen." - válaszoltam, s rádöbentem, hogy most már tényleg a rám, váró feladatokra kell figyelnem. Ezzel elindultam a lépcső felé.

"Ugye nem felejtetted el, hogy a lépcső mellett ne nézz le. Egy kis időbe telik, amíg megszokod, de hát mindnyájunknak van még mit tanulnia." - Úgy be szélt, mint a nevelőnőm régen.

Ezzel kezdte leengedni a lépcsőt. "Nagyon köszönöm a segítségedet, Azar!"

"Hát, tényleg így hívnak. Remélem, nem túl gyakran látjuk egymást. Na, ne hogy komolyan vedd, csak tréfáltam!" - mondta. - "Ha megcsúsznál a lépcsőn én majd elkaplak."

Nevetve ráztam a fejem.

"Add csak a kezed!" - mondta, és a lépcső tetejéhez vezetett. "Az első lépénél óvatos légy! A fény ugyan nem csúszós, de mégis egészen más érzés ezzel járni, mint a földi lépcsőkön."

Fogta a kezem, amíg túljutottam az első néhány lépcsőfokon.

"Jól van, fog ez menni!" - mondta vidáman, majd fütyörészni és tapsolni kezdett, ahogy egy sportversenyen szoktak a nézők. "Vigyázz magadra, kedvesem!"

A leereszkedés

Akaratlanul is mosolyogtam, miközben a lépcsőn az első bizonytalan lépéseke megtettem.

Még utánam szólt: - "Ne felejtse el, hogy lépcső-kikötőket a Föld bármely részén találsz, és mindegyiket használhatod. "

"Nagyon köszönöm!" - kiáltottam hangosan, és vissza se fordulva integettem neki. Éreztem, hogy nem vette le rólam tekintetét, amíg a lépcsőn ereszkedtem lefelé, és a kezében tartotta a zsinór végét.

Amikor a lépcső aljához értem, megfordultam és integettem neki, de addigra már csak porszemnyinek láttam. Ekkor megfeszült a zsinór, majd felhúzódott előbb a lépcső első szakasza, majd a második és a harmadik is, végül az egész eltűnt.

Újra a Földön

Ismét azon a helyen álltam, ahonnan elmenekültem. A messze távolból csatazaj hallatszott.

Sietve - kézzel-lábbal kapaszkodva - felmáztam ismét a domb csúcsára. Látni szerettem volna, mi maradt a városból a faltörő kos támadása után.

Ahol valamikor a fallal körülvevett város állt, most csak törmelék maradt, szétszórt kövek, és itt-ott kisebb égő foltok. De abban biztos voltam, hogy Krisztus igazi Eklézsiájának élő kövei teljes biztonságban vannak. Lehet, hogy felmentek valamelyik lépcső-feljárón, barlangokban rejtőztek el, vagy a vízen járva menekültek el: mindenesetre az élő kövek biztosan túléltek a pusztítást.

Egy rövid ideig még néztem az elpusztult tájat. Azután felnéztem az égre, és mosolyogva ezt mondtam: "Munkára jelentkezem, Apu!"

Utószó

HOGYAN IS TÖRTÉNT?

Isten meg fog látogatni benneteket" - ezek a szavakkal olyan radikális változás kezdődött az életünkben, mintha egy másik bolygóra költöztünk volna, bár akkor ezt még nem is sejtettük.

Ezt a prófétikus ígéretet, amely a férjemnek és nekem szólt, egy búcsú-vacsorán kaptuk, pár nappal azelőtt, hogy elutaztunk volna a városból. Az Úr négy évvel korábban hívott bennünket ide, ebbe a nagyvárosba, éppen akkor, amikor a férjem nyugdíjba vonult a pásztori szolgálatból. A négy év alatt az egész városra kiterjedő ima-mozgalom alakult ki a szolgálatunk nyomán: pásztorokat és közbenjárókat hoztunk össze minden felekezetről.

Miután az Úr a helyi pásztorok közül felnevelte a csoport vezetését, rájuk bízta a vezetését. Azután kézzel megáldottak bennünket, s kiküldtek, hogy ezentúl, szélesebb körben szolgáljuk a Krisztus Testét.

„Hanuka idején egy nyaralóban lesztek, amikor ezt a meglátogatást átélitek” - folytatta a prófécia a vendég, aki jó barátunk volt, s akinek prófétai szolgálata tát nemzetközileg is elismerték. Sok éve ismertük már, de eddig nekünk még soha nem hozott az Úrtól személyes prófécia.

Őszintén szólva, erős fenntartással fogadtuk az ígéretet, mert - bár néha-néha láttam ugyan angyalokat, s néhányszor távolabbról magát az Urat is - de egy ilyen "meglátogatás"- t sem a férjem, sem én nem éltünk át még soha.

A mi Istenünk azonban könyörületes, és szeret "meglepetéseket" okozni. 1994 végén, Hanuka előestéjén éppen egy tóparti nyaralóban pihentünk, Texasban, amikor hirtelen MEGNYÍLT A MENNY, és a Szent Szellem bevezetett Isten tróntermébe. Mindent olyan megdöbbentően világosan és tisztán láttam, hogy semmi kétség sem maradt bennem. Amit ott láttam és hallottam, az teljesen más volt, mint amit korábban erről gondoltam, vagy elképzeltem. Mindez meglepő és rendkívüli volt, mégis otthonosan éreztem magam a mennyi világban: mintha végre "hazaérkeztem" volna.

Ettől kezdve szinte naponta "látogattam" a Mennyet. Eleinte fárasztónak tűnt, de mégis mindent gondosan feljegyeztem. Úgy gondolom, ezek a "látogatások" nem látomások voltak: meg vagyok győződve róla, hogy amit láttam, az VALÓSÁG. János apostol is hasonló tapasztalatról számol be a Jelenések 4: 1ben - olyan dolgokról ír, amiket valóban látott és hallott, amikor a Szent Szelleme felragadta a Mennybe.

Ettől függetlenül, részem volt látomásokban is - ez a könyv is egy ilyen látomással kezdődik. A látomás - képekben fogalmazott üzenet, a Szent Szellem "képi nyelve", Istentől származó igazságok megértését szolgáló "szemléltető segédeszköz". A látomásban az, aki kapja részt is vehet, máskor meg egyszerűen csak szemlélője.

Jó példa erre a Jel 9: 17 - ezt a látomást János apostol kapta, amikor a Mennyben járt. Amikor a férjemnek elmondtam, amit a Mennyben átéltem, az Úr neki is megengedte, hogy ugyanúgy átélje ezeket, mint én, amikor fent jártam.

Azután, 1997. január 1.-jén az Úr arra kért bennünket, hogy gyűjtsük össze a mennyei megtapasztalásokról készített feljegyzéseinket, készítsünk hozzá magyarázó jegyzeteket, amelyekben a megfelelő bibliai részek segítségével megvilágítjuk a kijelentéseket, s állítsunk össze belőlük egy könyvet az év végéig.

Így született ez a könyv, válaszul az Ő kérésére. Mind a férjem, mind pedig a magam nevében mondhatom, hogy ennek a könyvnek nem mi vagyunk a szerzői. Soha még nem szolgáltuk az Urat olyan módon, mint ebben az esetben: itt minden az Övé és Tőle származik. Amit ez a könyv tartalmaz, az mind igaz. Azonban, ha nem sikerült tökéletesen leírni, kifejezni, amit ránk bízta, az a mi hibánk.

Mindazok, akik Jézus Krisztusban újjászülettek, a Szent Szellem által együtt ülnek Krisztussal a mennyei helyeken. Ezen felül azonban - külön kegyelemből és a János 1: 51-ben feljegyzett ígérete szerint - néhányunknak megengedte, hogy betekintsünk a mennyei birodalomba.

Azt is felismertük, hogy ezek a kijelentések nem csak kettőnknek adattak - mint ahogyan azt eleinte gondoltuk - hanem Krisztus egész Testének, amelynek mi is tagjai vagyunk.

Férjemmel együtt köszöntünk, és megáldunk benneteket Jézus nevében, mint az Ő rabszolgái.

ANNA ROUNTREE